

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили:

- **оптужени Поповић и Грујић,**
- **браниоци адвокати Шалић и Кесарић,**
- **заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **пуномоћници оштећених Наташа Кандић и Милена Васић.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес НАСТАВИ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Грујићу, јуче су службеници суда преслушали ове транскрипте са стране 146, 66 и 67 и ништа не фали, не знам шта Ви мислите да фали? Ви ако сте нешто утврдили имате право да преслушате и ви и да нам кажете где и шта фали у ком реду. Кажите? А шта фали? Преслушајте. Нећемо тако оставити, реците шта фали. Одакле избрисано? Са траке? Па то нико не ради. Одакле вам та идеја да је избрисано с траке? Које речи, реците које речи? Не чује се? Па станите, онда ако ћемо да причамо причамо да се чујемо а не тако. Шта је избрисано?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кад је госпођа судија Оливера Анђелковић питала ме, разумете, и кад сам ја рекао да имате пресуду, наређење које је написано, потписано, оверено, фотокопирано и још само да пронађете ко је извршио. Ниђе то не стоји, само каже имате писмено наређење и ту је пресечено. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте први пут рекли, могуће је да није укључен микрофон или да се.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја шта се десило али ја углавном знам да сам то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте седели на клупи једно време, то кад седите и кад причате с клупе то се не чује.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није битно.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Петко Панић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно нема приче не може све да уђе кад човек није за микрофоном.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Сведок Петко Панић?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Радована, пензионер, живите у Зворнику?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у сродству нити у завади са оптуженима?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповић и Грујић?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок са личним подацима као у списима, упозорен на дужност казивања истине и последице давања лажног исказа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок и овог пута дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, предвиђена је казна затвора до 5 година као што знате. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико бисте се одговором изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Изволите прочитајте тај текст заклетве још једном.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок након што је положио заклетву наводи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Вас је један списак као и прошлог пута са тим псеудонимима, па уколико будете користили неко од тих имена у свом излагању молим вас да кажете псеудоним уместо имена. Након вашег сведочења пред овим истим већем 27. јуна 2007. године Тужилаштво за ратне злочине Републике Србије подигло је још једну оптужницу против овог пута само двојице оптужених Поповић Бранка, алијас Марка Павловића, како га ви знате, је ли тако и Грујић Бранка и стављено им је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, узимање талаца и након тога одговорност за убиство око 700 цивила муслиманске националности који су били затворени у Техничко-школском центру у Каракају од 01. јуна потом пребачени у Дом културе Пилица и 08. јуна да су остали преживели убијени на Гериној кланици како се наводи у оптужници, па обзиром да сте ви давали већ у истрази везано за ову другу ситуацију и овај догађај, изјаву ја ћу вас због непосредности поступка сада позвати да нам испричате, имајући у виду вашу улогу тамо на Бијелом Потоку шта је то било, значи како ви добијате задатак, с ким одлазите, где одлазите, шта затичете, шта се тамо дешава тог дана, касније која је улога полиције у овом догађају и која су ваша сазнања о евентуалној одговорности ових људи или можда неких других људи за смрт ових лица? Изволите?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Значи, од почетка од наређења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да не споменем које име овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има тај "Q", има ту разних.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па ја сам тога дана, били смо у хотел смештени а у једној првој изјави након неких притисака како нисам видео из «Алхоса» шта се дешава у Техничко-школском центру, боље да нисам, да сам објашњавао где је «Алхос», како је нижи, ми смо међутим били у хотелу нисмо ни били у «Алхосу» смештени. Позват сам од командира Василић Маринка да са једно 10 полицајаца одем у Бијели Поток, да је се политика, мени је тако пренео, да се политика договорила да ће из Клисе сићи цивили, Муслимани у пратњи војске у Бијели Поток да ми помогнемо при самом утовару да не би било повређивања, да не би било малтретирања, не учествујући у утовару него да надгледамо утовар и сам процес утовара као полицајци. Када смо дошли у Бијели Поток на асфалту, на путу алфалтном била је постројена колона мушкараца, околу су били војници можда два, три до пет метара сваки то растојање, војници су били дуж колоне, са леве стране има једна, код нас се каже ледина, травњак, ту је било доста жена, дјеце и стараца. При доласку на челу колоне стајао је мој колега који је исто био полицајац Лупић Аган. Поздравили смо се и један другог питали шта је ово, каже

«ми идемо за Меммиће, хоћемо улазити у камионе» и ја сам рекао «колега изволите», онда је први камион и тако су почели улазити у камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Аган први, тај Лупић и Муслимани који су били мушкарци постројени на асфалт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мушкарци?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, мушкарци су били одвојени кад смо дошли, мушкарци су били одвојени у колони на асфалтном путу а лево и десно су лево на ледини ту су биле жене, дјеца и старци сједели су тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: И тако како је који камион се пунио одлазио је тада по мом сазнању за Меммиће тамо да било је као политика договорила да иду за Меммиће и следећи камион након одласка тог камиона следећи камион се паркирао и улазили су мушкарци. У једном моменту нека је се пуцњава чула горе с десне стране изнад према шуми Бјелог Потока ту је била војска и ја сам онда питао каже пуца војска и у том моменту је дошао "Q" и Лупић Агана извео из камиона, ставио у возило и одвео у правцу Каракаја доле. Након тога поново је вршен утовар и још нису мушкарци били сви утоварени, у једном моменту је дошао командир Василић и питао је има ли каквих проблема, чули смо да има пуцњава, ја сам рекао што се тиче нас овде полицајаца, ми смо стајали ту на мосту на Бијелом Потоку, нисмо ишли горе, нема али чула се пуцњава па горе између кућа гдје је војска. Он је мени тад рекао немој да буде проблема што се тиче вас а ви горе немате шта да тражите. Маринко је се вратио, утовар је настављен и по завршетку утовара тих људи мушких особа онда је почео и утовар, улазиле су жене, дјеца и старци. Негде пред вече завршено је све, отишла су сва возила и ја сам дошао у хотел и рапортирао Василићу, ту је са њим био Миљановић Мико, рапортирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Миљановић Мико колега исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да је све завршено, да су сви камиони отишли према Меммићима. Не сећам се да ли је било ујутру одмах сутрадан ту, у хотелу смо сазнали да је су та мушка лица која су утоварана која су била на асфалту да су смјештена у Техничко-школски центар у Каракају да нису отишли у Меммиће. Могу ли узети мало воде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите ако вам је zgodније.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па могу још стајати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли столица?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Има, може још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како вам је угодно. Од кога сте то сазнали да су у школи?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У хотелу се, не могу се тачно рећи, у хотелу се пронела доле неко дошао од војске да ли је онде од полиције неко сазнало се да су мушка лица која су била постројена на асфалту да су смештена у Техничко-школски центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: И ништа касије се сазнавало да је ту вршен, да су вршена убиства, међутим, полиција ту није обезбеђивала и у оним првим изјавама мене су питали како није полиција обезбеђивала, није полиција обезбеђивала, тек касније се сазнало да је их је обезбеђивала чета каракајска да полиција ту није била уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Какве везе има ко је обезбеђивао? Реците нам, ви сте ту из Зворника, ту је Каракај ту 3 км. Шта чујете док су људи ту, људи су ту 5 дана каже један преживели који је преживео стрељање у кланици? Шта чујете за тих 5 дана? Опишите нам то шта чујете?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Рекао сам чује се да се врши убијање, да се одводе у кланицу, међутим ја нисам доле ишао ни пута у Техничко-школски центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ви окривљени да сте ишли, да сте убијали. Причајте нам шта знате, од кога сазнајете, ко даље то коме преноси?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па сад је то било прије колико година, 16,17 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро јесте ли имали у животу пуно искустава да се тако пуно људи убија, цивили?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па добро ја сам иначе био професионални полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мада је то неки неуобичајени догађај рачунамо, је ли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Причало се да су вођени у кланицу, да су долазиле те паравојне јединице, да је тамо приликом чувања да је била топлота, морало је да се прска водом, то је се причало, сад ко је то причао мени није лично на пример мени лично да је неко причао, али то се чује јавним поговарањем и да су људи падали у несвест од врућине, али ја сад тачно не могу рећи тај и тај је пуцао или тај и тај је одвео али чуло се да су вођени у кланицу, да су вођени у Пилицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се предузима кад се чује да се то дешава?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па ја нисам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, па јесте ли чули, знам да нисте ишли, то није спорно, а шта чујете?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Мислим ја нисам ништа ни предузимао нити сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта чујете, па је л' чујете ко предузима, је л' чујете да неко нешто предузима, да ли се ти људи нешто померају?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам ништа био укључен у то, јер сам био нижи и онда ја нисам с политиком разговара нити сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли знали неког из те каракајске чете? Каква је то чета?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Војска, територијална одбрана у то време била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време територијална одбрана?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је у то време командант територијалне одбране?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Војске доле у Каракају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте рекли у то време територијална одбрана, питам ко је у то време командант територијалне одбране? Кажете каракајска чета то сте рекли у истрази, је л' тако, територијална одбрана, ко сад командује територијалном одбраном?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јер комплет ТО то сам мислио Зворника или Каракаја чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оба?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да је Марко Павловић био командант штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чете, ко је командир чете?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам сигуран да ли је био Милан Благојевић или је био Радић неки, нисам сигуран, били су сва тројица само не знам у које време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радић, онај Божа?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам ја, мислим да је Божа, али не знам у које време, сва тројица су били командири чета Каракаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за Чаругу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Чаруга јесам то је Здравко Благојевић и он је једно време ја мислим био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он једно време? А у то време не знате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам. Кажем, ми нисмо тамо ишли полиција и онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта још чујете док су људи ту?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па чуо сам и био испред на пример ја мислим да је то Комунално предузеће, он је мени се чини овде овај под словом «М» и из полицијске станице Танић Петар па да се дојави где се лешеви појављују да су ишли купили лешеве и сахрањивали их у вреће стављали, како су радили, вероватно у вреће стављали бројеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се то појаве лешеви?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па појавили су се на пример код кланице га је било, па нека је оно на почетку прије још било по граду, по улица и онда где јаве грађани да има лешева онда била је та нека екипа која је ишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви за тих дана док су ови људи били у школи пролазили поред те кланице?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Кланице нисмо, она је доле према Дрини мало даље од пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то прича, ти који виде то на кланици или шта, Петар, «М», ко?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па причало се по граду уопште да је код кланице било убистава, после кад су ишли ови да купе лешеве онда је се чуло од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се предузима везано за то?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја не знам, стварно не знам рећи шта се предузима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били помоћник командира је л' тако?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био начелник полиције у то време?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Начелник полиције је био Милош Пантелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже господин Грујић да је Милош Пантелић 23. маја се разболео и отишао и каже Маринко Василић да је он био начелник полиције, а да сте ви помоћник командира Марић Момчила?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам био помоћник командира. Не знам кад су се Маринко и Милош замјенили јер је Милош био на почетку, после Маринко њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вам кажем шта сведоци кажу да није био тад Милош Пантелић?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Датумски се не сећам, знам да је био прво Милош Пантелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам за датум. Вежите се за догађај, не за датум, за догађај кад је била школа?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да је Милош Пантелић по мом сећању, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, добро, пошто мислите да је Милош шта сте причали са Милошем Пантелићем а шта сте причали са Маринком везано за овај догађај, ту Герину кланицу, убиства и то?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја са Маринком и Милошем нисам ништа причао само сам рекао поднео сам рапорт кад сам дошао из Бијелог Потока да је завршен одвоз у Мемиче и о томе више нисмо причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. После ових дана сад кад чујете дешавају се убиства, топлота?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам ја, ја као помоћник командира нисам учествовао у тим колегијумима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли виђали за тих пет дана Маринка и Милоша Пантелића?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесам Маринка сам виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему причате, причате ли, ви сте полиција дешавају се убиства, причате ли о томе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Мени право да вам кажем нисмо причали, мени они нису преносили, а ја их нисам онда питао. Они ако су разговарали, разговарали су са општинском политиком преко начелника командира, ја нисам био у то укључен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они знали то што сте ви знали?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па ја мислим да су требали више знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више од вас?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па нисам ја функција нисам им командир, нисам начелник, они контактирају и са политиком, ја примао сам наређење од претпостављеног мога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте неке паравојске да су упадале. На кога то мислите? Знате ли нешто о имену, надимку, о тим људима?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У то време су били Жућини који им је био и брат Репић, био је Нишки, Пиварски, још неки, да ли су Бели орлови некакви, не знам у то време али били су и Бели орлови у Зворнику, е сад да ли у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, јесте ли чули који ту у школи изводе те људе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У школе се улазило и Жућини и Репић али Репић је био код Жуће, е сад да ли су улазили Пиварски нисам чуо, али за ове сам чуо да су улазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта за вас то значи паравојске?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па они који нису припадали регуларној војсци ни територијалној одбрани ни полицији који нису потпали под команду. Међутим, добровољци који су долазили па су потпали или под команду полиције или команду територијалне одбране ту већ није паравојска увек, све саме јединице које су се тако водиле као паравојска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле ви имате сазнање да ти које помињете Пиварски, Нишки, Жућа не припадају?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Једино из приче по граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из приче?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што ми имамо неке писмене доказе да они припадају територијалној одбрани, а то причају и припадници тих јединица? Зато вас питам одакле вама сазнање?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја ти само причам, ја на пример знам да су поједине те плаћали општина као територијална одбрана, а поједине плаћао и МУП као полицију, међутим, било је и тих група које нису потпадале јер се после одбију од територијалне одбране, преузму они команду хоће и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта се даље дешава с тим људима? Ту кажете док су у школи ту убијања, врућина и то, шта сте још чули шта се ту дешава?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам после пуно чуо јер сам ја већином као помоћник слали су ме и на терене и онда одем на терен будем по 10, 15 дана и нисам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. Само вас питам до 08. јуна тих осам дана то су ти људи неки преживели?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па добро ишао сам и до 08. јуна ишао сам у Шековиће на пример на терен и тако, чуло се, рекао сам да је било убистава, ту да је било убистава у кланици, да су вођени неки у Пилицу, да је после извршена и размјена. Сад колико је извршена размена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули да су одведени у Пилицу и где?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У то време, само не знам да ли у дом, ваљда у Пилицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су дана били у дому?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? И шта је било после дома, где су?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја вам не бих знао рећи јер је била станица у Пилици и била је станица и у Козлуку, то је ниже од нас, испод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте ви то прешли у хотел?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Датумски не бих знао, рекао сам вам да сам у првој оној изјави кад су ми викали како не видим из «Алхоса» и не чујем пуцњаву, не нисам ја сам био у «Алхосу» после тек, ето да смо били у хотелу, да смо ишли из хотела, да ли смо негде крајем маја прешли у хотел јер смо из «Алхоса» прешли прво у «Стандард» па из «Стандарда», у оно време како је било, човек се и не сећа, не зна где му је породица, не зна где ћеш ти онда и датуме памтити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да вас је 01. јуна Маринко позвао. Да ли је то било ујутру, увече, кад?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Негде око ујутру можда око 9, 10 сати, не бих знао тачно време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је рекао да идете са 10-ак људи у?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Бијели Поток да је политика договорила да ће муслимански живаљ ићи у Бијели Поток и да иду у Мемиће да се смести тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли рекао да ће ићи само мушкарци или само жене и деца?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не. Рекао је да ће муслимански живаљ ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли рекао да ће имати своје тракторе, возила, намештај, гардеробу, храну?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, возила су била обезбеђена, камиони од фирми од Аутотранспорта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вам је рекао Маринко?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Рекао је само да су возила обезбеђена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возила обезбеђена?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја кад сам дошао тамо видео сам возача било је из «Дрина транс», међутим, аутобуса није било нити су они возили да ли возила Транспорта, да ли возила Вихора они камиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, били су камиони Аутотранспорта, је ли? То је предузеће чији је директор тај "Q", је ли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, неки кажу и неке ваше колеге тамо онај Зарић Зарко па овај још неки кажу да је било аутобуса «Дрина транс», јесте ли ви сигурни да није?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам у првој тој, ових аутобуса међутим аутобус ниједан нисам видео, али сам видео три, четири возача «Дрина транс» који су возили аутобус. После сам сазнао да су они возили камионе од ових фирми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ви аутобусе нисте видели? А колико сте видели камиона?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Камиона је било кад сам ја долазио ја сам онда рекао 30-ак, 34, а можда је било више од Каракаја од раскрснице до горе до Бијелог Потока то су били камиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то удаљено?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Једно 2,5 до 3 км можда је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Каракаја?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Од раскрснице Каракај кад се свраћа за Сапну, за Бијели Поток.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од раскрснице?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па до Бијелог Потока?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда иду Ђулићи, је ли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: То је исто Бијели Поток, Ђулићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кад се крене од Каракаја је ли прво Бијели Поток па Ђулићи?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Бијели Поток је мост па иде се горе, одоле Клиса, Ђулићи су одмах преко моста тога места, ту је ту негде граница отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете кад сте дошли да су већ мушкарци стајали?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Стајали су поред постројени на асфалту и поред њих војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А жене и деца су већ?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Жена и деца су лево била, огромна ледина ту су они старији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли вам то било чудно што су раздвојени?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесте било чудно али сам опет мислио да су их раздвојили можда да се не би гурали у возила и касније после кад сам сазнао за ово да су ови смештени у Техничко-школски центар ово ми је било можда чудније. У то време није ми било ништа, рекох можда да се не би у оној гужви у камионима повредиле жене, старци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било неке вриске, плакања деце, жена?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је? Што?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па било је већ и вруће, гужва и онда вјероватно одвојени отац, дете или мајка, то деца, старци, оне жене врискало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неке причали сте и о томе неке интервенције неких жена нешто да помогнете?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесам. Једна ми је жена пришла из Тршића она је била комшиница моја и рекла је мени Петко можеш ли ми како дјецу пустити да иду са мном. Рекох, нисам ни познавао децу иако је из Тршића из места одакле сам и ја пошто сам у Зворнику живео па то су дјечица нарасла, већ су ваљда били у тој колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то синови?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле да их пустите?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У Реновицу, а били су ваљда смештени у тој колони где су мушкарци јер су ваљда већ били одрасли 16, 17 година ја их нисам и ја сам рекао што да не узмеш своју децу. Био је некакав војник, нисам знао, рекох види шта ова жена хоће нек иду деца са њом, нисам ни знао колико деце. Касније сам сазнао 16, 17 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико тих њених синова?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим два да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што да их одвојите ако сви иду у Мемиће, какве везе има?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам мислио дјеца нек иду с мајком, а нисам ни знао ни колика су, нисам ни знао нисам их видио. Касније сам видео 16, 17 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било још таквих неких интервенција?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам интервенисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Касније ми је једна исто комшиница доле звала село где жена ми била и дјеца смештена, то је исто село Тршић, питала да ли знам за њена два сина да провјери мојој жени викала и ја сам рекао ја не знам и њих нисам знао из виђења и да сам их видио не би их познао, рекох да их нисам видио и касније сам сазнао да су и они отишли у Техничко-школски центар, а ту ми је био један пријатељ с којим сам одрастао и школу завршио и фудбал играо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме сте то од војске, кажете у истрази да сте рекли неком од војске да деца иду с мајком?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, један је војник био ту одмах до камиона, ја сам рекао шта ће деца што не иду с мајком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тај ме интересује тај војник, ко је то?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам, ја њих нисам познавао уопште то нису били војници одавде из нашег места, то је била ја мислим чета Брњица која је дошла можда прије дан, два на то подручје и касније су се они сместили у Ђулиће ту у куће, ја њих нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте ми осим вас полицајаца, кажете колико вас десетак, је ли, то је било и ових из Пилице из Локања, је ли тако резервиста?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту од војске? Како изгледају, како су обучени, какво оружје имају, какве униформе, ко представља војску? Колико сам ја схватила ви командујете полицијом је ли тако? Е, ко сад командује војском и коме ви сад?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам улазио у то али сам чуо да је то била горе на пример на тој страни брњичка чета, ко је њој био командир касније сам чуо да је неки био да ли је капетан Митровић, Мијатовић, не знам јер нисам знао људе, а видео сам десно гледано према Сапни у кући одмах до пута до Бијелог Потока било је њих 4, 5 сам их видио можда је било и више тамо, али опет припадали су ТО Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из те чете ТО Челопек?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њима командовао?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не бих вам знао само сам ту видео Остоју Иконића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог покојног, је ли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, умро је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Умро је? А који Остоја је био тад командир?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам ја у војсци њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је била чета ТО Челопек?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то нека већа чета?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам, ни смо ми с њим имали, полиција је била посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Били су кад се гледа према Сапни десно је једна кућа била, Бијели Поток, горе се иде за Мракодол, најпре према Сапни и Ђулићима онда су у кући тој једној били испред куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стајали?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, ходали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ходали? Јесу ли имали оружје?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Већином су имали аутоматске или полуаутоматске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оне паповке и аутоматске?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А униформе? Какве су имали ови из ТО?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Као раније ТО оно што је било, иначе резервни састав војске у то време СМБ је имао ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СМБ или маскирне?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: После касније маскирне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: ТО оне СМБ бивше војске оне, а касније маскирна је дошла униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била још нека чета осим челопечке?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам видео али сам чуо да је била грбовачка, али нисам видео из грбовачке чете, ја мислим да је Златко тај припадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било војске која је стајала, кажете уз те мушкарце, је ли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја колико сам видео тих је било 4, 5, 3, 4 колико је било Челопечана, Грбовчане нисам видео, видео сам Зарка једино Зарића. Е, горе успут уз ту колону колико је било ових из Брњице јер смо ми распоређени 2, 3, 5 метара један од другог све уз колону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад где видите Агана, кажете на челу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Аган је био на челу мушкараца они што су били на асфалту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Аган у униформи или у цивилу? Он је ваш колега, је ли тако?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Колега је био тамо, ја мислим да је био у цивилу, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је Аганова породица?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сад испада, нисам вас схватила? Аган каже хоћемо ли улазити као да он ту нешто?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Здраво колега и поздравили смо се ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже Аган?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Рекао шта је колега, каже договорили смо се да идемо у Мемиће и ће ћу ја. Рекох јеси ли ти на челу колоне, рекох улази одмах у овај камион. Он је ушао и за њим су онда пошли ови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо на ону каросерију?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, да каросерију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то људи било по вашој процени?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Била је ту велика колона горе успут. Е, сад још било је овамо народа, жене, деце, не бих вам могао рећи, можда је неко кад се рачунају жене и деца, можда неколико хиљада ових лево кад су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је тих мушкараца, је ли то ишло у више тура, у више наврата?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да ли су се камиони враћали, не да ли су се, прво је вероватно та тура која је постројена ишла, међутим, било је доста камиона и колико је тура не бих вам знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До колико сати су се мушкарци одвозили?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па све и жене и мушкарци су на пример негде у то време оно до предвече можда једно 8 сати, то је негде јуни месец јер предвече све се ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А жене?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па сви скупа негде око 8 сати ја сам дошао у хотел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је завршено.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Све завршено и рапортирао Маринку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то регуларан пут за Мемиће да се иде према Каракају?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то најближи?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нема куд другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да су ишли за Сапну?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: То је контра смјер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли нешто Аган помињао тако нешто да треба да иду?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисмо ми о томе више ништа причали, само смо причали ово што смо рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је била линија разграничења са муслиманском војском у то време у односу на Бијели Поток?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да ли је у Клиси не знам, јер ја нисам у то време био на терену, да ли је доле у Клиси, углавном они су сишли у Бијели Поток у Ђулиће. Да ли су сад сишли сами или су допраћени с овом војском која је била уз њих, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви чули да је у Клиси горе био тенк неки да су они потерани доле, да су они требали да иду у Сапну, је ли то неко рекао?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви оштећени причају који су били?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Могуће, јер ми нисмо у то време ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја питам вас, они то кажу да ли сте ви чули то да су они требали да изађу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Касније сам чуо да је било још неких јединица горе, али у то време нисам знао, ја сам само видео ова војска што је стајала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било неке полиције и горе у Клиси?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Полиције није, можда је војне полиције али ове полиције није цивилне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте још од војске ту познали ту у Бијелом Потоку код моста? Кажете ТО Грбавци, ТО Челопек, онда ова брњичка чета?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Од брњичана нисам знао у то време никога јер су они прије дан, два дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте још од војске, да ли има неко да нисте познавали од војске?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да нисам познавао? Па нисам никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јединице, осим те брњичке чете још нека да вам је непозната или да су имали другачије униформе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам, али можда је горе навише где ја нисам ишао горе према Петковицима можда је била Петковачка или нека друга чета, али ја нисам горе. Ја нисам даље од тог моста ишао где су утоварали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли биле неке различите униформе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У то време већином је била иста СМБ униформа, ТО јер је почетак био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим из ТО да ли су били још неки с неким другим униформама, другим бојама, ознакама на капама, на нечему?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам видео то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знао би Зарко тај да је био, ја мислим да је био тај у Грбовачкој чети да би одма након тога прешао у полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Зарко Зарић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зарић? Која чета, грбовачка?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да је био у грбовачкој чети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је после прешао у полицију?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, реците ми сад од војне полиције да ли је био неко?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ту није био, не знам доле наниже да нису били у пратњи, ту код Бијелог Потока, Ђулић није био, ја нисам видео, на цести није био сигурно где су камиони и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било тад војне полиције у Зворнику у том периоду 01. јуни, причали сте и о томе нешто у истрази?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Могуће да већ се оформирала да је био можда у то време под «7».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Псеудоним «7», је ли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, он је једно време био командир војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А знате ли Јосипа Аћимовића?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да је он био заменик, да је био можда командир вода или чете, не знам, војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војне полиције? Па и њега су видели у Техничко-школском центру?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У Техничко-школском можда али ја кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам шта је био зато што су га видели тамо?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Можда ту али у Бијелом Потоку није био, а ја нисам био у Техничко-школском центру па не могу рећи да сам га видео, а био је у војној полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте неког Црног, ко је тај Црни?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Црни то је један из групе они су из Теслића. Како му је име Китановски или некако не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није Љубомир Китановић?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Китановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Он је био вођа, ја мислим да је било њих 12, 13 из Теслића и били су при МУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, при вама је ли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Плаву униформу су носили, били су старији и од нас и ми што смо били активни полицајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу старији?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па више се њих питало, више су неке ствари радили него ми, то је ствар полиције, ми смо радије су нас слали, примера ради, негде да држимо ров а њих су слали да интервенишу или нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу многи сведоци да је он имао црну униформу једноделну?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Они су да ли су донели из Хрватске где су они били на ратишту још они су имали другачије униформе, а иначе надимак му је био Црни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како другачију?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па нека црња униформа, нису имали ове ни после ко ми СМБ, ни оне маскирне нису имали, после су једно време онда су обукли ону нашу плаву шарену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је њима онда био, кажете надређен?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Милош, полиција био при МУП-у и примали су плату у МУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли под Маринком били?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ако је он био начелник, а Милош Пантелић ја мислим да је био начелник а он командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у тој јединици био је и неки Шеки. Ко је тај?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: То је исто припадник теслићке групе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за неког Перу Локановића?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да је и он, ја мислим да је и он из те групе. Овако сам их знао али нисам по именима то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли виђали њих ту?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Они су ишли по граду претресали, радили, заустављали, контролисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да су ишли у школу, Технички центар. СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Могуће од њих, не знам, нисам чуо али могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како онда кажете није полиција ишла ако су они припадали, полиција је ишла у школу, сведоци су их тамо виђали?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам да ли су ишли али полиција сигурно није, мислећи опет на ову активну домаћу или полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какву то правите разлику активну и какву другу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па активна она која је радила и прије рата у служби, завршила за то школу или курс а резервна је резервна која у току рата или пред рат мобилисана. Касније у рату она потпада све под полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу сведоци да је тај Црни тамо са тим Пиварским и Нишким долазио у Техничко-школски центар, онда би по вашој изјави испало да је то полиција долазила?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Није полиција, опет ту је неспоразум. Ја мислим полицију на нас активне а он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте рекли припадао је полицији?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Примао је и плату и то знам сигурно од МУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато вас питам да разјаснимо коме су припадали?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па по томе су припадали полицији, међутим, нису били под командом примера моју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Он је био командант те јединице и он је се договарао са вишим старешинама где иду, шта раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С којим вишим старешинама?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па начелником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маринком?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да ли у то кажем време Маринко и овај Милош био не знам, али с начелником се договара нормално те јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесу ли имали неки црвене беретке?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Они су имали црвене беретке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су имали? Добро.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јер овај опет Црни је посебан био и он није водио своју јединицу тамо него отприлике касније се причало ће је имао користи он је ишао и сам тамо и претресао и ова јединица није ишла, а није му смео нико ништа рећи тад у то време и он је прошао та ратишта и знао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко, не сазнадосмо ко је главни, ви сте главни за полицију у Бијелом Потоку, ко је главни за војску?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не бих вам ја знао рећи, ја кажем та брњичка чета чуо сам неки капетан био Митровић или Мијатовић, сад ја нисам

знао њих нити сам га виђао. Једно су време викали да је Васић Драгомир, међутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су викали?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да је Васић Драгомир командир био те јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма питам вас тог дана, тог јутра ко се ту путао?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам ја нисмо ми с њима контактирали уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте кад сте дошли на Бијели Поток питали ко је овде испред војске?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, не, ми смо имали само задатак да обезбедимо да уђу у камионе несметано, ми нисмо ишли горе где је војска била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Кажете војска је доле ту, где су ти мушкарци?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: То су све војник до војника, можда два, три, пет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је главни за те војнике два, три, пет?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам се распитивао се јер у то време нисмо били оно што каже ни команда иста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да вам је Маринко рекао да идете доле да узмете 10-ак полицајаца да пружите асистенцију војсци. Па како да пружите асистенцију а не знате коме?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Они су били постројени и кад смо ми дошли камиони кад су се поредали они су почели улазити у камионе и нисмо имали потребе ићи горе војску да, они су их већ постројили ту у колони и држали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од полиције ишао у тим камионима што су ишли по вашим сазнањима?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Од наших они што смо били дошли ту да утоваре није, е да ли је ишао од саобраћајне полиције после или војне не знам, а оданде није куда смо ми дошли да помогнемо за утовар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А жене и децу јесу ли пратила нека полиција?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ова наша опет није могуће јер је то била велика колона и то не знам где су преузимали, једно време после је се чуло да су их на пример кроз Црни врх пропратили с троцјевцом они што су радили али ја то не знам јер то је даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок Павловић Драган, саслушали смо га возач Аутотранспорта, да је с њим у кабини камиона којим је превозио жене и децу према Осмацима био полицајац?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Могуће је, ја кажем али од наше групе које смо дошли да извршимо утовар није, можда већ друга група да је добила задатак да иде у пратњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватила да сте ви командир полиције?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не. Само за ту групу која врши утовар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут чујемо да има и друга група?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па не знам ако је било полицајаца других онда има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам, али ја сам рекао да нисам, од нас није нико ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је онда та друга група?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Било је полицајаца код нас у то време 200.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. За Бијели Поток вас питам, рекли сте нисте помињали да је била друга група?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Из Бијелог Потока нико није ишао што се тиче полиције, а да ли је доле од Каракаја неко преузимао то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те жене и децу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: И жене и дјecu и мушкарце не знам, јер из Бијелог Потока од ове полиције није нико, то сигурно гарантујем. Е, сад да ли је друга група полицајаца преузимала доле према Каракају па их водила то али сам чуо да су ти с троцевцом пратили преко Црног врха а то је опет припадало војној полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте једини сведок који је рекао да је овај "Q" ту извео Агана Лупића из камиона и одвезао га ка Каракају, то нико не каже, сви кажу да је Аган Лупић као и он сам да је он смештен у школу доле и да је из школе га "Q" извео?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Аган Лупић је изведен и Аган Лупић је по мом после сазнању увече у општину доведен и по договору да је пуштен за Тузлу да неке преговоре врши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али не одатле, сви кажу да је он био у школи, "Q" каже да га је из школе извадио?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви сте га видели да га вади из камиона?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам га ја видео него сам ја дошао и Агана нема у камиону. Ја питам где је Аган, кажу одвео га Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте видели?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Овај Драган, одвео га "Q".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте видели то?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, нисам ја "Q" видео када га је одвео него ови кажу да је одведен према Каракају у возилу. Е, касније сам сазнао да је из општине послат у Тузлу да изврши неке преговоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Причали сте о убиствима на Бијелом Потоку. У оптужници стоји оштећени се изјашњавају да је било и ту убијања, да је било убијања и горе у Клиси, шта о томе знате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Тада нисам знао јер кад је Маринко долазио и питао да је било пуцњаве ја сам рекао овде није нико, између горе кућа према шуми било је пуцњаве ђе је војска и тад нисам знао да је било убиства. Е, после неколико дана чуо сам да је пет, шест убијено између кућа горе, цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули након?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па то оно знате по граду, нема сад нико да дође и каже убијен је, по граду се прича убила је војска пет, шест, у Ђулићима нема никога сад се сјетити, рекао би, јер то се и после 2 месеца и после 5 месеци причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не говоримо о убијању у Клиси. Ја вас сад питам за Бијели Поток? Оштећене кажу да су ту људи убијени?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: То је Бијели Поток, Ђулићи између тих кућа што сам рекао чула се пуцњава, касније сам сазнао да је било пет, шест колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то ви нисте видели а ови оштећени видели, а сви сте заједно у Бијелом Потоку?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисмо заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нисте у Бијелом Потоку?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па Бијели Поток је велики, Бијели Поток и ми смо на једном месту где је та колона и врши се утовар а преко моста тај Бијели Поток и Ђулићи и горе су куће и шума, можда има 2 км, између тих кућа се чула пуцњава и касније се сазнало да је ту убијено пет, шест људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гребих Мустафа, Џинић Алија, Парган Хусеин, Мајловић Јунуз, Селимовић Емин, не знате, нисте тад ниједно убиство ни чули ни видели?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам. Опростите. Ови Гребихи су вероватно из онде из села Гребиха, нисам их ни видио, можда сам их видио а нисам знао, познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како то Маринко чуо, од кога је он то чуо да има пуцњаве? Јесте ли имали неку радио везу, моторолу нешто ви тог дана?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да сам имао али нисам сигуран. Од кога је чуо ја га тад нисам ни питао јер оно је била гужва, улазе у камионе и ја кад сам њему рекао да полиција ништа није, онда се чуло горе он је мени рекао само настави немој овде да буде нереди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога је чуо Маринко?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам га питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте му ви јавили?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли увече у хотелу кад сте дошли?
Шта сте рекли Мики и Маринку?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да је посао завршен, утоварена су сва лица да су отишли према Мемидима и ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А видите Маринко каже потпуно супротно да сте му ви рекли у хотелу да су истоварени у ТШЦ?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да се ту чувају за размену за Србе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тачно?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после ћемо видети кад он дође.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам тек дал' ујутру сазнао да су истоварени у Техничко-школски центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куда сте ви се вратили увече?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се завршио посао и сад из Бијелог Потока куда се враћате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Путем оних којим смо отишли у Бијели Поток, Каракај, Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па видесте ли у школи, ту пролазите, ту је она раскрсница видесте ли да су ти људи ту?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Раскрсница али је школа удаљена можда једно 100 метара тамо од пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: И ту, па ништа нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам јер је то, после кад сам сазнао где су смештени ту је велика хала, вероватно су ту били затворени у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели војску ту, чету каракајску, неку војску около да чува школу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам ни обраћао пажњу, нисам ни знао да су, да сам знао да су они ту смештени можда бих погледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су ове жене виделе да су ту људи њихови?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па вјероватно кад су пролазили, добро њих је интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и ви сте пролазили, како ви нисте?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Али ми смо на крају прошли кад је завршено све, то је већ 8 сати можда увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад вам је то Петар Танић причао да су ова тела налажена и то за клаоницу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У то време кад је било убијања, е сад који је датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петар Танић је шта, он је?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Он је полицајац био, а сад је пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже он каква су то тела, каква је то клаоница, шта му каже начелник шта он ту ради, каква је то његова функција била?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ту не знам коме је та комисија подносила рапорт то не знам извештаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то комисија?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па како се она зове, није за ексхумацију, за чишћење, за асанацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био председник те комисије?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не бих вам знао, знам да је био овај «М» и да је он био, а ко је још од те комисије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Косту Ерића?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Косту Ерића?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знам, он је био у цивилној заштити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био он ту нешто?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам, он је био у цивилној заштити, а да ли је био у тој комисији не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Неђа Младеновић?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знам, он је у то време мислим био директор Комуналне службе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Знате ли да су они били у тој комисији?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли ко је основао комисију?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знам да је Петар Танић испред СУП-а да га је неко одредио, не знам ни ко га је одредио да он буде испред СУП-а да води евиденцију а ови остали шта су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишла полиција на увиђај кад се нађу тако тела цивила?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да у то време није да сем Петра да није ишла, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли вам је то логично да полиција не излази где се нађу мртва тела цивила?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да вам кажем у нормално време није логично, е сад да ли је оно ратно вријеме, не би требало бити логично ни

онда, е сад зависи од ситуације јер у оно време је још било и пуцњаве по Зворнику и око Зворника и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. Причамо само о телима цивила не о борцима, то није предмет овог разматрања. Значи, цивили убијени налазе се на некој кланици на гомили и полиција шта ради?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не бих могао знати, знам да је ишао Петар са том комисијом, а да ли је још. Не верујем да је ишао на увиђај ико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је надређен Петру?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Петру је надређен командир и ја, али ако је увиђај онда је крим. служба треба да врши, има ту крим. служба има свог начелника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли му ви надређени?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Па ко?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Командир, начелник, не знам ко га је одредио у ту комисију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да су Гогићевци и овај Црни припадали полицији, а остали Жућини и Пиварски припадали ТО?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Гогићеви јесу исто припадали полицији и ја мислим да је њих баш Милош Пантелић у то време довео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад је отишао Милош они су остали, је ли тако?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Остали су али довео их је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда коме припадају?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље полицији, је ли? Кад вам је то рекао Маринко не мешај се тамо глава ће ти отићи кад сте питали Маринка шта је с тим људима, кад је то било?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не могу се сетити тачно, не могу се тачно сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете се сетити у вези којих људи?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је више затвора, је ли тако?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У Зворнику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да за Муслимане?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли више пута о томе причали па не можете да се сетите или је то само једна ситуација?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Једна, али смо нешто разговарали, не могу да се сетим у вези чега и кад је. Не сећам се стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је била та ситуација кад је Танић причао кажете у станици колегама да су паковали у вреће тела са кланице?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Почетком јуна, ког,кад је не знам тачно стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу у станици људи за то?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Прошло је то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу људи у станици, колеге за то?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Шта ће људи казати у станици, има ко је био одређивао ко ће за увиђај, ко ће шта радити и нема обичај да онај полицајац каже ништа. Извињавам се, могу ли сјести?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао вас је истражни судија везано за те разговоре са Маринком за школу да ли сте га питали шта је с тим људима а ви сте рекли ништа није одговарао само каже не мешај се тамо глава ће ти отићи?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Могуће, сад се не могу сјетити стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улази овај, улази Пиварски, улази Репић?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: То је било познато да су они улазили у све те затворе, нико им није смео ништа ни они полицајци који су чували те затворе није им у то време смео ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А познато да улазе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па да јер поготову тај Репић каки је изгледао и каки је одао са оним ножем и шеширом сад њему неки резервни полицајац или активни дође њему је свеједно било убити да ли био Србин, да ли био Муслиман, већином се људи ако могу да се склоне крај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Петра Јурошевића?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тај?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Петар Јурошевић је био припадник резервног састава од прије рата, у рату је био командир станице у Пилици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали контакт са њим везано за ове људе из Пилице?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, ја нисам, јер је био и Козлук, можда смо некад овако у пролазу попричали, он је био командир задужен за Пилицу а Козлук је исто била станица посебна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли био још неки Петко Панић помоћник командира у полицији у Зворнику?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јуну месецу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? А кад сте видели Петра последњи пут?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам, некако се рат завршио да ли сам га видео једном или два пута, нисам га више виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Петар Јурошевић, командир резервне станице Пилице, је л' то била резервна станица полиције?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже неки ваш, ваш из Тршића, неки Целат, знате ли Целата?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Има Целата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има га још?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Има га жив је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је здрав, је ли жив?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Жив је само да ли је здрав, ваљда је здрав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Виђате ли га?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Слабо сам га сад у последње време виђао пошто ја живим у Зворнику, а он је у Тршићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај Петар значи да је једног дана ту почетком јуна њему дежурни полицајац Лукић Милан из Шепка Доњега рекао да је група затвореника смештена у Дому културе у Пилици, да су дошли аутобусима Дрине транс, да их је довезао Целат, тај ваш комшија из Тршића и само рекао морате ви то чувати и каже да је онда Петар каже да је ступио у контакт са предсендиком Месне заједнице Пером Петровићем и да је исти дан ступио у контакт са вама, рекао вам да су ту нека лица, питао у вези тих проблема ко ће обезбеђивати лица, да вам је рекао шта је Целат рекао овом полицајцу из Шепка а да сте ви рекли нека га чува тај који га је довезао, ви немате с тим ништа то није наш задатак и да сте му ви тиме дали за право да полиција не треба да обезбеђује те заробљенике, да су то били заробљеници који су дошли из Школског центра, преживели ови?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не сећам се да ли сам то рекао, међутим, ако је тај Целат их довео, он је припадао војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој јединици је Целат припадао?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да ли је у то време био војна полиција или неко, не знам, углавном војсци је припадао и увијек и у већини случајева и ми ако некога приведемо ако није у питању криминал, јавни ред и мир, ми њега предајемо војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога њега?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ако неко лице ухапсимо или приведемо, ако није у питању криминал или јавни ред предаје се војсци јер је то било ратно стање и војна команда је врх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ми одговорили на питање.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па јесам, кажем не сећам се да ли сам му то рекао па хоћу да вам сад кажем ако га је опет Целат довео ту у војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да вас је звао Петар Јурошевић, рекао довезли ми 400 заробљеника Муслимана у Дом културе Пилица?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не сећам се, али хоћу да вам објасним и ако ме је звао, то није онда требала чувати полиција ако је војска га довела, треба војска да чува и војна полиција, али ја се не сећам да сам разговарао с Петром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да вас је звао, звао вас је, ви му рекли немој ти да чуваш.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: И не треба да чува јер њих чува војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли се сетили сад?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Драгана Машановића?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: И он је био у резервном саставу, да ли у Козлуку или у Пилици, не знам, знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега резерни састав?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није полиција, каже територијална одбрана?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесте, једно је време био у резервном саставу ја мислим полиције ако је то тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које време?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ако је то тај из Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Петар Јурошевић да је ишао у Зворник код свог командира, код вас?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам ја био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па нисам ја био командир, ја сам до командира имао још три степенице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да сте ви били непосредни старешина?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему Петар каже?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су вас извештавали телефоном кад су имали везу, да је он настојао у току недеље бар једном два пута да оде горе до града?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, ја непосредни старешина нисам био и ако ме тамо известио онда би морао извести одмах командира, ја ту не могу да одлучим и ако ме извести и нешто мора надлежни старешина обавестити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ви на крају сећате овога или не?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не сећам се уопште да ми је јавио, ја сад кажем поступак како и ако је Целат тај довео да га не треба чувати полиција да би и сад рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да је овако било а да се ви не сећате или ви то негирате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не негирам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Али кажем и сад ако је тако, ако је Целат довео и сад бих му рекао да нема шта да обезбеђивати цивилна полиција ако га, има војна полиција која је задужена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли знали да су ти људи у Пилици?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Касније сам чуо, а кад су одведени нисам и не знам ни кад су одведени, колико су дана били, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како онда објашњавате исказе сведока да су под пратњом полиције људи пребачени аутобусима Дрина транс?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам упознат, могуће да је наредио командир или је неко наредио полицији, али ја нисам упознат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете командир, на кога мислите?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ко је у то време био командир, ако је Милош био начелник, онда је Маринко командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маринко?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам упознат ни кад су отишли из Техничко-школског центра ни ко их је пратио ни ко их је одвезао јер могуће у то време да нисам био ту, можда сам био на Бандерици у Шековићима у рововима или негде јер ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај Чаруга из ове каракајске чете?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Здравко Благојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, да је 10-ак људи из цивилне полиције у плавим униформама заједно са 10-ак из војне полиције вршио утовар људи у школи у аутобусе Дрина транс?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам упознат, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да су у те аутобусе ушли припадници војне и цивилне полиције и одвезли их у Пилицу. Исто каже и овај Видовић Драган, један од припадника каракајске чете?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су људи одлазили и да је у пратњи ишао ауто цивилне полиције са ротацијом, позади да је ишла војна полиција, да су ови имали плаву униформу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам упознат, ако знају, вероватно знају ко је ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је могуће да ви не будете упознати?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Лијепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко може то да?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ми смо имали та поједина задужења, нас је било 3, 4 зависи како кад помоћника и неко је био задужен за патролну делатност која је патролну и позирну делатност за обављање службе у граду за нарушавање јавног реда и мира, криминалитет, неко је био задужен за обезбеђење објеката од помоћника, неко је био задужен други за резервни састав тако да не морамо бити сваки од нас тројице, четворице упознат шта онај други ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли знали Јокић Драгана?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Сад ја знам два Јокић Драгана. Један је био у војсци Јокић Драган официр а има и Јокић Драган из Грбаваца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Саве?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да је то онај онда није овај официр него да је тамо из Грбаваца негде Јокић Драган тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Припадник које формације, полиције, војске, чега?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Мењали су се они у то време, мењали су се, сад буде 10 дана у полицији, 10 дана је у војсци, али ако је тај из Грбоваца знам га овако, сад ко је у то време, где је био да ли је био у војсци да ли је био у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу ове неке оштећене жене да сте ви били ту кад је било раздвајање тих мушкараца од жена?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једна каже да сте чак ви учествовали у томе, једна Мурадифа Бркић.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не. Били су они већ раздвојени, ја сам то рекао како је било, били су раздвојени, једино још су по неки доводили кад су доводили војска па ако је жена исто тамо лево где су били ови жене, дјеца и старци, а они су већ били у колони и ја их нашао у колони, има Аган и Милан и ови сви да сам их нашао у колони постројени. Е, једино ако је касније се оно доводило овде, силазило се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже она, каже још једна сведокиња Јашић Муневера да сте их ви пратили у возилу, у ауту са још неколико полицајаца тамо према Осмацима, жене и децу, мушкарце?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су вас виделе у колима иза?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Није тачно, нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је било још у ауту с вама?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Из Бијелог Потока сигурно нисам макао ниђе отишао у хотел кад завршило се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте дошли, чиме сте дошли до Бијелог Потока ви и тих 10-ак полицајаца?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим «Голфом» једним, «Ладом», не знам нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Службена кола?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: С возилима службеним, било је тих возила која су била цивилна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дошао цивилним?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ми, рекох била у то време одузимала су се она возила лада или неко, одузимала су се возила па се узимала у употребу за службене потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А цивилно?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, било без цивилних таблица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли полицајци неки били у цивилним аузима?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Дошли смо са таквим возилима. Можда је једно било оно с «М» таблицама оно већином било у овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да се помињала нека наредба за раздвајање, да је постојала, да сте је можда видели?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок "Q" нешто о томе говори, ја ћу вам предочити његов исказ?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Он је могуће јер он је био у врху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за вас.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Никад није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за вас.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам био ни кад су доносили ако је било наредбе ни кад су доносили наредбу ни мене је само позвао и рекао да идем у Бијели Поток. И то је сведок "Q" изјавио свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: То је сведок "Q" изјављивао свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок "Q", Петко каже да је била наредба војске о раздвајању и да је он видео и да ју је потписао командант корпуса?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нити знам команданта корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте ви причали да је била нека наредба?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Како ћу ја причати ако нисам видио ни сведока "Q" ни наредбу нити знам ко је командант, како ћу ја видети, то може видети или начелник, чак не мора ни командир, мора прво начелник па начелник да пренесе командиру па командир мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте ви чули? Ајде да оставимо сад, да ли сте ви чули да је постојала нека наредба?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ни данас дан ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је то наредио?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ко је наредио, ко је наредио да ови остану у Техничко-школском центру ни данас дан ето после колико година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, ви сте рекли да је била нека наредба?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Он је рекао свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је постојала нека наредба?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Можда је он видео па каже, он је био у врху горе СДС-а и свега. Како ћу ја видети, а он није видео, а он одвео Агана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, били сте ту на лицу места, јесте ли после се интересовали ко је наредио да се раздвоје ти људи да се заробе цивили?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам. Ја по наређењу, професионалац слуша наређење, ја радим свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, као човек да ли вас је занимало обзиром да су људи убијени? Да ли вас је занимало ко је то наредио? Питам вас као човека?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Кажем, могло ме је занимати, а данас дан не знам ко је наредио и питам и данас дан нико неће да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико неће да каже?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Можда и зна неко али неће мени да каже. Можда тај вероватно "Q" зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте за тог Марка Павловића да је у то време био командант штаба ТО. Где је он седео, где му је било седиште, где му је било радно месту?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Преко пута поште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да се тог дана нека жива активност одвијала у том штабу, тог 01. јуна?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се ту нешто дешавало или претходног дана?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па нисам, није мене то интересовало шта ради ко други, ја сам радио свој посао и шта ради кад добије неко наређење а изврши наређење и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неког сте Слона помињали, неки Сплића који је улазио у школу, ко су ти људи, јесу ли то војници, полицајци, шта?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: То су били, Сплића ја мислим да је био он је из Сплита зову га Сплићанин, иначе он је родом негде од Челопека, да ли је био код Пиварског, да ли код Жуће, он је био у тој паравојној јединици, а Слон не могу да се сетим да ли је био код Гогича или је и он био код њих, не могу да се сетим, само знам надимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био Бошко Стојановић?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Из Каракаја један преко пута везионице имају куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био припадник неке јединице?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесте, ја мислим каракајске чете, он је из Каракаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови из каракајске чете нико не каже да је био код њих у чети?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не зна он, није био ни у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки причају да је имао бели опасач?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Можда је био у војној полицији онда, није код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви не знате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Није код нас, не знам, знам њега али не знам у којој јединици је био, углавном био је учесник у рату, а у којој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је овај Чича што сте причали да је улазио у те затворе, Лукић Славко из вашег Тршића?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лукић Славко из Тршића? Молим?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знам Лукић Славка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте причали, нисам ја то, то ваш исказ читам?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Шта сам рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звани Чича да је био у војној полицији, да је улазио у затвор, ко је тај?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Тај је из Тршића, био у војној полицији, иначе грађевинац, а нисам причао да је улазио доле, ја мислим да је улазио у Нови извор у затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причало се, рекли сте да је улазио у затворе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим Нови извор, не знам у њега су два брата погинула у то време и да чуо сам тада да је улазио у Нови извор да је тукао неке људе али нисам га ја видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се причало за Целата где је то улазио и убијао што сте причали?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Целат је исто улазио у затворе, а сад он је могао улазити у све, али не знам ко га је увео и ђе је увео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте да сте разговарали с неким професором у школи, припадником каракајске чете да прскају људе водом, да је била хала прегрејана, ко је тај професор?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим Јован Костић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вам је он причао, шта се то дешавало?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да је било врућина и да су их прскали водом, падну у несвест и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неки да су се угушили, да су умрли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Падали су каже вероватно и мртви, он није рекао да је било мртвих, каже падало се од оне врућине и прскали их. Сад да ли су после овог саслушавали не знам, није нешто директно, мислим да су њега звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте говорили у Тузли рекли сте да је Маринко дошао и рекао чујем да је било неког убијања, па сте ви рекли да је то на месту?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Пуцања је било, нисам рекао убијања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, овде пише убијања, ово сте ви потписали?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Пуцања да је било, једино ја сам рекао да је пуцала војска између кућа и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажете нисте тад били у «Алхосу», ко вас је то притискао да кажете да сте били у «Алхосу»?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па они није да су притискали, него они из Хашког трибунала први пут кад су долазили на Видиковоц мени су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. У Тузли сте причали?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не то сам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуцање, вриска, људи до дубоко у ноћ?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам причао да су ови кад су долазили све мени како ниси могао чути пуцњаву, како ниси видио «Алхос» је близу Техничко-школског центра и ја сам њима објашњавао да је «Алхос» испод пута па има пут, па река, па школа и толико су се они на мене наваљивали, а каже не може се чути како ће се чути да сам се збунио и да нисам знао да нисмо били у «Алхосу», ми смо у то време били у хотелу и касније кад сам изашао са саслушања сетио сам се да сам у хотелу био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког саслушања?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Тога на Видиковцу, ја сам ту у Тузли објашњавао како сам причао на Видиковцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. У Тузли сте рекли удаљеност просторија где смо боравили у Алхосу и ТШЦ је можда 50 метара.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Али ја сам то њима објашњавао како сам на Дивичу причао, па можда су то описали да је удаљеност толика да се иде узбрдо па асфалтни пут па река па Техничко-школски центар и да су се пуцњаве чуле на све стране, иначе ноћу чује се не зна се одакле је пуцано, али они су толико мене били и збунили како нисам чуо, како нисам видео, а био у «Алхосу», а ја нисам био у «Алхосу», ја био у хотелу ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте - «ујутру сам видео један велики камион како излази од ТШЦ у Каракају и кад сам питао некога шта је то речено ми је да су то мртви из ТШЦ. Примио сам да су различити камиони више пута одвозили мртве и то су долазили у више наврата?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам рекао мртве него овај што ми је, не могу се сетити кога сам, питао сам, ишао сам, да ли сам ишао у Челопек где ли сам ишао и видео сам надвожњак има изнад Техничко-школског центра видео сам камиони излазе. После сам кад сам се вратио некога питао, не могу се сјетити ко је, можда га нисам ни знао овако по имену, шта то се дешава, каже извозе мртве. То јесам рекао, а да сам ја видео мртве нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи неко је видео мртве и рекао вама и?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: И видео сам у то време оно тај мали камиончић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од «М»?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај «тамић», је ли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, да излази отуда, сад да ли је мртвих било ја нисам видио унутра шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро и коме сте рекли то да сте сазнали да извозе мртве из школе? Јесте ли рекли Маринку, јесте ли рекли Мики, јесте ли рекли вашим колегама?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да јесам, није одмах рекао горе, у то време да ли се извештај ту писао, није, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је знао Маринко да има мртвих?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па и да сам рекао нису могли ништа учинити, јер ми ту нисмо смели ни прићи Техничко-школском центру и строго је и за нас и за њих, тек тамо до јула мало кад смо ојачали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте да је Марко Павловић поред командовања паравојним јединицама наређивао и цивилној полицији и војсци. Каква су вам сазнања у вези тога?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да вам кажем није да је он наређивао, он ако је био командант штаба он је морао бити у том кризном штабу, на пример. И полиција и ТО и сви су по тој врховној команди припадали под војску и на пример на кризном штабу што се донесе одлука, начелник за полицију, он пренесе полицији шта ће урадити командант или ко за војску пренесе шта ће он урадити, шта су они донели на кризном штабу и у том смислу сам рекао то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте наређивао цивилној полицији?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па ако је члан кризног штаба, али не може он директно наредити цивилима, мора преко начелника, начелник нама и даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то кажете у договору са Грујићем, Стевом Радићем, Василићем и кризним штабом?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па то је сви чланови Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље сте рекли сва лица која сам набројао апсолутно су добро знала шта се догађа са затвореницима у ТШЦ?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су затворени, ко наређује?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам то никад рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сам Василића питао за судбину ових људи он ми је одговорио «не петљај се у то то је посао виших»?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: То је можда касније било али ја да сам рекао да су они знали, знали су можда касније ко и ја што је чуо, али да је у то време знао не вјерујем да је један знао, бар од ових што сте набројали који је наредио да одвоји, јер не знам ево ни данас дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви набројали, нисам ја.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте ви набројали.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам набројао као чланове кризног штаба њих, а не .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да су знали шта се догађа, а не што се догађало, у презенту сте рекли, не у перфекту.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, да, па мислећи да као чланови кризног штаба морају знати више од мене и шта се догађа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви сте знали, је ли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Откуд ћу ја знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, да има убијања, да се носе лешеве.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па то се, па добро то прича се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Али мислим, ја мислио ви кажете ја знао ко је наредио, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за лешеве и то.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па вјеројатно морали су и њих обавјештавати и та комисија за асанацију која је одређена, вјероватно је у договору са њима прављена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате ко је формирао комисију за асанацију?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, ко је надлежан био за то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли знате како су храњени ти затвореници, били у школи, било у другим објектима?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У школи не знам ни како су храњени, ни да ли су храњени јер нисам ја имао додира, а по овим другим затворима ја мислим да им је храна исто спремана у хотелу и да је ношена, а у Техничко школском центру, не знам ко их је хранио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то из хотела се храни и полиција и?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Кухиња је била велика у хотелу, па онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то организује?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да ли је Цивилна заштита, да ли ове, не знам углавном кад нема возила, знам да су и наша возила возила, на пример у Чалопек или негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај господин Марко Павловић, како га ви знате, да је он тек после 6 месеци, годину дана чуо да су ти људи убијени, је ли можете то?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам Марка Павловића иначе знао врло мало можда смо се два пута срели. Нисам имао контакте неке са њим, а чуо сам да је Марко Павловић да је командант штаба и можда сам га видио у то време једно два пута, јер ја нисам са њим ни као руководилац неки да сам могао разговарати и да сам са њим контактирао нисам, надређени виши су са њим вјероватно контактирали ја нисам. Кад је он дошао, кад је отишао, и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је ухапшен?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: После сам чуо да је ухапшен и да се не зове тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте чули да је ухапшен тамо у Зворнику?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па мислим одмах када је ово било и за Брану, кад су ухапшени после дан, два, три, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега после дан, два, три?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Од хапшења. На телевизији сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма у Зворнику вас питам, тада 1992. године да је хапшен, јесте чули то? У полицији сте били је ли тако?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесам био у полицији, али нешто је било, не знам, нисам сигуран, али нешто је било препуцавања са Жућом и можда је тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио до хапшења?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Павловић.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Рекао сам вам, био начелник ваљда штаба. Нисам сигуран да се тако баш функција зове, али то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај свек «М» који је возио те лешеве цивила, да је он скупљао те лешеве, да је пуно пута долазио у школу и у Дом културе Чалопек и на Економију и да је пре њега излазила полиција

на увиђај и да су се онда лешеви возили прво у «Алхос», а после кад се ту напунило у Герину клаоницу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Могуће, а мало прије сам рекао, али то ради крим служба и ја нисам био укључен и не знам, али могуће да је поготово ту гдје нису ратна дејства на пример, јер ту нису већ била ратна дејства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не причамо о ратним дејствима.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ратна дејства нису ратни злочин знате.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, не, мислим нису просторно ратна дејства, па се може изаћи на пример, и кланицу и Технички школски центар није гдје се воде борбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, не могуће, питам вас је ли знате или не знате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја не знам, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Тако је по служби, по службеној дужности да се изађе на увиђај и да изађе истражни судија, изађе крим служба и да се изврши после обдукција ако треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да су му ишли у пратњи по два милиционера кад је ишао ван Каракаја да скупља лешеви?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Вјероватно али то не знам. Али то крим служба рекао сам ради и они тражи начелник крим службе тражи иде има ту увиђај, даје му се из обезбеђења три полицајца и они обезбеђују лице мјеста, они врше свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате судију Петра Ристића из Бечеја?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам о њему, које је он имао задужење?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам, и он је био у суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел и он нешто тражио од полиције, неку асистенцију, да ли је ишао на неки увиђај?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам, он је био у суду Општинском, могуће да је ишо на увиђаје. Стварно Вам кажем, ја нисам био у то укључен и онда није ме ни интересовало, што кажу, ја сам опет гледао то да буде, кад добијем задужење ја то извршим, а сад шта се даље ради. Да је то данашње вријеме и све можда би човек другчије мого и да размишља, у то вријеме није се знало, до јуче живјели заједно, тамо вамо, није се знало ни куд ћеш ни шта ћеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ратка Јовичића јел знате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знам, био је и он једно вријеме начелник крим.службе, једно је вријеме радио у крим.служби, сад је адвокат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да је овај судија побегао после из Зворника, да је напустио радно место?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Негде је отишао, не знам гдје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не бих вам знао рећи, отишло је њих доста али сад, вјероватно тражећи посао гдје је сигурније, били паметнији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нечега што се сећате везано за овај Технички-школски центар?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па не знам, нема, али нажалост све се десило, тако, да се није десило па да се не сећам ничега. Више не знам шта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви рекосте да сте чули како се врше убијања, да се људи одводе у кланицу, да сте то чули наредних дана.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел тако?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су та сазнања ваша званичног типа или незванично, као што је чуо било који грађанин?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, сретнеш се дал с војником, са оним полицајцем у граду кажу изгледа су, каже, убили у Кланици доле, пет, десет, петнаест, и онда, нити идеш доле.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте, ако сам ја добро схватио, помоћник командира?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Командира био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Помоћник командира, да ли имате књигу дневних догађаја, да ли дежурна служба води књигу дневних догађаја?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Дневних догађаја, касније се имала, а у то вријеме ја мислим да није се водила, већ оне, па први ратни они ратни мјесец да се није водила.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То је почетак јуна месеца.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па јест. Ја мислим да се водила у то време редна листа, е да ли се и дневних догађаја, нисам сигуран.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел знате о чему говорим?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знам, како не знам, дневник догађај иначе се водио и извјештаји касније се писали посебно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли ви проверавате као полиција, да ли проверавате то што се како ви рекосте, ево ја сам прибележио, да су сведок «М» и овај један из полиције Танић Петар одлазили када се појаве лешеви, одлазили па их купили, сахрањивали и тако даље?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте када се појаве лешеви, да ли сте ви као.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисмо ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Као помоћник командира полиције са полицијом реаговали да видите, да утврдите откуд ти лешеви?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ми нисмо радили, јел.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Је ли у питању несрећан случај или извршење кривичног дела?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, већ је тад била, тај злочин, како га опет и назвати, у тим ратним дејствима и већ.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ма каква ратна дејства у Зворнику ту налазе лешеве?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ма мислио сам уопште ратна дејства, и то је радила крим.служба реко сам мало прије и војна полиција и шта већ има.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли ви као помоћник командира имате података те врсте да ваша крим.служба одлази тамо негде, да се појавили лешеви, да фотографишу, да прави се увиђај?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Немам ја ингеренције. Немам ја, у то вријеме, па реко сам у то вријеме какво је било да сам ја можда тад, можда и нисам био у Зворнику, ја сам 10, 15 дана био на Бандери у рову, јел у то све вријеме слали нас у ров, на ратиште. Не могу ја сад рећи да сам био ту кад можда нисам од тих 10, 15 дана био можда 2 дана у Зворнику, и ја шта, чега знам да сам ја био ја то одмах кажем. И то сам реко и у Тузли и свугдје, што год мисле, ја што сам одговоран ја ћу за то и одговарат, ако мисле, ја не бјежим од тога, али нећу да због другога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Панићу, ви сте објаснили шта је по вама паравојска, па она војска која није под командом ТО или полиције. Па ми је остало нејасно ко је то био, јесте ли забележили неке групе, да ли су имали неке називе или су то били само појединци?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: На почетку су то можда били и те групе, на пример Пиварски, па да ли се он после укључио у ТО или није, па и Нишки једно време, пре нису се укључивали ни у ТО ни у полицију, међутим касније, кад се укључио у ТО, укључио у полицију, онда се издвајају ти појединци па, да извинете они лешинари који одају и по селу и краду и ту, који не припада, такорећи одбио се од.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли неко интервенисао против њих, према њима?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да је војна полиција и неко вријеме хапсила неке од њих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је то било да ли знате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Дал је било у јуну или, ја мислим да је, после касније је и Жућо ухапшен са својом групом од наше специјалне полиције, али не знам вријеме тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко њима пружа логистику, где се они хране, где узимају наоружање, муницију, где спавају?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ти Нишки, Пиварски, прије оно и Жућо, већином су ја мислим код војске, код ТО били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово кад сте били у Бјелом Потоку па видели сте војнике на трави пет метара један од другог, јесу ли били наоружани?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су држали пушке?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: На рамена, неко на рамену, неко је држао и у руци, неко је, пример, видио сам горе навише и на пример гурао некога, оће ли из тога строја, они њега гурне тамо у строј.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А та колона мушкараца, како је она била постројена, један по један, два?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Два по два.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У колону један иза другог?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је тешко то проценити колико их је било, али можете ли да кажете колико је била дуга колона?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Колона је била такорећи до кривине, па се и не види даље, међутим ја мислим да је више било жена и дјеце и старца овамо на ледину још од њих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, добро, али ме интересује ова колона на путу, колико је?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не бих вам знао тачно, могу погријешити, али била је колона дуга можда и 300, док ја видим, па онда има кривина, куће, па не видиш, а ја горе нисам ишао од моста тог даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А то што сте видели колико би то отприлике било, приближно?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: 300, 400, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Можда и више.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Полицајци значи нису учествовали у обезбеђивању Техничко-школског центра?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не.

МИЛЕНА ВАСИЋ: А да су га обезбеђивали, јел логично да то ви не знате, јел може да се деси да они обезбеђују а да ви не знате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ко да обезбеђује а да ми не знамо?

МИЛЕНА ВАСИЋ: Да полицајци обезбеђују а да ви не знате ништа о томе, јел то могуће?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не би требало ако су полицајци из ове станице, али, јел кажем било је тих полицајаца који су обучени на пример, примљени у полицију а да ја од њих нисам ни питан, пример, Гогићеви или Црни, они сви носе униформу полиција а нису фактички били полицајци.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Значи требало би да ви тако нешто знате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Ја предлажем председници већа ако је могуће да се предочи исказ сведока «Q» из истраге у коме он говори о списку полицајаца, од 16 полицајаца на суђењу Милошевићу који му је предочен, где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ви предочите слободно.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Нема проблема. Сведок «Q» каже, када сам сведочио у Хагу добио сам један документ у коме пише, списак полиције, плате за јун, и пише горе списак полиције која обезбеђује Техничко-школски центар у Каракају и ту је био списак од шеснаестак полицајаца, који је потписао Маринко Василић, тај документ су му предочили.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам тај документ видио.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Не, али овај документ управо говори о томе да је полиција обезбеђивала Техничко-школски центар.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Можда, нисам се ја.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Рекосте да би ви то требали да знате.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па требао би, али шта све треба знати па не знам, сакрију.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Добро. Још само да пређем на нешто друго.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ако је имао списак имао Маринков потпис, могуће.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Кад сте дошли у Бјели Поток, рекосте да су тамо били војници, да је становништво већ било раздвојено и ко коме ту наређује, војници вама, полицајцима или?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нико, није ту било ни неко наређивање ни сарадње, нег је договорено да ми дођемо, да ће они чекати у Бијелом Потоку и да ће у камионе ући иду у Мемиће, ми само да обезбједимо да не буде ту повређивања и ми смо стајали ту поред камиона.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Значи ви сте са стране отприлике?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Са стране и они су улазили у камионе, ја сам се једино поздравио са тим Лупићем, колегом.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Само моменат. Председнице већа, могу ли да предочим исказ сведока Мурадифе Бркић која говори о. Е сад, ево сведокиња Мурадифа Бркић говори о томе како сте ви деловали на подручју Бијелог Потока, она каже, на Бијелом потоку је био Петко Панић јер је и раније био полицајац па га зато познајем. Па каже, на

питање судије -можете ли нам рећи нешто више о активностима Петка Панића, она каже углавном је само ишао, обилазио колону мушкараца који су одвајани, приметила сам да га ови други доста слушају, војска да га слушају, да је наводно био неки старешина, говорили су да је војвода, што ја не знам шта је то.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па, ја био комуниста и остао, нисам ништа, а јес има, изашла је једна књига ја мислим писали су четници војвода.

МИЛЕНА ВАСИЋ: И она каже ко га боље познаје од мене.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Молим?

МИЛЕНА ВАСИЋ: Она на то каже, само да наставим-говорили су да је војвода, што ја не знам шта је то, али говорили су он је главни и то, ко га боље познаје од мене. Нису вас слушали војници?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја са војницима нисам имао ништа.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам им ни прилазио нити ја могу њима наређиват, чак смо и ми морали потпасти под војну команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па под чију команду?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Мислим, иначе у ратним дејствима да се и полиција и ТО ставља под војну команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли причали, под чију, ког команданта?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па иначе штабу, на пример зависи ће је штаб на пример, овде био, како се звао штаб, заједнички па, углавном под војну команду потпадају увек у ратним условима и полиција и ТО, е сад у тој војној команди ту је и начелник и полиције ту је, што се код нас звала Кризни штаб, неће се зове другчије, штаб некакав, Генералштаб, Главни штаб, како га зову, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тад је тако било јел?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За које време причате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па уопште ратно вријеме, мора бити команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, Главна команда?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Под коју припада и војска и ТО и полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па која је то особа била из војске под којом сте ви били, полиција, реците нам име те особе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па како, зависи како кад, командант на пример био Пандуровић једно вријеме, па онда једно вријеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, питам вас за време школе, 01. јуна?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: А, мени као полицајцу мого је наредит само начелник, командир, а њему опет тај штаб нареди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко је њему наредио?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па реко сам сто пута, штабу у који је начелник полиције, у који је командант војске, уколико је начелник штаба то је један штаб одређени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био начелник штаба?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Начелник штаба ТО реко сам вам Марко Павловић, начелник полиције Милош Пантелић, командант једно вријеме био Пантелић, у оно вријеме био и Жућо командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је био тај Благојевић и чега?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Који Благојевић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад рекосте Благојевић неки. Шта сте рекли мало пре, Благојевић био једно време, који то Благојевић?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам ја реко, ја сам раније реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не реко је Благојевић.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ма то сам раније реко за Каракај Благојевић Здравко и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре сте рекли, био једно време неки Благојевић, сад сте рекли пре два минута?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пандуровић сте рекли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Пандуревић да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисам чула. Кад је тај био?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па био је и он у једно вријеме, не знам кад је био командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је била Зворничка бригада, јесте ли чули за ту неку формацију?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да је, не знам да је у јуну она оформљена, али не знам датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је командовао том бригадом?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Једно вријеме неки Василић командовао, па једно вријеме и Жућа командовао, па једно вријеме био мени се чини неки Благојевић официр, не знам, после, да ли је после Пандуревић, да ли је Обреновић, не знам, било их је, ја нисам се ту мјешао и онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи не знате. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: У време када се све то догађа, како ви зовете ту групу коју води Китановић, па онда Гогићевци, јел онако како данас кажете паравојска или су у то време ваши савезници војни, како их?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: За мене је лично било ко паравојска, јел нису слушали на примјер, ни команду полиције, а међутим примала је плату у МУП-у е по том опет припада МУП-у.

НАТАША КАНДИЋ: Јел можете потпуно да одвојите ово што, да одвојите што данас мислите, да се вратите у то време, и тако их онда.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ма и тада исто, и тада.

НАТАША КАНДИЋ: Ако примају плате у полицији, да ли у полицији примају плате они који су криминалне групе или?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Извињавам се само наставите. Они су били доведени као у полицију, обукли полицијску униформу, примали плату, добијали су једино наређења од начелника, и за мене су они били, кад не могу му ништа командир полиције, заменик командира, помоћник, ако је он полицајац, али је доведен ту и примао плату у МУП-у, ја другчије то не могу ни тад ни данас, ја сам се био за то завадио једном са њима, било дошло до конфликта.

НАТАША КАНДИЋ: Јел они имају званични статус?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Званични статус је на списку су МУП-а.

НАТАША КАНДИЋ: А јел неко уопште тада помиње и употребљава тај израз паравојска у то време?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Слабо.

НАТАША КАНДИЋ: Не?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Слабо.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми знате ли где је тај Црни, где он живи данас?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам да ли у иностранству, био некад причало се по Италији, ко зна, то је некакав и њега се и његових дванаест плаше, он њих увати, шамара и ако је мањи од њих, не смеју му ријеч проговорит, ко зна, то је неки био изгледа пробисвјет и раније.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је он радио у Теслићу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам, ја сам чуо да је то само група из Теслића дошла.

НАТАША КАНДИЋ: Јел он био професионални полицајац?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Није, није, он је био ваљда и на ратишту у Хрватској и тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је био?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: На ратишту у Хрватској, ваљда је био отуда и дошо дал Славонија.

НАТАША КАНДИЋ: А јел био ожењен ту из околине, јел знате нешто о томе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја не знам да ли је он био, а Шеки знам да је био после, касније се оженио из Зворника, могуће је.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите кад ви долазите у Бијели Поток јел тај транспорт био у току или је још?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, ми кад смо дошли, оно се камиони паркирали и та колона стоји и рекао сам, ја сам пришао, пошто је тај колега Лупић на челу, поздравио се са њим и шта је било, каже ето договорили смо се идемо у Мемиће, каже ће ћу ја у који - ајде реко онда први и тако је почело утоварање.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, ко вам то каже договорили смо се, идемо у Мемиће?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Лупић.

НАТАША КАНДИЋ: Лупић, али ви сте знали да они треба да иду у Мемиће, јел тако?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам сазнао да иду у Мемиће.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, јел ви видите сведока «Q» кад он долази?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам, него кад је та била пуцњава, ја сам отишао горе до моста да видим да нису ови наши, да не пуцају, али сам отишо можда ето једно десет метара, и чујем да се пуца горе између кућа ће је војска и ја сам се вратио Лупића нема, питам шта би колега, шта би, ће је Лупић, каже Драган их одвео, ће оде-оде према Каракају. Е касније сам сазнао да је био у општини да се нешто договарали, да је пуштен Тузла нешто преговоре врши.

НАТАША КАНДИЋ: Он каже када је овде давао исказ да кад је он дошао да је знао и да је чуо да је било убијања ту на Бјелом Потоку, не помиње то да је било изван горе негде, него?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па ту је то, ту је то исто Бјели Поток можда ето нема од тога 20 метара, али су, на пример Бјели је поток и то је испред моста и преко моста, ми смо били до моста одма, изнад моста су куће те муслиманске ће се касније уселила ту Брњица, е ту је се чула пуцњава и касније сам сазнао да је ту пет, шест људи убијено.

НАТАША КАНДИЋ: Али чекајте кад касније, он каже да он тада кад је дошао ту да је знао, чуо?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Можда он, можда су они кад су силазили, можда је он затеко или видио да се убија, али ја кад сам дошао после, кад су они улазили, ја сам чуо пуцњаву само горе, а нисам ишо горе, јер војска је горе била.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, па јесте ли чули ту ко је убијен, ко је то урадио, јел неко?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Касније сам, после неколико дана.

НАТАША КАНДИЋ: Ако он зна тог тренутка, а ви сте.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: А није ми, није ми тад рекао ништа што се тиче убијања.

НАТАША КАНДИЋ: Не, да ли је неко други, ко је ту одговоран?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знате како, ево мало прије што питаше, то је била, жене дрече, дјеца, ови улазе у камионе, е сад ти чујеш горе пуцњава, да ти идеш и горе гледаш шта је. Свако се у оно вријеме и себи плашио, свеједно било свакоме, поготово они што су били по тим ратиштима разним, окрене оружје, колико су пута и у нас доле окрене па

разоружају, ти војници који су били по Хрватској, ти, онда чуваш себе и више него гледаш шта ће бит.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми, колико је од Бијелог Потока до Мемића, километара?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Око три ипо и тамо, не знам тачно, можда 18-20 километара.

НАТАША КАНДИЋ: А од Бијелог Потока до Каракаја?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Можда једно шест, седам.

НАТАША КАНДИЋ: Мање?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Мање, ма ја.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, ви сте ту, одлази нека тура, враћа се, па како вама није, не схватате док сте ту на Бијелом Потоку да не иду у Мемиће него да се иде на неко друго место ако се, знате колико је потребно да оду па да се врате камиони до Мемића?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знам шта сте ме, питали су ме исто то, реко сам вам да је било 30, 40 можда и више камиона, и међутим, док се утовари то 30, 40 камиона, онај који је отишо и касније кад се сазнало то да су у Бјели Поток, у Технички-школски центар ко је отишо, он је се мого вратит до раскрснице доле у Каракају можда и за 10, 15 минута, али горе у Бјели Поток није мого за сат ипо, два доћи док ови 30, 40 не оде, па он долази поново на ред. Е у томе је ствар, та разлика можда у времену, ја сам у једном исказу и реко, јел он није долазио одма, ако је се враћао из Каракаја одма у Бијели Поток, него он чекао доле док ових се 30, 40.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. А јел до вас дође, тај сад, да узмемо тај који се вратио јел дође до вас? Ви стојите тамо то је ипак, као што се Лупић вратио.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Колко је дошло и дал је дошло ти враћених камиона не знам, али кажем вам ту временска разлика може, јел док оних 30, 40 камиона се утовари прође сигурно и два сата и он мора чекати доле док дође на ред, значи он чека два сата већ доле, а мого је стићи и у Тузлу два сата и вратити се, и у томе, нисам имао ни сумње да је он ишао близу Каракаја или тако.

НАТАША КАНДИЋ: И нико од тих возача вам не каже, свима је то све нормално, знали су да треба да иду у Мемиће, одлазе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Није то било нормално, вјероватно се и они нечега плашили па онда нико није о томе причао, јел возач је возач, ипак и ако каже било, можда је тај и тај полицајац, можда и није онај полицајац што сједи до њега, можда је тај један од црне униформе.

НАТАША КАНДИЋ: Е сад накнадно, накнадно, ви сте многе ствари сазнали накнадно да ли сте питали, распитивали се, сазнали да ли се зна,

да ли ваш претпостављени Василић, да ли они који су у Бијелом Потоку, да ли они знају за ту одлуку пре него што крећу у аутобусе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам их касније питао и после сам питао и рат кад се завршио и Маринка на пример и он ми и данас тврди да не зна он ко је наредио.

НАТАША КАНДИЋ: А када?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Када је неко наредио, када?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па то не зна ко је наредио да се стављају у Технички-школски центар, он није, он исто кад је добио наређење, сад од кога, од начелника он добије наређење да мене пошаље у Бијели Поток.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког начелника?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Милоша Пантелића ако је, кад био Милош Пантелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако он рекао, Маринко није рекао тако.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да је Милош Пантелић био у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаког Пантелића није помињао.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јел у то вријеме да је он био командир и он је мени рекао а да је Милош био у соби.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте ви чули, да ли је неко причао да је можда мислио да они иду према Тузли, да иду, не знам дођу у Каракај, па онда одатле иду према Тузли? Нама је сведок «Q» управо то рекао да он?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Можда, не знам, да вам кажем можда је он то знао, јер он био укључен у све, он је био главни, међу главнима у СДС-у.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли ви чули јел било неких коментара, јел било неких разговора о томе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Али ја уопште и данас ево да вам кажем, не знам што су они у Каракај остали и ко им је наредио то, и мени је то, и после.

НАТАША КАНДИЋ: Јел вам није јасно зашто су одведени у Каракај?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па не знам ни ја, ја сам мислио воде све у Мемиће.

НАТАША КАНДИЋ: Па како вам није јасно по ономе што је урађено зашто су одведени тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо питања молим вас да не.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па добро, сада, то сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте питање господине Панићу.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми молим вас, ви кажете дошли сте у хотел и тамо сте поднели извештај и одмах после тога увече чујете вриску, убијање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам му то предочила он је објашњавао, немојмо понављати питање.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, не, то је се тицало тога, судија, што сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ништа понављати више, немојте поново молим вас, записници су и онако ужасно велики, ја сам вас то питала.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Добро, хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. И ово нисте предочавали, нисте га питали, а он каже на основу накнадних сазнања да су убијања вршили па помињете Репић и кажете и ови из каракајске чете, да су они вршили та убијања.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја знам да је Репић и та паравојска, а да ли из каракајске чете, јер ми тај Јово причао.

НАТАША КАНДИЋ: Али то сте рекли.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јово причао да су их прскали водом и оно, а ако су они чували њи обезбеђивали, вјероватно су и убијали то је онако чиста логика, да сам ја видио или да ми је неко реко нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Чиста логика да они то јесу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ал да сам ја видио ил да ми је неко реко, не, јел они су њих обезбеђивали ту, убијају се, мора знат макар које убива ако није он убијао.

НАТАША КАНДИЋ: Мени је остало нејасно када ви кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било логично?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па логично би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како онда у Дому културе у Челопеку исто чувају, а не знају ко је убијао?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то објашњавате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Морају знат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У исто време.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па морају знати они који обезбеђују треба знат да је ушо Репић, Петко, Ђуро да је ушао и да је пуцао у некога, не море да не зна, а друга је ствар да ли је он смио тад рећи од Репића и јел смио му стат на пут, а да зна вјероватно зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо вас суочити са господином Василићем после.

НАТАША КАНДИЋ: Нисам баш разумела када дајете исказе у Тужилаштву у Тузли, кажете да сте накнадно сазнали да је било одвођење са Бијелог Потока у Гериону клаоницу и на пољу Економије, јел то кажете директно из Бјелог Потока?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, не, ти из Бијелог Потока што су отишли у Технички-школски центар.

НАТАША КАНДИЋ: И онда сам схватила да ви ујутру значи следеће јутра видите камионе?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим следеће јутро сам ишао, дал у Челопек, негдје, видео сам да излазе камиони.

НАТАША КАНДИЋ: И ко вам каже о тим мртвима?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Е кад сам се вратио, неко онде у Каракају, ја човека можда и не знам, и нисам га ни знао, него питам шта је ово било, јутрос сам пролазио отуда, камиони су каже, возе мртве.

НАТАША КАНДИЋ: Јел ви то пренесете кад се вратите и видите свог претпостављеног?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Вјероватно сам.

НАТАША КАНДИЋ: Јел му кажете?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Вјероватно сам одмах пренео јел то морам прењет, а сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте пренели, коме сте пренели, рекли сте?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па реко, вјероватно ако сам пренео, пренео сам командир, немам ја коме другом прењет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ком, ком?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ко је у то вријеме био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јел био Василић ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже Василић кад ви кажете износе лешеве, шта он каже?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Они ће даље предузети, даље шта они сада даље, не знам гдје је ишо, дал је ишо у Кризни штаб, гдје је ишао, не подноси он даље мени рачуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел реко да ће предузети или је рекао оно што сте нам рекли у истрази, немој ти да се.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не мора он мени, не мора он мени да пренеси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не питам дал мора, него шта је рекао вама?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не сећам се тачно, реко сам вам мало пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјавили сте тамо неку реченицу што сам вам мало пре предочавала?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Е дал је то тад реко ил је касније не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или неки други пут, за неки?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Зато кажем, то не знам дал је тад, можда је касније кад сам ја још можда њему говорио, то је можда касније реко, јел у то вријеме реко сам да те, и нас су нападали, разоружавали и разоружава се и штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте и када сте за Дом културе Челопек причали рекли нешто слично. Зато вас питам јел то било у више наврата да ви њему нешто говорите или је?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па ако ми преноси на примјер из Челопека ил неко, ја морам прењет командиру даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно, немојте ако?

НАТАША КАНДИЋ: Конкретно јесте ли пренели кад вам је Цвјетко Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно, немојте то ако, рекли сте конкретно Цвјетко ми је рекао да је Репић најгори и тако даље, кад сам то реко Маринку он ми каже нека чувају своју главу не могу они ту ништа.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ако тако сам изјавио јес, а сад после 17, 15 година да се сјетим баш ријечи тих, али моја је дужност да даље ако мене обавјести нижи да ја обавјестим вишег.

НАТАША КАНДИЋ: А кад ви чујете да се помиње убијање баш у Гериној кланици?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам колико је дана прошло ал сам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, јел то кад срећете оне људе у Каракају, кад вам кажу за те, јел они помињу тада клаоницу Герину?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Него?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да тад је само речено да отуда извозе људе а сад, после сам чуо да су их возили у клаоницу, да су их водили ваљда на Економију, али нисам их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да му је Танић тада причао.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: После Танић то ишао.

НАТАША КАНДИЋ: То после Танић, није тада Танић.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па и, он је био у тој комисији стално, и онда је касније ми је причао само.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли чули да ли је било неке обдукције, прегледа лешева, да ли је долазио неко из Београда, доктор Зоран Станковић?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Мислим да је долазио из Београда, дал Станковић, кажу да су вршили, ја мислим чак и у Алкосу да су вршили ту обдукцију доле.

НАТАША КАНДИЋ: А ко они, кажете у множини они?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па да је то нека комисија била, да је био тај Станковић доктор, ја мислим.

НАТАША КАНДИЋ: А ко вам је то реко, ко?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам да ли је то речено мени можда након пет, шест месеци, након пет, шест дана, не знам, али знам, касније сазнао да је вршена у Алкосу.

НАТАША КАНДИЋ: А јел ви док ово трају у Техничко-школском центру, јел имате ваше интерне састанке, јел командир позива, јел даје неке задатке, шта ви радите?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нас командир позове само кад нам даје одређене задатке, наређења, на пример ја сам реко, ја сам био задужен за патролну и позорну делатност у граду, и он мене, тај каже пошаљи патролу једну у Српску варош, једну пошаљи тамо.

НАТАША КАНДИЋ: А тих дана када се то догађа, пазите, то није нешто што је неки.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знам, али нисмо ми у то, поготово ми нижи, ти обични полицајци нисмо били у то укључени, па ми нисмо се пуно и петљали у то.

НАТАША КАНДИЋ: Па како је могуће да се тако нешто догађа да ви нисте укључени, да нешто предузимате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Шта би било и да сам се упетљо, отишо у Каракај изгубио и ја главу и боље чувам своју главу, тако је било вријеме, ето.

НАТАША КАНДИЋ: Само да се вратимо још једном на Бијели поток, кажете кад ви долазите, јел ви затичете мушкарце у колони, одвојено од жена и деце а при том имате ту информацију да сви иду, да становништво иде у Мемиће, па кад видите те одвојене мушкарце, јел то вама нешто значи, нешто, неки индикатор нечега?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Рекао сам и мало прије, у првом том моменту ми није ништа нарочито, мислио да не би дјеца била повређена и старци и жене да су за то одвојене, е касније кад сам чуо било ми је јасно зашто су одвојени, ја сам то чуо да су у Техничко-школски центар. А у то вријеме нисам мислио зарад саме...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су одвојени?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вам било јасно, зашто?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У то реко вријеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, касније кажете било ми је јасно зашто?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па кад сам сазнао да су отишли у Технички-школски центар ови мушкарци онда ми је било јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто су одвојени, из ког разлога?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па вероватно то да их одвоје у Техничко-школски центар, а у то вријеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ради чега?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па што су их побили, што су их малтретирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би их убили, одвојили да би их убили?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па вјероватно, ја у то вријеме кад сам био на лицу мјеста нисам знао о томе, ја сам мислио иду у Мемиће, мислио сам да не би се повриједиле жене, дјеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули да треба да иду у неку размену?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, таде кад смо ми радили није било, можда је касније у размјену било, а ми док смо били у Бјелом Потоку није било никакве размјене ни приче, иду у Мемиће сви и готово.

НАТАША КАНДИЋ: Кад сте ви закључили то, да су они то одвојени да би били побијени?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па после кад сам чуо да се убијају, онда видиш шта.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли некад то разговарали, рекли тај свој, да кажем, налаз или закључак командиру или неком другом?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам ја имао потребе, ја њему кажем, он, увек је онај већи руководиоца више упознат од мене и он је то више него ја.

НАТАША КАНДИЋ: А то ваше разумевање те ситуације зашто су они одвојени, који је ваш утисак, јесу ли остали полицајци имали исти тај закључак, било им је јасно зашто су одвојени?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не могу вам ја, могу за себе рећ, да сам знао да ће тако бит можда би напустио и полицију, али, ја сам мислио иду у Мемиће, иду у Мемиће и готово.

НАТАША КАНДИЋ: А кад сте сад све то и дошли до тог закључка и рекли свом командиру, питали шта је, јел он зна да се овим камионима одвозе, јел нешто предузимате, јел нешто, јел идете код неког ко је виши ако овај ваш командир ништа не предузима?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ми нисмо ништа на пример предузимали, да ли је начелник, командир, ја нисам ништа, мени је чак рекао сам за ово двоје дјеце што су пријатеља мог, колеге с којим су играли фудбал, па настрадала та жена, када је звала супругу, ја сам мислио да одем кад сам сазнао да су они у Каракају у Техничко-школском да оде, ал коме год ја споменем каже не иди изгубићеш главу и ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли још били у школи кад сте?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па откуд знам, ал ја сам мислио да одем да видим могу ли и нисам смио отићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још било људи у школи кад је она питала за децу?

НАТАША КАНДИЋ: Реко је у Тужилаштву да су већ били убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сад каже друго, зато га питам.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Они су у Техничко-школском центру били.

НАТАША КАНДИЋ: Али сте рекли у Тужилаштву у Тузли кад сте се распитивали да су они већ били убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам, нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Па ево га, можемо да погледамо судија, ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није тако рекао, него да је мислио.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесте и да нисам смио отић ради себе и нисам ишао.

НАТАША КАНДИЋ: Па мислио је ту ми је на 50 метара, знао је да ли их има.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Али није 50 метара, са грешком, оно испаде...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте закључивати и изводити.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не закључујем ја, само на основу оног што је рекао.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да смо ми у «Алхосу», а ми нисмо били у «Алхосу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да пронађем, само да пронађем где је тај део.

НАТАША КАНДИЋ: Ево, каже да видим шта је с њима, но када сам се распитао сазнао сам да су они затворени у ТШЦ, а то је значило да су већ побијени јер је то било можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да му је неко рекао да су убијени.

НАТАША КАНДИЋ: То је већ значило, он каже да је то већ значило, онда он зна.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: А ја и нисам смео ни ради себе да одем па зато сам.

НАТАША КАНДИЋ: Тачно да су они већ били побијени.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јер нисам смио ни ради себе ни да одем, кад су ми, кажем нећу да одем, каже, изгубићеш и ти главу и шта да идем, куд ћу, ако су побијени још идем и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога сте се распитали?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па питао сам онако по Каракају људе, али нисам смио никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете само да су затворени.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам смио никога директно да питам, питаће ме што се ти распитујеш за њега, па ја награбусит.

НАТАША КАНДИЋ: А реците ми ови из каракајске чете јесу ли они били опасни, онако?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ко?

НАТАША КАНДИЋ: Ови из каракајске чете?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Била је добра чета.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Била је чета јака.

НАТАША КАНДИЋ: У ком смислу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па што се тиче и борбених дејстава и овако, била је способна чета.

НАТАША КАНДИЋ: Не, али у односу на ово што се догађало у школи?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Они су ту радили.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па они су ту обезбеђивали и радили, сад је ту треба њих видети и од тих људи који су ту били, од њих, јер ја не знам, нисам ишо да с њима разговарам никаде.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али у полицијским круговима ту у Зворнику шта се причало после тога.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Били су што се тиче способна чета, онда многи њима нису смјели ни од војске ништа рећи, на пример и кад иду овако на ратиште, то је јака била, сложна чета.

НАТАША КАНДИЋ: Али пустите то борбена дејства, него у односу на ово што се догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате сазнања како су се понашали у школи?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, једино оно што сам реко да су их водом оно прскали кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: А шта се причало после свега тога, кад ви кажете тамо?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: А друго је шта се причало, ја нисам ништа видио.

НАТАША КАНДИЋ: Репић и каракајска чета су убијали.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да вам кажем, онда ја нисам и данас дан не би, ето колико је прошло не би питао поједине те људе у Каракају шта је било, ко је било, јел има свакаквих људи, замериш се њему, онда ниси ни ти сигуран и породица, а поготову да идем да распитујем, боље да будем миран, шта ћу.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Господине Панићу, да ли можете да нам кажете колико сте изјава и коме давали у вези ових догађаја у Зворнику до сада, до данас?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Једном на Дивичу.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ко ме?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим из Бања Луке Хашки истражитељи да су били.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Које године?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да ли је '97., или, не знам тачно.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Даље?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Једном ил два пута у Тузлу, једном у Тузли.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Које године и коме?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не бих знао, можда прије две године, не знам, једном сам у СУП-у, долазили су из Тузле из СИП-е.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Кад је то било?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Исто прије једно две године.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: СУП-у Зворник, јел?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: СИП-а, јел?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да. Једном СУП-у у Зворнику, СИП-а је долазила доле у маркет онај у Каракају нови, како се зове.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Које године?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да је то било прошле ил претпрошле, јуни да сам, то, задњи само ово овде.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јуни месец јел?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да. И једном сам овде код истражног судије прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Код истражног судије, у Београду јел?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесте ли пре доласка код истражног судије били са тим из СИП-е?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да јесам, не знам.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: А да ли сте тада дали писмену изјаву или је само био разговор овако?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Где?

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Са тим.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: СИП-а није узимала, СИП-а ми је неке слике показивала.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи пре доласка код истражног судије овде?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да ли је било прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве слике?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Сlike особа да препознајем, ако треба рећ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Било је на једној Грујић Брано три, није ни један на оној слици био Грујић Брано.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ако дозволите судија да ја завршим јел мени треба због нечег другог.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: На једној је био Маринко, на две није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, морам ја да знам због чега вам треба, шта то значи због нечег другог?

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па ја замољавам да дозволите да поставим питања и да човек одговори на ово што мене интересује, а ви што вас интересује питајте после, дозволите да завршим ово, јер отићи ћемо у нешто што ми није циљ сад што ја постављам ова питања. Код истражног судије јел тако?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесте ли давали овде у суду изјаву на главном претресу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесам једном прије овога.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: И данас јел тако?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: И данас, ја мислим прошле године да је било јули, кад сам дао овде.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Дакле, ово је седма изјава колико сам ја могло да вас пратим коју дајете у вези ових догађаја?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Можда и више, ал.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е сад реците ми, када сте давали те изјаве у Дивичу, јесте ли ви имали тамо браниоца неког?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисте. Јесу ли они тад вас саслушавали као сведока или су вас сумњичили за неке ствари?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Предочили су ми таде да сам као један осумњичени за Зворник, ако треба бранилац, ја сам реко да не треба, и нисам браниоца имао.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: А ово у Тузли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: А ово остало све добијао као сведоке, или исказ против тих и тих, за случај тај и тај.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: А ово у Тузли извините?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Исто добио сам у Тузли за не каже се да сам осумњичени, а не каже се ни свједок, него каже давање исказа у вези, да ли је догађаја у Зворнику, да ли у Белом Потоку, тако нешто.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: А да ли се против вас води у Босни тамо какав поступак?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: За сад не знам.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисте обавешетени?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам ни позиван после на суд као осумњичени.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Господине Панићу, да ли ви можете да нам кажете од 01. до 10.јуна '92.године, да ли сте били на неком задатку ван Зворника, да ли сте у том периоду ишли на неке, што кажете ви ровове, на неке задатке ван Зворника или сте све време били у Зворнику у станици милиције и ако можете да нам кажете да ли се сећате какве сте активности службене имали у том периоду од 01. до 10?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не могу вам, реко сам и мало прије, рећи, да сам тачно био у Зворнику или сам ишо на терен, сећам се, знам само то да сам био у Бјелом Потоку а да ли сам цело вријеме после био у Зворнику то до 10., или сам ишо негде на линију, на терен, не могу вам.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не можете то да нам кажете. Реците ми да ли је вама познато да је формирана војска Републике Српске тамо?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја мислим да је у јуну формирана, али не знам.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Војска или Бригада Зворничка?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Зворничка Бригада.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја вас питам за војску Републике Српске, не за бригаду, то вас је судија питала ви сте рекли чини ми се почетком јуна?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јуну, рекао је у јуну, није рекао почетком.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не знате. Да ли знате да ли су у том периоду у јуну месецу постојали штабови територијалне одбране или су они били потчињени војсци, ако је формирана?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам мало прије рекао, ако војска потпада, онда и ТО и полиција и све под команду војске.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја вас питам да ли знате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Е да ли је у то вријеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли знате, да ли је у то време постојао Кризни штаб неки који сте поменули, чак сте набројали неке људе, значи 01.јуна да ли је постојао Кризни штаб у Зворнику, да ли знате то?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: 01.јуна не знам, а знам да је постојао Кризни штаб у Зворнику и он је.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли знате од када до када је тај Кризни штаб функционисао?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Датумски не знам, оне које сам набројао знам да су били у Кризном штабу, а до кад је био Кризни штаб.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јел знате зашто вас ја ово питам. Ви сте пар неких онако паушалних ствари рекли, а те паушалне ствари могу да буду

јако значајне са становишта овде окривљеног Брана Грујића. Па пошто то није било прецизно, ја вас то питам, да ли знате, јер постоје документа која мало другачије ово приказују, знате.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па ја само хоћу то да ви будете прецизни да ли знате да ли је постојао Кризни штаб у то време или није, јер ви набројасте тамо људе које, а Кризни штаб из ових докумената које стоје у списима предмета није тад постојао, знате. Зато вас ја питам, зато што сте рекли у Кризном штабу, па сте набројали неке људе тамо, до душе рекли сте.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Кризни штаб, знам реко, јер је на почетку он био, а не, до кад је био, не знам.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е па добро, сад смо то ипак, морамо да будемо прецизнији јер овде су важне ствари, ти неки детаљи су врло важни. Кад сте били тамо у том Бјелом Потоку, по том задатку што кажете које сте добили да одрадите, судија вас је питала видесте ли ви неки тамо тенк, ви кажете нисам ја ишо тамо, залазио где је та војска.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: А ја вас питам, да ли сте видели на челу колоне неки транспортер, прагу или нешто, на челу колоне испред камиона?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Е нисам ни то, јел је чело колоне је било, реко сам можда једно километар, два удаљено од мене.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: А кад сте долазили, јесте ли прошли кроз Челопек?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ал сам чуо, реко сам вам и судији чуо сам да троцјевац прага да је пратила преко Црног врха, то сам рекао и судији, али не знам одакле преузима, дал од раскрснице Каракај, дал, углавном није из Бијелог Потока где сам ја био.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми да да ли вам је познато да ли на пример да ли та брњичка чета има ту прагу или та нека чета што ви поменусте овде?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Није вам познато?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Није, ја мислим да, ако је трицијевац ишао да је то био троцијевац онај војни, а сад коме је припадао, био је један тај троцијевац који је ишао једно вријеме тај што је возио троцијевац ја мислим Ђевап да је био и у полицији радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај конобар?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миле.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Сад је он возач аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Возач троцијевца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Припадник?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Војске, а једно вријеме био у полицији, не знам како му је име, а Ћевап га зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да вас нешто питам, тај Кризни штаб кажете једно време је постојао, и шта се онда десило?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, на почетку је био Кризни штаб, а до кад је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад кажете на почетку, шта то значи?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Мислим основан је пример кад је основан, у априлу је основан, докад је трајао не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули после да је укинут тај Кризни штаб, да више није постојао?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам, није ме интересовало, не смем се ни мјешат тамо, они су већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него јесте ли чули да је постојао и даље или да је укинут?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је престао да постоји?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам сматрао кад сретнем и даље те људе, да су они у кризном штабу, а да ли је он укинут, дал нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули за неку другу институцију да се зове Привремена влада можда?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Е то је касније, само не знам у које вријеме се звала Привремена влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел постојала таква институција?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Ко је био председник те институције, да ли знате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам да ли је био Бране и тада, али није, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко да је био?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да ли је био Брана или неко други не знам, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дорбо, изволите господине, немате. И само још једно питање. Да ли сте чули да је било у то време неко убиство на Железничкој станици у Каракају за време боравка људи у школи, један нам је сведок сведочио о неким својим посредним сазнањима од преживелог човека, да су извели неке људе и да су их побили у станици?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Могуће, не знам, могуће, ко ће се сјетити ако је толко људи стварно побијено, ко ће се сјетит гдје је више чуо ко где је убијен, да ли није убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли сте, то могуће ништа ми то не говори, јесте чули или нисте?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па не могу ја рећи сада јесте кад нит сам видио нити чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да сте чули или се не сећате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Могуће, а ја вам кажем не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су нека тела Муслимана спаљивана у то време у Глиници? Јесте чули такве приче?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам. Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад, је ли?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: У Глиници да су спаљивана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Добро. Сад ћемо направити паузу па ћемо онда имати ако има питања од стране окривљених.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 20 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе у 12,55.

НАСТАВАК САСЛУШАЊА СВЕДОКА ПЕТКА ПАНИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите? Па то сте требали кад су били оштећени. Па да, али прешли смо већ на браниоце, како нисмо. Добро. Имаћете прилике само да завршимо са оптуженима. Да ли имате питања Господине Грујићу? Немате. Ви? Имате, изволите.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Не морам се представљати посебно. Прво питање је конкретно у излагању да је Гогићева и екипа од Црнога, односно Китановића, припадала милицији, да је у полицији примала плату, опрему и одатле примала наредбе, да ли то значи онда да је та, да

су те јединице биле парамилицијске јединице или како он каже паравојне? Јер веома је битно ко одговара за њих?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Добро, сад има израз тај парамилицијски у последње време, а раније је било паравојне све, али по томе пошто су припадали полицији је могло бити параполицијске.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Дакле параполицијске?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: По мом мишљењу, они су примали плату у МУП-у и били су при МУП-у, полицији.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Дакле то није била паравојна јединица. Друго питање, ви сте били горе на Бијелом Потоку и на питање председнице већа, на то инсистирање да ли сте видели одређена оруђа којима је обезбеђиван тај транспорт, рекли сте да нисте, онда сте казали да сте приметили троцевац на праги, је ли то тако стоји?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам рекао да, приметио троцевац, него чуо сам да је троцевац пратио за Мемиче преко Црног Врха, чуо сам, а није био ту.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: А да ли сте ви у граду приметили која су се и чија возила кретала са троцевцима на платформама?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па ја сам и тад рекао да је то возио један Ћевап, возио који је једно време припадао војсци а једно време је нама припадао. А остали чији су троцјевци били не знам.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли знате да су Жућини и Нишког ови имали троцевце, на оном зеленом камиону?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Они су имали оружје свакако, вјероватно и троцјевац.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Дакле ви сте имали, полиција је имала једно возило са троцевцем и возио га је тај пут један човек из полиције?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, тај Ћевап што се зове, он је био и при војсци и при нама, ја сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви видели то?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Шта јесам видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То возило?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам тад кад је Бијели Поток, а иначе припадао је полицији ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када? Је ли знате кад?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Касније је он припао полицији, ја мислим да је раније био при војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је касније, шта је раније? Не разумем.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Касније, послје Бијелог Потока мислим, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте нам се изјашњавати.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па не могу кад нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви питате једно, сведок одговара друго, ви закључујете онако како вама одговра, разумете.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, ја тако чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чекајте, ево да ја сад ово нисам питала уопште не би разјаснили да ли је видео и кад је видео и шта је видео, значи на Бијелом Потоку нисте видели?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо даље, нас интересује Бијели Поток.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Он није рекао да је видео, него да је чуо. Ја вас молим проверите кад је Ћевап био у саставу полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сад, питање је сад питамо, доказни предлози када буде било време. Сад питамо сведока, изволите питања.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли ви знате да смо ми Жућину и екипу Пиварског и Нишког све у једном тренутку протерали из Зворника?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Чуо сам да је било речи да је било неких напада, али ја лично не знам, то је више знао Маринко Василић.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Значи није, е сад следеће питање рекосте не сећате се да сте са Јурошевићем разговарали о ономе што вас је председница већа питала, касније рекосте да сте чули накнадно да су из ТШЦ-а људи пребачени у Пилицу, кад сте то чули да су пребачени у Пилицу?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па можда пет, шест дана или три дана кад су пребачени, не знам тачно датумски не могу се сјетити, то је било 1992.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја вас питам је ли то истога дана или после?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не, не, није.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Значи касније?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Вјероватно, не знам ког је дана рекох.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Дакле Јурошевићево не стоји онда. Следеће питање, да ли је постојала телефонска веза између полицијске станице Пилица и полицијске станице односно централе полицијске у Зворнику?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Постојала је само не знам да ли је у то време, а иначе је постојала, а да ли је у то време радио не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да се не сећате да вас је овај звао?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, али знам да је постојала веза.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Али је рекао и да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо ценити молим вас.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исказ немојте сад ценити, имаћете прилику. Ценимо исказ Јурошевића и овога па ћемо видети коме верујемо. Изволите даље.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Знате ли ви шта је било смештено у «Стандарду» кад сте ви отишли па после тога, шта је било смештено у «Стандарду»?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам тачно у које време је било, али знам да је једно време била и војна полиција и војска, али не знам у које време, јер ја после нисам отишао кад смо ми отишли у Зворник у хотел нисам више одао.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро штаб ТО је био у центру града?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Да, он је био преко пута Поште.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: А у «Стандарду» да ли се сећате уопште шта је било?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Вјероватно нешто војно, а не знам која је јединица била.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате шта је било, добро. Знате ли кад је формирана Зворничка бригада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Негдје у јуну, али не знам који датум.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, због другог питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам, нећемо понављати.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: А знате ли да је први командант те бригаде био господин Благојевић?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Рекао сам и мало прије да је једно време био неки Благојевић, да је једно време Василић неки био официр, да ли је Пандуревић, а у које време који је био не знам, и Жућа је био командант.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: А знате ли да постављењем Благојевића ја остајем без икакве дужности?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам за то.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате, добро.

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па знате ја нисам са вама имао.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Знате ли које су структуре ушле у састав Зворничке бригаде?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не знам није ме то интересовало, није била моја надлежност.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Ви рекосте да сте чули да је кризни штаб посредно давао наредбе полицији? Кризни штаб посредно полицији, јесте ли ви чули да је неко начелник или командир полиције то рекао тако или ви мислите да је тако?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: На пример мени кад издаје наређење да командир наређење, ако је био Маринко, Маринко, ако је био после Брано, Брано, али није овај Грујић него један Михајловић, ко је био он каже добио наређење од начелника који је био на састанку кризног

штаба, треба то урадити и ја то урадим, а ко је са ким договарао од вас ја не знам. Углавном ви ми нисте могли директно издати наређење.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Знате ли ко је јединицама војске конкретно Каракајској чети, за коју сте ви рекли да је незгодна била, издавао заповести које ће задатке вршити, радити?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па рекао сам мало прије били су командири различити у различито време, а гдје је командир војске ишао на састанак ми у полицији сигурно то онда не могу знати.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: А имате ли информацију где су се снабдевали храном, муницијом и оружјем?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не.

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Немате. Ништа више. Једино ако ви сад имате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чули сте исказ везано за сазнања за ова убиства и то све, за овога за комисију за асанацију што му је причао, како објашњавате да ви као човек који је имао овлашћења да формира комисију за асанацију то ништа не знате?

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Па госпођо председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како објашњавате да он каже да сваки тамо човек и у Каракају да се прича да се људи убијају, да се гуше, а ви то не знате а ту сте?

ОПТ.БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо председнице 01. јуна је не постојим, све ово што се дешава ова несрећа и срамота дешава се после, у току прве половине јуна, а ја ту нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 03. јуна сте ту, тако је било? Јесте ли 03. јуна били на седници Владе? Како не постојите 01. јуна кад сте у штабу? Како не постојите?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем шта значи не постојим 01. јуна кад сте 01. јуна у штабу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: 01. јуна сам у штабу, 01. јуна нико није убијен нити су били гушени ни у Пилици ни у ТШЦ-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже? Јесте ли читали предмет, исказе сведока, оштећених?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Читао и од других сведока изјаву где они кажу да није тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта кажете на ово што човек каже да је чуо после та два, три дана да се људи убијају и да се носе лешеве и да то сви знају? Шта на то кажете?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја немам ту шта да кажем, то је чула-казала исто као што је речено «чуо сам».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви нисте то чули?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро седите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам отишао у Бијељину из Бијељине 03., то сам вам рекао из Бијељине 03. дошао на Владу, то сам дословце рекао тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ви да дођете, питања изволите? Лупић Мевлудин, је ли тако? Изволите?

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Покушаћу да господину Панићу поставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније, питајте не чује се.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Поставићу господину Панићу пар питања уколико може да разјасни пар ситуација. Ви сте га питали председнице везано за Драгана Јокића па је он рекао да постоје два Драгана Јокића, знам и ја да постоје два, па моје питање познајете ли обојицу Драгана Јокића или једног од њих?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Познајем оба ако је то онај тамо у Грбавици на оној кривини, то је у вези да ли је он или је Зоран радио му брат.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Добро, ево ја ћу вас питати везано за тог Драгана Јокића којег ја познајем, то је мој комшија. Да ли је он можда био један од 10-ак оних полицајаца с којима сте ви били на Бијелом Потоку?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам сигуран, али био је једно време у полицији, али нисам сигуран сад да ли је и он био тачно. Не знам, ја сада можда њих двојицу од тих 10-ак који су били, а могуће јер је био у полицији.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Значи, постоји могућност да је био на Бијелом Потоку? Добро. Хвала. Ви сте како сам чуо од јутрос рекли да сте били у току цијелог дана и да сте негде око 8 сати стигли у хотел «Дрина», па моје питање је да ли је неко иза вас остао на Бијелом Потоку кад сте ви кренули према Зворнику?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Од нас.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Било ко, војска?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Од нас није, мислим да је остали су били у оној кући што сам вам рекао тај ТО Челопек, ја мислим да су они ту и остали јер у тој кући били ваљда и смештени.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Да ли сте можда кад сте кренули према Зворнику, да и сте можда у току тог дана видјели да неко товари мртва тјела на камионе осим живих људи и жене и дјеца?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја нисам видео.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Нисте ни чули да су утоварени?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам, можда сам чуо касније од једнога, опет он је онај што је умро онај Иконић Остоја да је он негде наишао и да је видео да некога убацују а то сам можда чуо прије 2, 3 године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад нисте?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Тад ја нисам, прије 2, 3 године он је можда рекао да је наишао, да је ишао од Каракаја да видео да некога убацују у камион.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Данас сте исто такође рекли да сте силазивши из надвожњака видјели неке камионе, а накнадно сте чули да су се у тим камионима превозили мртви па ја вас питам да ли сте можда чули или видјели где су сахрањивана та тјела?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ја лично нисам, рекао сам и малоприје и у свакој изјави нисам чуо, нисам видјео, а касније сам чуо да су сахрањивани и по Брањеву и по Грбавцу, ја нисам сигуран и да су вађена чак ја не знам сигурно ништа.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: И још само једно питање обзиром да сте боравили цијели дан на Бијелом Потоку са својом екипом људи па да вас питам да ли је неко можда долазио посебно и тражио одређене породице на Бијелом Потоку као породицу Лолић, породицу Лупић или можда Ђулић?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Не сећам се да је мени долазио али могуће, а с Лупићем је једино био Аган који је знао, можда да не знам некога али не сећам се да је тражио породицу.

ОШТ. МЕВЛУДИН ЛУПИЋ: Добро, хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели нека побацана документа, нека лична документа?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Ту док смо ми били није, можда је навише или наниже доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли било?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па не знам, код нас није јер ја нисам видео јер је била то колона велика, могуће навише где нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули да су ти људи ексхумирани из секундарних гробница?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Шта да су?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта значи секундарна гробница?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ови људи ексхумирани и из секундарних гробница?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Чуо сам на пример ти из Брањева вађени да су вожени негде на друго место али не знам ко их је вадио и где су премештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то радио?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па не бих знао, вероватно неко од војске, од техничке те службе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па вјероватно од војске, од техничке службе, не знам ко, то није полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви као полиција не знате?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Немамо ми с тим ништа, полиција никад није имала ни са сахранама ни ништа, можда што рекосте увиђај или нешто, то је опет све војска има одређени тај род који то ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је вршио сахране свих ових тела што је овај Танић присуствовао?

СВЕДОК ПЕТКО ПАНИЋ: Па вјероватно опет инжињерија, како се зове, у војсци, не знам или у комуналном, углавном су њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

То је све што имам да изјавим.

Седите позади.

Шта се дешава с овим системом?

Изволите? Ако вам је zgodније седите.

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Маринко Василић? Да ли су се Ваши лични подаци мењали од прошлог пута – адреса, запослење? Ви сте пензионер, је ли тако?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ништа се није мењало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа се није мењало? Добро.

Са личним подацима као у списима, несродан, није у завади са оптуженима.

Дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, запрећена је казна затвора од 5 година. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико сматрате да бисте се одговором изложили некој срамоти, материјалној штети или кривичном гоњењу. Изволите положите заклетву читањем тог текста испред Вас.

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок након што је положио заклетву наводи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Ви сте дали вашу изјаву у истрази везано за овај догађај, подигнута је нова оптужница од стране Тужилаштва за ратне злочине оптуженима Грујић Бранку и Поповић Бранку, алијас Марку Павловићу, ставља се на терет да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва узимањем за таоце око 700 цивила муслиманске националности из области Бијели Поток, Ђулићи и још 10-ак села и да су одговорни за убиство ових људи почетком јуна месеца 1992. године у Зворнику па да нам ви испричате сада обзиром да је претрес непосредан, јаван. Шта ви о томе знате као начелник полиције у то доба? Изволите?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво да вас питам да ли остајете при оном што сте рекли у истрази или имате још нешто можда да сте се присетили новог?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ништа посебно, али кад смо на почетку ове изјаве, имам једну обавезу да пренесем јер се раније вјечито инсистирало чега се сећате, зашто се не сећате итд., па сам ја у ранијим својим изјавама изјавио да сам у том периоду био начелник станице Јавне безбедности Зворник и мислио сам да сам био јер нисам знао кад је бивши начелник станице Милош Пантелић напустио. Међутим, ја сам 20. марта ове године био у Сарајеву у Хашкој канцеларији, Хашког трибунала и између осталих докумената која су ми била предочена, предочена су ми нека документа која је потписивао господин Милош Пантелић 05. јуна 1992. године, а колико ми је познато да се овај случај помиње као догађај од 01. јуна, што само по себи говори да ја тада нисам био начелник станице и из тога произилази да се ја нисам могао ни сјетити откуд је мени ко ми је пренео, односно ко ми је тражио тај захтев да се упути дио полиције на тај терен да ли ова институција или она институција или овај човек, говорим о људима оптуженима, а кад су ми људи предочили тај документ у Сарајеву претпостављам да је неко разговарао са господином Милошем Пантелићем у вези с тим а да је он мени пренео тај став да се тај дио посла што се тиче полиције одради, а ја свакако као командир станице сам пренео Петку Панићу који је био заменик командира станице да узме 10-ак до 15 људи и да ономе какве ја информације имам шта је наша улога у месту Ђулићи да оде и да буде с тим људима посматрач да се не догоде нека кривична дела јер је договорено од стране мјештана Петковаца, Ђулића, Тршића и не знам још којих села да они желе да напусте то подручје и да иду на подручје Мемића и да ће бити сви тамо комплет транспортовани. Петко је урадио тако како сам ја рекао и ја сам након неколико часова схватајући озбиљност времена и тренутка у коме се све одвија отишао до господина

Петка Панића у Ђулиће и нашао га на асфалту доле ниже Бијелог Потока да му подвучем поново још једном на сву озбиљност да се не догоде каква кривична дела ако могу да се спрече ако не могу оно бар да се запази и да се евидентирају. Ту сам се задржао можда два, три минута онолико колико сам му пренео своје мишљење, вратио сам се назад у станицу Зворник. У вечерњим часовима обзиром да смо се хранили у хотел «Дрини» у ресторану дошао је Петко Панић са људима с којима је био на терену и рекао да је задатак извршен и да није било никаквих посебних проблема. Да ли то вече или сутрадан сазнао сам да су људи и жене и дјеца раздвојени, да су жене и дјеца отишли за Мемиче а да су људи остали у Каракају у средњо-школском центру, да би се сазнало зашто је то тако урађено, а наводно да је сачињен један списак тих људи и да је упућен у Тузлу јер у Тузли на стадиону има негде око 4.000-5.000 Срба који су заробљени и да се понуди размена и да је наводно тај списак однио бивши колега полицајац Лукић Аган кога је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту псеудониме па молим да користите ту псеудониме.

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Кога је под овим знаком "Q" скинуо са камиона и он је наводно однио тај списак лица за размену. Обзиром да су ти људи смештени доле и да је војска њих обезбеђивала, ми нисмо никакве имали обавезе према њима, ту се наша активност и завршила. Толико од мене што се тиче тога. Нисам се бавио даље тим људима јер сматрао сам да нема ни потребе за тим, не бавимо се разменом, не бавимо се обезбеђењем и да будем поштен нисам даље о тим људима ни размишљао, радили смо даље друге своје послове. После извесног времена прича је прошла откуда како да су људи отишли за Батковић да нису одатле размењени, у Батковићу убијени, односно подбијени, један већи простор и тиме на један свој начин још један разлог више да нема се о чему размишљати, да бих ја касније већ кад сам и напустио полицију а то је било убрзо после тога почело се причати, шушкати да ти људи нису размењени него да су ти људи ликвидирани. Ја сам кроз приче с људима с киме се, не сећам се с ким се све и коментарисало, нисам могао да вјерујем знајући да је сачињен списак за размену. Како неко сачини списак, пошаље списак, људи предају овај списак и после тих људи нема, није ми то никако могло да стане у главу, није ми јасно ни ко је правио списак ни ко је водио рачуна о тим људима. То је оно што ја везано за то знам. Знам да је, односно чуо сам, нисам био присутан у тим стварима да је за договор око безбедног исељења са тог простора био сведок "Q" и Јово Мијатовић, да ли је још ко ишао с њима не знам, знам за њих двојицу, односно и за њих сам чуо нисам и да је тако договорено. Ко је њих упутио, какав је заиста договор тамо постигнут, о томе стварно немам представе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам шта сте радили 01. јуна у штабу ТО?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја не знам је л' био 01. или који је био, али сам вјероватно навратио због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте тај дан?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Вјероватно сам навратио због тога да видим шта је, зашто су ти људи остали у Каракају, откуд да оду жене и дјеца а да остану људи. Онда је ту и објашњено да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само бих вас молила као и прошлог пута ако се сећате да избегавате пасив, речено, објашњено, виђено итд. и да мало више користите нека имена, обзиром да Зворник није Њујорк, значи мали град, сви се знају, чак и ја знам више имена. Значи, немојте ми то речено, виђено, отишло, ово и оно. Питам вас лепо објасните ми ваш боравак у штабу ТО како одлучујете, зашто, кога затичете, шта се тамо прича, колико боравите у штабу?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да ја вама кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја на таква ваша питања и на таква инсистирања, ја сам изјавио и да сам био начелник у време кад нисам био, према томе немојте инсистирати на именима, ја да знам да је то рекао Бранко Грујић, Марко Павловић или било ко од имена ја бих му рекао име не бих се уопште устручавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми реците, неко рекао не знам ко, немојте речено је, то ми ништа не значи.

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Било је у штабу више лица а то је било техничко особље. Разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад долазите у штаб, то ми испричајте, кога затичете?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не сећам се, стварно лијепо кажем да се не сећам, био сам у штабу а да ли је то било у 10 сати, али не знам о коме је била прича спомињана, ја нисам ни ишао тражити Марка Павловића ни Брану Грујића, него сам дошао ту да видим откуд људи су остали доле, неко од тих лица који ради ту, то су била техничка лица кажу да су та лица остала горе, сачињен је списак, списак је отишао за Тузлу и сад кад би ви мени рекли а реците је ли то Бранко или Марко, не пада ми на памет јер ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био у штабу, то вас питам?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ма рекао сам техничка лица, Бранко и Марко нису техничка лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи они нису били?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја колико се сећам ни једног тад нисам видио у штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели сведока «Q»?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Драгана Спасојевића, е сад, јесте видели сведока «Q», не сећам се да сам њега видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели неког још из власти, ко је тада представљао власт у Зворнику, било цивилну било војну?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ето ја сам био командир, Марко Павловић је био командант ТО, Милош Пантелић је био начелник станице, Јово Мијатовић он је ваљда био председник скупштине, немојте ме држати за реч, он је ваљда био председник скупштине, али немојте ме држати за ријеч, сведок «Q» је био директор Аутотранспорта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Није власт, али јесте директор, више се питао него сви остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неко од тих набројаних тога дана у штабу?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не. Смио би тврдити 90% оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни «Q», ни Јово, ни Брано?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не. Ако је неко био нека кажу, али ја заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ви сте рекли у истрази.

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да цитирате Маркове речи, јер се не сећате тачно његових речи, али се прича свела да је стадион у Тузли пун Срба и да треба да се размене?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја рекао да не могу да цитирам ријечи Марка Павловића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маркове речи.

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Маркове ријечи, некако ми то није својствено мом речнику, па нисам нешто сигуран у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па господине Василићу ово је транскрипт као и прошли пут, видите да ја ништа не диктирам, све речи улазе у транскрипт, знате како се изговара, је ли можда био неки други Марко?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја знам Марка Павловића и за другог Марка а да се било како друго презива не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па на кога се онда односила ваша реченица?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја вам кажем да ту није био ни Бранко ни Марко, била су техничка лица. Марко је врло често био на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте отишли у штаб ТО да се распитате да ли су лица?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Што су лица остала доле, што су људи остали у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што су?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да, у средњошколском центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте ту дошли.

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте ту дошли то да питате?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Стани, ако војска обезбеђује, а ту је штаб ТО, нећу ваљда питати директора Аутотранспорта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ту сте дошли зато што је ту војска, је ли?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па одбрана, Територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Јову Мијатовића тога дана?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не сећам се, мислим да нисам, али не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведока «Q»?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја Вама кажем опет да је то било толико далеко да нећу ни за њега да тврдим, јер не сећам се ни за њега да сам га било где срео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Било где ни на улици, а камоли ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево у истрази вас је испитивао истражни судија, кажете ја сам инсистирао, а да ви кажете да сте начелник, ја се тога не сећам, али истражни судија ништа није инсистирао па њему ни једном речју не поменуште да је Милош Пантелић, него сте рекли да је стигао почетком јуна захтев од ТО или од Владе?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Тачно не спорим ја то госпођо, ја то не спорим али је то што нисам знао кад је Милош Пантелић отишао, односно до кад је био као начелник станице. Ја сам, има мојих изјава ту од раније, вазда говорио немојте ме везивати за датуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја вас уопште не везујем за датуме, него за догађај.

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не говорим вама, него било ко ме испитивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја вас везујем за догађај, причајући о том догађају и тад нисте знали који је датум, али говорите, не говорите о Милошу Пантелићу, него о ТО или влади?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ево сад вам кажем, ево донио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сад то 20. марта променило код вас сећање?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесте променило, али није сећање променило, него промењено је то да имају документа у канцеларији Хашког трибунала у Сарајеву ко је 05, 06. потписивао, депеше потписивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем, разумем, а да ли сте се ви сад сетили да вас је он послао, не разумем сад у чему се мења ваша изјава?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па логично би било о тим стварима, то су веома озбиљне ствари и веома озбиљни послови, да је ако је неко од ове двојице људи оптужених разговарао на ту тему, онда је разговарао са Милошем Пантелићем као начелником станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви га не поменуште тада?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па не поменух зато што сам мислио да сам ја био начелник станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега сте мислили?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па на основу сећања, како се сећате, како се не сећате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је ишао Милош Пантелић у штаб?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ишли, је ли?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај Петко Панић каже ви сте га послали?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Тачно. Ја то не спорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у истрази сте исто рекли да је Петко кад се вратио тога дана у хотел вама нешто друго рекао, да је дошао, да је све завршено, да није било проблема и да су људи истоварени у средњошколски центар, да сте ви питали зашто, а да је он рекао да је неко наредио да се ту истоваре јер им требају за размену за Србе којих има пун стадион у Тузли, да вам је то рекао увече у хотелу, сад кажете нешто друго, шта је тачно?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Могуће је и то, јер се не сећам детаља, али знам да сам ишао горе. Не спорим ни ту изјаву да ми је Петко рекао, али не тврдим, не сећам се детаља али сам ишао, био горе у штабу ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је дошло до тога да ви одете тамо на Бијели Поток, због чега?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Како је дошло, отишао сам због тога да човека Петка Панића као заменика командира станице, вође те екипе од 10-15 људи још једном упозорим на озбиљност времена и задатка и дошао сам га питао ало како се одвија ситуација, нашао га на асфалту и питао сам га чујем да има неке пуцњаве, знаш ли јеси ли у току шта се догађа, каже сад за сад нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога ви чујете да има пуцњаве и када?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја сам то њему подвукао као питање, више као трик питање ради одговора, нисам обавјештен о пуцњави. Ја сам у Зворнику и не чујем да има пуцњаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да сте дошли и рекли чујем да има пуцњаве?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам рекао, али ја сам то рекао због тога да видим одговор његов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нисте чули?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да ли разумијете како одговарам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Не, добро. Идемо даље. Рекли сте у истрази да сте добили информацију дан пре да ови људи треба да се иселе и то све?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Добро. Шта сад ту није уреду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам вас шта сте добили информацију о чему дан пре, шта треба да, рекли сте да ће то одрадити војска, да полиција треба да пропрати аутобусе и камионе и тако даље, рекли сте у истрази истражном судији, мислите да сте видели начелника.

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја сам то сад изложио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, значи претходног дана сте добили захтев?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сад више не знате од кога, је ли, сад кажете?

СВЕДОК МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја претпостављам по логици ствари која је озбиљност тог посла да је договорано о ангажману полиције са Милошом Пантелићем јер је он био још увјек начелник станице, а да је он пренио то мени као командиру станице и ја сад одабрао Петка Панића као заменика да води те људе и задатак је да посматрају да се не догађају било каква кривична дјела, да их спријече ако могу, ако не да се евидентирају, да се људи отправе комплет за Мемиће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад Ви долазите на Бијели Поток, то кад њему то трик питање постављате, кад је то?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: После пар сати него што је он отишо, не знам да ли је 10, да ли 11 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта затичете, какву ситуацију?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Затичем њега доле на асфалту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ови људи Муслимани, они ме интересују, где су они?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нисам ја ниским од њих контактиро, било је неколко аутобуса поредани, било је људи код аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији аутобуси?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: «Дринетранс», неће бити други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били камиони «Аутотранспорта»?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Било је и камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Е не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су били паркирани?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Поред пута, асфалтни пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови људи Муслимани?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: А они су били између камиона, аутобуса, ђе ко се налазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били и мушкарци, жене, деца и старци сви заједно, одвојено, како су били?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нисам, нисам ни очекиво тако нешто и нисам уопште посматро да ли су раздвојени, да ли нису раздвојени и да ли су били тада уопште раздвојени, није ми ни падало на памет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли каже Петко било је неко пуцање горе у шуми? Он нам је тако саопштио.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, он мени каже засад нема ништа, све је у реду, е сад да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петко каже да је било пуцања.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ђе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па горе негде, горе ка Клиси одакле су ти људи спуштени.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Могуће да је то мени Петко реко, али то још није за нас ништа што је било пуцања ако не зна се зашто се пуцало и ко је у шта пуцо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте му нешто одговорили?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, ја сам му реко да људе које је посла да их распореди да види, да посматрају ситуацију и да се то види шта је било ако се може видити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а јесте рекли Петку претходног дана или тог дана кад је кренуо на задатак коме од војске да се обрати, ко ће ту бити од војске и које су ту јединице војне биле задужене којима би требало полиција да даје асистенцију?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: А то су, то су детаљи којих ја сад заиста не сећам тих детаља коме ће се они јавити, било је да оде на Бијели Поток.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тамо од војске? Ко ће га сачекати? Која војска, које јединице?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам, па војска територијалне одбране, а које јединице су у саставу те акције ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је та војска убила неке људе, што горе у Клиси, што у Бијелом Потоку?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нисам обавештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте, је ли то сад први пут чујете од мене?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: А не, чуо сам после кад сам ја напустио полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек после?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: После кад сам напустио полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту у хотелу увече је ли био Петко, је ли био и Мико Миљановић?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Који је састав био не знам, ја мислим да сам био ја и Мико, да ли је Пантелић био горе у соби на спавању или је отишо кући у Лозницу, не знам. Петко је дошо и саопштио то што је саопштио да је завршено и да није било после ни проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је саопштио, да су били у школи или оно што данас кажете, шта је саопштио? Да су остали у школи или да су отишли у Мемиће, шта је саопштио?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Саопштио да су људи одвезени за Мемиће, односно да је задатак извршен и да није било посебних проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да су смештени у средњошколски центар мушкарци способни.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, могуће, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тачно?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Могуће да сам реко јер, пази, ово сад мијешамо оно шта је се догодило и оно шта сам ја сазно касније или раније, па сам поводио се тиме јер сам сазно да су премештени па сам реко и то ја не могу ни да порекнем да нисам реко, али ја сам реко зато што сам знао да су се размјестили и зато што сам касније сазно да су смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сад за ове Маркове речи, не сећате се тачно речи, сад кажете да то у истрази кад сте под заклетвом причали није истина или како? Ево прочитаћу Вам ја то тачно, нисте Милоша Пантелића ни једном речју поменули, а зашто сте ишли 20. марта у Сарајево?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Зато што су ми људи послали позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То претпостављам, него у ком предмету сте сведочили или шта, били осумњичени, шта?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Е, ишо сам и овако да Вам кажем крај приче, а реко сам то и господи из Хашког трибунала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Господо, ја се не осећам низашто одговоран, а ако неко сматра да јесам тражим да суд у Хагу или БиХ суд узму ме прекоредом па да ме процесуирају и ако сам крив хоћу да робијам, ако нисам хоћу да будем слободан грађанин и нећу да ме позива кад коме падне напамет и ја више, ево сад и овди кажем, нећу више као грађанин у својству осумњиченог да живим јер се нећу одазват ни овом суду ни оном у Сарајеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што нама, Ви овде нисте осумњичени.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нећу из простог разлога јер ја знам за ова кривична дела да не застаревају па ако би ја живио евентуално триста година неком и тад може пасти напамет дајде да видимо има ли он шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нама кажете, нисте овде осумњичени, Ви сте сведок господине Василићу.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам али пазите једну ствар, ово је пети пут долазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта ја да радим.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: А понаша се тако као да сам и оптужени а не осумњичен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви сматрате да ових 700 мртвих људи не заслужују барем да се о томе доказује?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Свака част тим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свака част?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не, не, свака част тим жртвама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жртвама, добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нисте ваљда мислили да сам реко свака част оним људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам мислила, само сам Вас питала да ли сте били као сведок...

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Свака част тим мртвима, али ја не могу сад да се убијем зато што су то урадили зликовци, који год је урадио он је зликовац за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то нисмо тражили. Само смо тражили да овде говорите истину и да Вас саслушамо на предлог тужиоца и наравно.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ако се не сећам, онда зашто се не сећате, како се не сећате, ако се нешто на инсистирање сјећања каже он све добро, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушајте, задатак суда је да утврди да ли је нешто тачно или не, самим тим ако се неко не сећа, а неко сећа, суд је дужан да вам то предочава да би утврдио материјалну истину, разумете шта је задатак, значи ми морамо, ако је неко рекао било је тако, а ви се не сећате, ја вам предочим па се ви можда и сетите. Неки се и сете, знате.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Разумем ја Вас, али Ви не разумете мене. Ви мени кажете зашто ниједанпут нисам поменуо Милоша Пантелића, па нисам јер сам реко за себе из незнања, а нисам ни ваљда луд товарити себи нешто на терет свјесно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зато Вас сад питам шта сте то добили од писмених доказа 20. марта у Сарајеву, је ли то што сте хтели да ми покажете?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам, јесам, нисам ја то добио од доказа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него шта?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Него сам добио подсјетницу од господина Јаме, Јусу Јама и био Алекс истражитељ и Самир преводилац, а код њих је господо, а тих аката има, предмета које је Милош потписиво ако некеме треба да затражи и да му пошаље од 05., 04. јуна што доказује да је господин Пантелић био начелник станице, а ја сам реко мислећи да сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте били командир,

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И као такви отишли у штаб ТО.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо утврдили, је ли тако?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тачно, добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ви копирајте ако вам треба, мени оригинал вратите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте сазнали да је тај списак људи сачињен и да су послати људи да договоре размену? О списку причамо тих заробљених.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја сам Вам реко малочас од лица који су тад били у штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, која лица?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам госпођо, не знам која су, то су били омладинци, младићи, техничко особље, не знам да сам их кад видио да ли кад чуо њихова имена, а с Марком Павловићем сам контактиро можда једном-двапут или с Браном Грујићем који је био то што је био, а да знам која су техничка лица у штабу, не треба да говорим напамет, ја нисам за импровизацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао Вас је судија истражни кад се тај задатак задржо, Ви сте се кажете задржали пет минута на Бијелом Потоку, то се све завршило, све функционише како треба, пита Вас судија да ли сад јављате ономе ко вам је дао задатак да је све у реду и да функционише, а Ви одговарате «Па претпостављамо да ти људи знају ако је командант штаба или начелник штаба дао тај задатак и упутио јединице с којима он командује он је свакако обавештен о том стању»?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, ја кажем ако је, ако је он дао задатак онда нормално да га неко треба да обавјести, а тиме не тврдим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, да ли сте Ви некога повратно информисали да је стање у реду, да је тамо завршен посао, да су људи отишли, где су отишли, како се то, то Вас питам, као командир?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ако сам кога информисо ја сам имо обавезу да информишем Пантелића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте информисали?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па вјероватно да јесам и нисам ни према коме више имо обавеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да сте сутрадан обавештени да има списак, да су људи послати да договоре размену, од кога сте то обавештени, с ким то причате и који то људи иду у размену, да договоре размену? Кажете причало се и у ТО и у Влади.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: То сам, то сам малочас реко да сам сазно од техничког особља у штабу територијалне одбране, а послат је, наводно лице бивши полицајац Лупић Аган, кога је сведок "Q", опет по причи, скинуо са камиона и упутили однио списак за Тузлу. Ја сам колко се сјећам истражном судији реко не могу да никако схватим да неко може сачинити списак људи, послати тамо и тражити размену, а да се овако нешто догоди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се то у Влади причало, то ми испричајте везано за ту размену и за то, кажете «причало се и у Влади али нисам пито ко је сачињавао списак, да будем искрен».

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, то да су људи остали ови смјештени мушкарци у средњошколски центар и да је списак сачињен тих лица и да је послат у Тузлу за размену јер постоји наводно око 4000-5000 Срба у Тузли на стадиону у Тушњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то прича на Влади? То Вас питам, и шта се прича на Влади, да ли се сећате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па не знам, немојте ме, немојте ми сад тражити име кад се не могу да сјетим је ли то овај или онај. Причало се то по цијелој општини, односно по цијелом граду, у нади ево сад ће нам доћ 5000 Срба спашени из Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесу ли дошли?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Тузле јесу ли дошли ти?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па како, како јесу дошли, ако се догоди с овим ово, како ће доћи онда ови и не знам ни да ли су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, кад сте сазнали да уопште нема никаквих Срба за размену? Кад сте сазнали да људи више нема у школском центру?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: У средњошколском центру кад сам сазно да људи нема било је после неколко дана да су људи ошли за Батковић за Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то прича?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па причало се, свугдје се причало, премештени, нема ових да се размене из Тузле, ови прослеђени за Батковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ви сте командир полиције, нисте Ви обичан грађанин до кога долази глас, Ви ваљда морате нешто знати званично. Јесте Ви проверавали јесу ли ти људи....

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Али добро, ја Вама кажем, нисам се бавио разменом, разменом се нисам бавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се бавио у то време разменом?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја мислим да, да је у штабу постојала, да ли један човек или екипа која се бавила, људи су пријављивали нестале и тако даље, ја мислим да су се ту пријављивали за размену, а ови су људи, прво њих је обезбеђивала војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су се пријављивали ту?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: У штабу ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се пријављивао за размену?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: За тражење несталих, за размену, Србин несто овде или онде, не знам ни ја где и дођу људи ето несто ми је тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Или неко заробљен па сад комуникације преко радио веза ако су оствариване ил не знам били су они, како су се звали, радио аматери и то су ти начини или ако је имо неко приватну некакву своју везу, а у суштини полиција се тим није бавила и пошто се није бавила ни обезбеђењем, војска има свој орган безбедности, нисмо се бавили тим људима после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И која војска је преузела обезбеђење школе, је ли знате то, која јединица?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Која јединица? Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули за каракајску чету ТО?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама то сам ја чуо госпођо али касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како објашњавате да је Ваш помоћник Петко Панић одмах знао тих дана да то чува каракајска чета ТО, а Ви као његов надређени не знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па за мене је било битно да не чува полиција, да ли Ви покушавате ту неку разлику да направите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја Вас само питам врло јасно, како може он да зна, а да Ви не знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам, вјероватно ми је то прошло нерегистровано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Он исто каже да је чуо тих дана и да су то сви тамо чули да ту се дешавају убиства, да упадају неки Жућа, Репић, неки Пиварски, да се ту износе неки камион је изашао па су му онда људи рекли да се ту износе лешеве одатле да се пребацују у Герину кланицу, јесте ли Ви то чули тих дана да се о томе причало у станици и тако даље?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то објашњавате да је то могуће?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, тешко је то објаснити а да буде схватљиво и разумљиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па покушајте.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Разумијете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја не разумем, зато Вас и питам, како то објашњавате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: То ако је се причало онда се вјероватно причало у неким круговима који нису за свакога, разумијете. Причати, оно што сам ја говорио раније, ако неко нешта зна, а не пријави, то дијело не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: То дијело не постоји, ако неко нешта зна а не пријави надлежном органу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се ни десило, то мислите?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Дозволите, ако вама нико не поднесе кривичну пријаву и не дође до вас шта ћете ви да урадите сами, ако се не обрати странка да пријави не дође у станицу или ако Петко нешто зна а не пренесе дежурном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Петко каже да је пренео да су на састанцима сви причали, да ли Ви чујете шта Вам ја говорим?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: О чему?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О томе да су се тамо дешавала убиства тих дана.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: У Средњошколском центру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, да је била врућина да су се неки подавили, да су били камиони ишли са лешевима.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не, за, за средњошколски центар засигурно није могуће да је се коментарисало око Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо да чујемо око Челопека. Ви кад сте били, то сам мислила да буде друга тема, али ајде причајте о томе, Ви кад сте били рекли сте да ништа нисте знали да се тамо дешава, прво сте

тврдили да нисте знали ни да су пребачени у суд након месец дана боравка, код Вас су долазили и Анђелко Васиљевић и Цвјетко Јовић, сви кажу да су све знали да се ту дешавало свашта и тако даље, ајде нам о томе причајте.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Госпођо, сви све знали, а сви све ћутали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не кажу то, него да сте и Ви знали.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Шта сам ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да има убијања у Дому културе у Челопеку.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Аман није било ријечи о убијању у Дому у Челопеку, није било ријечи, него је било ријечи о насртају на Дом у Челопеку, о доласку војске у пијаном стању, о пуцњави Репића и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И која је последица пуцњаве?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: О томе је било ријечи, е касније је, касније се, да је Репић и упадо тамо и да је неке убио и да су та, та лица су из Дивича и да су и та лица требала да оду за Батковић и чеко је се сваки тренутак на крају крајева да се они одлуче где ће да иду, па пошто се није одредило да ли ће ићи у Србију или ће ићи у Кладањ, онда је речено да треба да оду за Батковић и ја мислим да је један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Василићу, пре него што су отишли више десетина људи је убијено, пре него што су отишли у Батковић, ја Вас за то време питам, цео јуни месец? Петко Панић, ево га присутан овде у судници је рекао да је свраћао у Челопек, да је у школи разговарао са Цвјетком, да му је Цвјетко реко има свега сви долазе паравојне снаге, Репић у црном мантилу са ножем, да улазе, да раде шта хоће, да му је он реко да то пренесе командиру и начелнику и каже да мисли да је начелник писао чак и допис МУП-у о томе, каже да је реко Цвјетку да то каже Маринку, да је рекао да ће и он рећи Маринку јер је Маринко тада био командир и на крају је рекао да је то Вама пренето и да је он Вама то пренео, а да сте му Ви одговорили «Нека чувају своју главу, они ту ништа не могу».

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Госпођо, ја Вам то понављам већ не знам који пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете ни једанпут, ово је било после Вас, ово Вам никад нисам рекла, ово је први пут сад да Вам кажем.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово сад шта каже Петко да Вас је обавестио о догађајима у Дому културе о чему му је причао Цвјетко Јовић.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама Петко Панић то што каже то није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја прво не знам како је господин тај, како се звао, био командир станице како је посто командир станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који командир станице?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Те у Челопеку који је био и не знам ни ја и за тај објекат доле задужен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који, који командир?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Цвјетко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како је посто посто, био.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Е па како је посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овим делима није битно баш.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Госпођо, како је посто тако су се ствари и одвијале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма није питање да ли је он био командир, он је био командир, него да ли Вам је то саопштено, да ли Вам је то речено?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама чујте Ви мене шта ја кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да Петко не говори истину, је ли?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Овај, нит ме обавестио Петко да има убијања у Челопеку, нит ме је обавијестио тај дотични господин. Ја сам то говорио и у дневнику догађаја, све што зна Петко, све што зна Маринко, све што зна Цвјетко, ако не дође дежурној служби у станицу и не пријави се дежурној служби то неће бити у дневнику догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Мико Миљановић, који је исто био после вас, каже «кад смо сазнали да се дешавају убиства сви смо коментарисали у милицији да се нешто догађа у Каракају тих дана», то прича за школу, «али нисмо имали приступ нити смо ишли доле, коментарисали су и са Маринком».

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ко је коментарисо са мном?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они из станице полиције о овим убиствима у школи, Мико Миљановић то каже.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па госпођо, о убиствима у средњошколском центру, ја Вам кажем да са мном на ту тему није нико коментарисо и нисам, нисам једноставно имо потребе да с људима расправљам о томе јер је војска тамо и реко сам, ја сам говорио генерално увијек, што год морете спријечите, што немерете чувајте своју главу, останите, да ми не упрљамо руке своје ако не меремо нешто спречит макар да ми не окаљамо руке, ја мислим да је полиција 99% остала неукаљаних руку у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је чувала Дом културе Челопек.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не, не, не која је чувала, оставите то која је чувала, него није учествовала у убијању, много је битно, а то што неко није сачувао те људе то је друга прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиција је имала задатак да их чува, је ли тако?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Од кога? С ким, с чим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да их сачува ту.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Она полиција да сачува, имали смо ми сви задатак госпођо, али су многи били у мишјој рупи, а мишеви коло водили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви тврдите и даље да ништа нисте знали шта се дешавало?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја сам то изјавио и раније о убиствима у Челопеку ја нисам знао нити ми је ко званично реко е доле убијено пет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А незванично?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, не, не, нисам сад мислио сад да ми се воде на папир, него да ми каже ево слушај Маринко доле убијено пет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте нико ми није званично рекао, а ја питам...

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам реко, али то је оно што сад фатамо се цака, нисам ни мислио да ми поднесе писмени извештај да каже ево ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Петра Танића?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Петар Танић? Знам, активни полицајац био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Где је он радио, у ком одељењу?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Он је радио у екипи за асанацију терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њега тамо распоредио у ту екипу?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам ја ко је распоредио, да ли сам ја, да ли је неко од, он је отишо тамо, то је екипа која је формирана и ходала по терену ће се појаве лешеви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то лешеви?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Госпођо, кад се ушло у град то се борбе водиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не причамо о том.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Било је лешева, после је било убистава, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих убистава?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Било је убијано и Срба и Муслимана. Излазила је екипа на увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је некада екипа излазила на увиђај у Герину кланицу?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја колико знам није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте чули да је тамо било на стотине лешева? О томе прича и Петар Танић и Перо Павловић и Владо Делић покојни, Перо Павловић санитарни инспектор, Петар Танић полицајац.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: За убиства у Гериној кланици нисам чуо, касније сам сазно да су та лица из средњошколског центра, што сам ја говорио да су ошла за Батковић што су требало да буду размијењена, наводно вођена не у Батковић него вођена негде у Пилицу, па из Пилице враћана овамо, па ту вршена ликвидација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте Ви то сазнали?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: После мог одласка, после мог напуштања полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Петко Панић да је тих дана Петар Танић то причао, да је видео на стотине лешева тамо?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ко ме је причо? Госпођо, не знам ја што то ако је он причо да не буде ко Средић онај случај, ако се сећате овде кад је изјавио, е ја сам контактиро с овим, ја сам с оним, али с Маринком сам најмање контактиро, све се нешто причало али нико није, на крају крајева што се то није ишло да видимо шта да ријешимо па да се дигнемо сви ако се већ толико знало, све се знало и ћутало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, је ли се знало?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Свако је држо за себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли се знало?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па ја, сад Ви мени вичете је ли се знало, па ето ти који су причали они су вероватно знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до Вас није стигло?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Они су вјероватно знали, па ја Вам кажем да до мене није долазило јер сам више времена проводио са начелником станице односно у својој канцеларији, вјероватно су људи, ако је се догађало у то вријеме, коментарисали по ходницима, на кафи и тако даље, итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто се није ишло на увиђај у Герину кланицу ако су цивили убијени, како сад то објашњавате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па прво, не знам ко је знао за ту Герину клаоницу. Ја Вам кажем да сам сазно кад сам напустио полицију, ако је неко знао, онда је природно било да се оде на увиђај, природно било, без обзира шта ће се наћи или неће наћи. Ја када Вама кажем да је тужилац или је истражни судија шта је био, Ристић Петар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Он је, одакле, од Сомбора, одакле је, не знам ни ја одакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Бечеја.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Био човек и човек напустио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је напустио?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па напустио, напустио зато што нема саобраћајке, нема да оде да изврши увиђај овде или онде, него оде ено на улици убијен човек, на улици онде убијен човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам то рекао да зато напушта?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петар.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па претпостављам да му је дојадило, није ми реко, како ми је реко, кад једног дана освануо нема тужиоца, човек покупио ствари и отишо нит је коме подносио оставке нити се коме јављо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви причали са тим полицајцем Петром Танићем у јуну месецу, шта он то ради, где он то иде, каква он то тела налази на кланици?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли причали с њим кад је у »Алхосу« ишао где је доктор Зоран Станковић прегледао лешеве у априлу и почетком маја, кад је пратио и обезбеђивао Комисију за асанацију? Тад сте били у полицији.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, нисам га пито, шта има да питам о таквом злу, питам Перу Танића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како шта има да питате, па Ви сте полицајац, нисте Ви тамо пролазник неки, шта има да питате, ваљда је посао полиције да утврђује има ли негде убистава или нема и да истражује то, је ли? Јесте ли истраживали нека убистава у мају, јуну, јулу у Зворнику?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је то неко забрањивао? Шта можете да нам кажете о томе?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Госпођо, могу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да та убистава која се догађала и која су пријављивана да је њих истраживала криминалистичка служба. Кад је полицајац, може сазнат неку забиљешкицу, нешто да напише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас питам, кад сазнате да су та убистава, ко то истражује?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не могу ја Вама сад тврдит ово је било ово, па да мене опет неко држи за ријеч, не знам, не сећам се, вјероватно, ако је Петар Ристић ишо на увиђај нормално да је неко истраживо то, што би ишо на увиђај, не иде истражни судија или тужилац сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то ми реците, која су Ваша сазнања о истраживању убистава цивила Муслимана у периоду мај, јуни у

Зворнику, то Вас питам? Ево питам Вас као командира полиције, не као неког човека.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па ево, ја колко се сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тога било?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Колко се сјећам, не знам колко је било случајева и на колко се мјеста ишло, али знам да је одлазио Петар Ристић, ето њега се сјећам, да ли још ко се касније мењо не знам, и да је се увијек формирала екипа за увиђај јер зна се како се формира екипа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта Ви о томе знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Шта је резултат, шта је резултат те истраге, односно тог увиђаја и да ли је које кривично дијело расветљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да ли је написана кривична пријава по НН-у и колко таквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то ја Вас питам.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога то да питамо?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога то да питамо?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Кога да питате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Откуд знам кога да питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте постали начелник полиције Ви?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Е после одласка, после одласка Милоша Пантелића само кад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже господин Грујић да је 23.маја, је ли тако господине Грујићу, разболео се и отишао Милош Пантелић.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милош Пантелић.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, ево ја Вам сад госпођо реко да имају документа која је човек потписиво 05-ога, 06-ога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нико њега у вези ових људи у школи није поменуо, Милоша Пантелића.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: А шта је сад спор што није споменуо Милоша Пантелића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него Вас помињу.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па добро, а шта је спор што Милоша Пантелића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га чак ни Ви спомињали, него га сад помињете.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама ја Вама покушавам објаснити али Ви мене нећете да разумијете. Ја сам реко мислећи да сам ја био начелник, а касније се испоставило да нисам био начелник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви некада контактирали са, осим са овим Марком Павловићем, са неким из војске, ко је представљао још војску, у периоду мај-јун, Ви лично?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам је ли била бригада, је ли постојала бригада или није, не знам кад је формирана бригада, јесам био је потпуковник Василић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Расправљали смо око устројства војске, око стављања под контролу паравојске, човек ми каже да ће он да заведе војну управу, да се ја у то не мијешам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам, да ли је био април, да ли је био мај, кад је он био, ако имате податак немојте опет мене да вежете па да излијећем ко што сам излетио и за себе. Ја сам му реко «Слушај господине потпуковниче, кад си тако био храбар што ниси направио војну управу у Словенији до Македоније и онда те поздрављам, све остало је празна прича».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је било оно хапшење крајем јула, је ли Вам познато да је тада и Марко Павловић ухапшен, јесте ли Ви били у полицији тада?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам то познато?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Чуо сам, али нисам, нисам на ту тему са њим никад разговаро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули зашто је ухапшен?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој функцији је био кад је ухапшен?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, у штабу је опет био, не знам ја да ли је био командант или је, знам да једно вријеме није био командант него се бавио обезбеђењем објеката, имо некакву јединицу која се бавила заштитом обезбеђења објеката од посебне важности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Е да ли је то тад или раније опет ме немојте држати за ријеч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то било пре хапшења?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Јесте и ви смењени крајем јула?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја смијењен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Мене никад нико није смијенио. Ја напустим, кад видим да иде све како не ваља, ја то напустим сам, ја не дозвољавам да ме неко смијени. Ја сам сто пута реко, докле могу носити униформу како треба носићу је, кад не будем је је сам скидам и сам сам је и скинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Црног и његову јединицу?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек био, коме је припадао, кажите нам и у ком периоду?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Мало знам о њему, скоро ништа, како је дошо, ја мислим да како су дошли ови Гогићеви Лозничани, да је тако и он дошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су дошли Гогићеви?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Довео их Пантелић, а овај је од Славонског Брода, не знам, није Славонског Брода него Теслића, бар ја тако знам и то ми немојте држати за ријеч да ли је истина и дошо је са, са униформом полицијском, овди пуцала, полиција кад ми те униформе нисмо ни имали и дошло са чиновима у најмању руку да је генерал-пуковник и он је дошо ту ко некакав инструктор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Црни, је ли?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Тај Црни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И? У којој јединици је он био?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: И припојили га полицији, а радио је шта је хтио и радио без нашега знања, био самостални стрелац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко га припојио полицији?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па вјероватно ко је, сад кажем ако је дошо као што је дошо, ово што су дошли Лозничани са Милошем Пантелићем, ја не знам другачије како је мого доћи. Ја сам тражио да иде и та јединица из Лознице Гогићеви и Црни, нема ђе нисам ишо и сва остала паравојска, а на крају крајева, објаснио сам ја Вама да сам био и у Бијељини на једном састанку тражећи то да се ријеша, да сам ишо и на Пале тражећи да се то ријеша са господином Грујићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А због чега сте ишли?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па због чега, због тога што се није мого радити ни један полицијски поса онако како то заслужује ни како то професионална полиција треба да ради, зато што се није знало у Зворнику ко пије а ко плаћа, ко управља, а ко командује, ко наређује. Ја сам то и прошли пут добро објаснио да је Зворник био ко «босански лонац».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли тамо и коме сте пренели?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Палама, шта сте рекли и коме?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Отишо сам са Бранком Грујићем, ишли смо, на крају крајева отишли код господина председника Републике Радована.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте му рекли?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: И нисам био примљен ја, био је примљен председник Грујић и не знам шта му је реко сем што ми је уз пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекао после?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Уз пут реко је да ће послати полицију одозго, специјалну полицију да похапси ту банду по Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта му је рекао Грујић, Радовану, шта му је рекао?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Грујић Радовану?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Шта Вам каже Грујић, шта му је то пријавио?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, испричо му ово што смо ја и он причали уз пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па о томе да, да се војска није устројила, а да не слуша нико никога, да има паравојске, парополиције, да ради шта ко хоће и да је доле немогуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта то раде?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, држе пунктове, контролишу, претресају, отимају, пљачкају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Убијају?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нема шта не раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Убијају, не?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Можда су и убијали али ја нисам видио и не поричем да се и то није догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли пријавио, је ли Вам каже Брано је ли пријавио да је било неких убистава или не?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грујић, кад је изашао од Радована?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Е па нисам га ја испитиво тако ко Ви мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Јесте познавали Владу Делића?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је он био?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Био инспектор за општи криминалитет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сарађивали нешто с њим?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Онолико колко је било потребно, имо је он шефа свога из криминалистичке службе, Ратко Јовичић, у принципу

ако има шта да се заједнички или неко некоме асистира, помогне, или инструктивно да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је радио увиђаје, тај Владо Делић, и да је 28. априла било неко четвороструко убиство, да су убијени један Србин, један Хрват?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: То је на Фетији горе изнад цркве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ето видите, па и ја сам Вам то говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам како је истраживано то убиство, ко је то урадио?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви не знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, ишла је екипа на увиђај, после радили су, какав је епилог, какав је резултат те истраге њихове на крају ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за неког Сашу Маринковића звани Робија и нека Лелица тамо од Краљева, Ваљева да су то урадили, да су утврђени починиоци тог убиства?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ако он каже да јесу онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, Вас питам, да ли Ви знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, доста сведока се овде изјашњава, да је Марко Павловић испитивао неке људе у Суду за прекршаје, на Економији и тако даље?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па то могу знати они људи који су били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Вас питам да ли сте Ви чули да он има било какве ингеренције везане за затварање и испитивање? Обзиром да сте се раније изјаснили да је ТО доводила и војска...

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја не знам да је Марко Павловић испитиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам да је испитиво, али знам да смо разговарали на тему да војска доводи ђе купи кога стигне, ђе га нађе и доводи га, е сад не може се дават полицији, оно што сам говорио хајде да видимо, шта је затвор, затвор је установа у коју се, зна се ко је организује, зашта је организује, како се у њу излази, шта се у њој ради и тако даље, а да полиција чува и на крају крајева тај као затвор који је био у Општинском суду Нови Извор он је припао под ингеренцију Основног

суда у Зворнику и кад сам реко дај да се види, пошто је Марко био командант ТО, да се престане доводити како коме падне напамет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што он да види да се престане доводити?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па стани, то доводи војска, ја с ким ћу разговарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли то исто војска и ТО, то што причате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, у моменту док није била организована бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: А како да јесте једно те исто, а кад се одвоји бригада онда је то некаква оперативна јединица која одлази по ратишу диљем Републике, а ТО и даље некакав остаје, нешто што чува неке објекте и тако даље да не кажем држи линију, нису толико људи физички способни, нису оперативни да би били, нису покретљиви да би одали, скакали по читавој држави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ставља се овде на терет и кривично дело оптуженом Поповићу на штету Стојкић Споменке жене из Челопека која је пред судом сведочила да је 16. јуна 1992. године у сред боравка ових људи у Дому културе Челопек затворена, да ју је Марко Павловић испитивао и тако даље, је ли Вам познато нешто о томе да је та жена била затворена и била два месеца у затвору, у Суду за прекршаје?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли Ви имали некада неки контакт са тим људима, везано за људе затворене које је чувала полиција са Благојевић Видојем или са Василић Маринком неке разговоре, са Обреновић Драганом?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нисам питање разумио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада везано за људе које је полиција, муслиманске цивиле, које је полиција обезбеђивала у Зворнику на више локација, о којима смо раније причали, да ли сте везано за те људе имали неке разговоре са Благојевиће, Василићем, Обреновићем, Ви лично?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Можда јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Можда јесам али се не сећам, јесам разговаро са Василићем око, сад сам реко око организовања војске и стављања под контролу и удаљавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам Вас са затвореницима, овде су, предмет су затвореници.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ало бре, ја не знам да сам разговаро са њим, са Василићем око заробљеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам Вас питала. Не знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не сјећам се, оно што се сјећам то сам реко, али да ли сам на ту тему разговаро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са Браном Грујићем разговарали о таквим стварима?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па можда сам, можда сам али нисам сигуран да јесам и кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цвјетко Јовић је након Вашег сведочења рекао да су ови људи у Дому културе Челопек били 30 сати скоро без хране и да је онда интервенисао код Вас, у хотелу «Дрина» вас нашао, да је храна дошла до мрака, да је после долазила и тако даље, Ви сте рекли да је за све такве појаве обезбеђивана храна, да ли се сећате тог сусрета да је он интервенисао, кад су људи доведени, затвореници?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам да је интервенисао Цвјетко али знам да је било да није тим људима дошла храна и знам да се тражило да се достави људима храна и знам да се из хотела обезбеђивала храна и затвореницима и полицији и војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, како је до тога дошло, ко је то одлучио да се из хотела хране и полицајци и заробљени људи, цивили и све?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па не знам то ко је то организово, вјероватно општинска управа, ко би други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то општинска управа, кога подразумевате под општинска управа?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па тамо где општина има одељење за привреду, одељење за друштвене делатности, вероватно је то ишло преко тих структура и Црвеног крста да се у хотелу обезбеђује храна али за све, јер долазиле су избеглице ту се храниле, а хранила се полиција, хранила се војска, носила се храна одатле људима који су били у тим објектима заробљеници, назовите их већ како не знам, било и једних и других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цвјетко Јовић даље каже «да су у Дом долазили разни саслушавали, Репић са својом групом и тако даље, да су се стражари плашили, да је звао Вас да дођете и да сте Ви дошли у школу», јесте долазили у ону школу горе изнад Дома културе у Челопеку, где је било седиште резервне станице?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, ја сам у ту школу долазио кад је била и резервна станица ту и можда сам и тад долазио али којим поводом и како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да сте долазили кад су људи били затворени у Дому?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не сјећам се тада, у Дом нисам долазио никад, да ли сам долазио у школу, могуће, могуће али не знам којим поводом. Можда сам долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поводом тих војски које долазе саслушавају затворене Дивичане у Дому културе Челопек у јуну 1992. године, тим поводом?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, то Цвјетко каже али ја не тврдим да сам у том поводу долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу Вам даље предочити Цвјетко је рекао да сте Ви рекли да полиција не сме учествовати ни у чему томе и да чува до угрожености главе?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја то и не спорим, ја сам говорио генерално, генерално то је био мој став, да све предузме док не дође глава у питање, ако је неко спреман да потури главу нек је потури, али не видим ја да је неко са резервног састава или активног састава полиције био спреман да уради оно што, да пуца рецимо у Репића или у неког другог, да сад ја не говорим имена, јер ови људи ако су ишли ишли су што су увијек они спремни, у њих је увијек метак у цијеви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Цвјетко да сте, причамо сад о људима у Дому културе, да су вам рекли да проследите даље, да покушате да утичете да ти људи што пре оду из Дома, да ли се сећате тога?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па ја Вам реко да је могуће да сам навраћо али којим поводом не знам, можда смо и на ту тему разговарали али се заиста не сећам тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су Вам говорили да не могу да заштите људе, да сте Ви рекли да ће ту бити још неколико дана, Ви и ови други помоћници али да се ипак то развукло на месец дана и да су људи страдали?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Пазите једну ствар, то је било све на бази, на бази да ли ће отићи за Кладањ или ће отићи преко Дрине, а о том нисмо одлучивали ми него су одлучивали они да се договоре или са Привременом владом или са штабом па да се онда види куд ће бити усмерени, ко ће их пропратити. Значи ако би ишли за Кладањ, а ишли су, неки су ишли за Кладањ, па их Кладањ враћо није хтио да прихвати, неки су ишли за Калесију па их Калесија није хтела да прихвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, причамо о људима који су затворени у Дому културе у Челопеку.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па о томе и ја Вама говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам Цвјетко ово причао да се дешавају убиства, да проследите даље, да покушате да људи иду?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама реко сам мало час о убиствима ми није реко ни Цвјетко ни Петко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цвјетко каже: «О свему је обавештавао станицу милиције у Зворнику лично Мику, Петка, а Маринка најмање два пута око тих проблема и то једном кад је дошао Маринко у школу и још једном су расправљали пре него што су људи одведени», каже једном приликом је ишао код Маринка у станицу и каже «Све су знали и Петко и Мико и Маринко»?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Пазите једну ствар, ја, мене овди нико не зна и тако даље, ја од свега онога што мислим да сам одговоран ја од тога не бијем, али да неко овако договори причу, овако договори причу на крају крајева ја сам једини из те станице отишо у јулу, а не напусти је ни Цвјетко ни Петко, а што ли мајку му, мени толико фино, а њима толико мука па остадоше до краја е ко коју игру игра ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви тврдите да Вама то није речено?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ма боже сачувај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли не оспоравате да се то десило?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у Дому културе?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па ја не знам да је се десило, ја сам чуо да је се десило и реко сам кад сам то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Па како је могло то да се сакрије од Вас?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Што се није могло да сакрије јер Вам господин Средо Вуковић причо о не знам, да ли у овој судници, да је примо кога је хтио тамо у затвору и пусто кога је хтио без мог знања, а онда сам ја одговоран, ако јесам ево ја прихватам ту одговорност, ја прихватам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу стражари каракајске чете да је полиција пропратила људе са аутобусима «Дринатранса» у Пилицу, ове људе из Техничке школе преживеле, оне који су преживели та првобитна убијања, гушења итд.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Полиција пропратила људе у Пилицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, у аутобусима «Дринатранса», то причају ови припадници каракајске чете, њих неколико кажу, чак један каже с њима у аутобусу био полицајац.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја знам да, да њих није обезбеђивала полиција и да није било полиције, није полиција имала везе никакве с тим људима доле. Зар је неко, што не кажу некој приватној режији однекуд се појавио, ја то нећу да негирам али ја знам да су ти људи требали прво да буду размијењени, а после тога, наводно да су отишли за Батковић нема од размијене ништа, отишли за Батковић, да би касније после свега тога испало да су ти људи сви ликвидирани, е сад направити списак да буду људи ликвидирани то је превршило све менталне склопове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за неког Пиварског?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је он припадао?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја сам мислио да је он припадао Жући, касније сам чуо да је он имао своју групу, да то није иста група, е сад чији је био Нишки, је ли и он имао своју групу, чији је био Симо Четник је ли и он имао своју групу, било их је не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чији је био Јосип Аћимовић?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јосип Аћимовић? Ја знам једнога он је био из Тршића али он је био колко ја знам у војној полицији, ако говоримо о истом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ко је тада представљао војну полицију, ко је командовао војном полицијом почетком јуна 1992. године? Ви као полиција би требало да будете у некој сарадњи?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сарађујете са војном полицијом?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, не знам ко је представљао и ко је био командир, знам да се често мијењали некакви, а колко сам сарађивао са њима па ето зна се колко сам био и хапшен од њих. Ја сам Вама објашњавао у једном тренутку кад сам био ја у граду, односно ишли аутом ја, Славољуб Томашевић, Брано Грујић да су људи у сред центра направили барикаду, паравојска, што поједини припадници војне полиције са бијелим опасачима и онда са оружјем «излазите напоље, ко сте ви, кога ви заступате, кога ви представљате» итд, па онда «е знате немамо ми Маринко ништа против тебе, немамо ништа против Бране али они би да промјене читаву општинску власт», па знате ли ви како се и ко мијења општинска власт, полиција, ни једна ни друга тим се не бави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли овог Алију Ђулића звани Ђура што је ишао тамо?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не могу да се сјетим човека, можда сам га некад виђо, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да су ноћ уочи тог исељавања људи из Ђулића ухапсили овог Алију Ђулића? Знате ли Буду Спасојевића?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Чуо сам, ја мислим да је то из Петковаца неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Алија Ђулић да га је ухапсио тај Буда Спасојевић који је био припадник ТО и нека два млада полицајца и довели га прво у полицијску станицу 31.маја увече, а онда га одвели у штаб ТО.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Могуће, али не знам за тај случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате за тако нешто?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Синишу Ћирковића, радио у болници?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Синиша Ћирковић? Ако је један зуботехничар ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да је се тако звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју је он имао функцију?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Откуд знам, ја знам да је био зуботехничар, откуд знам коју је функцију имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате у јуну месецу ко је био у резервној станици полиције у Пилици?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Тамо је треба да буде Симић Игњат командир, активни полицајац, до кад је био, откад је био, па смо њега повукли у град јер је Пилица једно шире подручје али у неком безбеднијем окружењу, ко је био тамо после њега не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ова три дана док су људи боравили у Пилици, ови преживели из школе, тадашњи како он каже командир резервне станице полиције Пилице, а то кажу и други припадници те чете ТО Пилицица, Петар Јурошевић, да ли га познајете?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Чуо сам, али не сећам се да ли знам човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је неки Целат довео те људе, да је тражио од полиције да чувају људе, да се он обратио у Зворник, да је долазио он каже код командира Петка, је ли Ви знате да се неко из Пилице из полиције обраћао да каже да су људи у Дому културе смештени ови људи из Ђулића, Бијелог Потока, Сјенокоса, Цина?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам да је долазио посебно што је Игњат био он командир те резервне станице милиције, односно полиције у Пилици, а Игњат је био активни полицајац, а ко је био горе и како да дође да буду смјештени горе а да се не зна, односно да прихвати ако је полиција и да полиција обезбеђује а да нема наређење од старешине да обезбеђује то. Ко им је то одобрио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо сведока "Q" он каже да је чуо, у разговору с људима, да је сазнао да неки полицајци тврде да је постојала нека писмена наредба војске о раздвајању, да се раздвајају жене и деца од мушкараца?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Писмена наредба од војске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја за такву наредбу не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: И нисам за њу чак ни чуо, а ако је писмена наредба онда та наредба негде мора да постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па постоји једна наредба.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па ако постоји онда се види из тога ко је издо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја питам Вас да ли знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не, не, не госпођо, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам, ја сам чуо да је постоји и некакав план А, план Б, а ја за тај план А и план Б нисам никад знао, а тај господин "Q" је за то све знао, јер сам ја касније нешто провјераво, да не кажем у некој приватној, приватном ангажману, па више ово нема смисла. Тај ваш "Q", ми њега знамо ко је он, али ово нема смисла шта нама раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Наш», што наш "Q"?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па мој није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је наш?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: И ово је брука што се он користи за овакве сврхе и тамо и овамо, и кад је био тамо оно нема смисла. Ја то могу да кажем госпођо јер ће се појави тај сведок "Q" ту су проблеми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми какав је био однос између полиције и ТО, да ли се некада овај Марко Павловић легитимисао и иступао у име полицијских снага да Ви знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: У име полицијских снага? Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не, колко ја знам не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже господин Петко Панић да у рату полиција потпада под војску.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не, не, не, то је друга прича, то кажем и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде ми то објасните како то изгледа?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: То, па Ви то добро знате као судија у кривичном, односно у Закону о унутрашњим пословима једне републике, социјалистичке, сваке друге писало непосредно ратна опасност или ратно стање а да се полицијска станица ставља на располагање ако треба најближој војној команди, односно оној јединици која борави на тим теренима, ставља се на располагање ако јој треба помоћ, а може тражити нешто да се уради али ја тог човека знам али никад ми наредбодавно тражио, не знам да ми је шта и тражио било шта да урадим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тражио од полиције да обезбеђује све ове затворе у Зворнику у овом периоду мај – јуни? Како је дошло до тога?

Ми смо се обраћали писменим путем МУП-у Републике Српске и немамо никакав доказ, како је дошло до тога да полиција обезбеђује затворе за муслиманске цивиле мушкарце војно способне?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, како је устројено то, како је, одакле је прича кренула ја не знам али знам да, да је војска тражила да полиција иде у борбена дејства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, само ми јасно одговорите на моје питање, како је дошло до тога да полиција обезбеђује објекте у којима се заробљавају Муслимани, знате ли или не?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја не знам децидан одговор, али знам Вам нешто покушати објаснити онолико колко мислим да знам. Ја сам тражио да полиција нема шта да тражи на борбеним линијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не причамо о борбеним линијама, причамо о затвореничким објектима у граду, Нови Извор, суд, Дом културе Челопек.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Е па онда је било пошто не иде на борбене линије онда мора нешто радити и ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже то?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па појединачно, не знам ко каже то, али вероватно донесена одлука на кризном штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је председник кризног штаба?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Е ко је, кад је то донешено, па и тад се мијењало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, питам Вас?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па једно вријеме је био овај сведок "Q", једно је вријеме био господин Грујић, треће вријеме не знам ни ја, још их је било, у чијем је то периоду донешено не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта рекосте за војну полицију, јесте чули да је нека војна полиција долазила ту у школу, јесу нешто испитивали тражили?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко оружје од ових заробљеника, да су их испитивали, изводили, враћали итд? Људи са белим опасачима.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: О којим објектима говоримо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говоримо о Дому културе, о Техничкој школи, где год су били заробљеници, о суду, о Економији? Је ли Вам познато која су лица имала овлашћења ако значи чува полиција, ко сад ту може да улази и да испитује?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да пушта?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Пазите, касније сам чуо да је, да је Дом културе нападан, а нисам ни то чуо да су долазили представници војне

полиције да нешто испитују, у Суд за прекршаје да су били људи ту је долазила наводно полиција, војна полиција и испитивали одређене људе, које људе су испитивали и који су то људи из војне полиције који су испитивали ја не знам. Ко је те људе посла да испитују то би се некако морало проверити преко војних органа, команданта касарне, односно начелника штаба или не знам кога и на крају крајева то су јесу била њихова лица они су их доводили, а припадници полиције су само чували нису имали потребе што се тиче мене као цивилне полиције, они за мене нису требали ту ни да постоје, ни да буду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је територијална одбрана затварала?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Територијална одбрана затварала људе, војска доводила, па ја нормалан, само не знам како ви то територијална одбрана затварала, они су те људе доводили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доводили, а зашто?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Зашто? Разлог је био, одговор је био да се прикупљају безбедоносно интересантни подаци, је ли то то или нешто друго, немојте да ја овде тврдим после се кажемо е нешто смо рекли али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате информације о страдању «Бубице» Абдулаха Буљубашића? И то нам је у оптужници.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја сам то, ја сам то прошли пут реко овде у некој од судница да сам чуо да је «Бубица» убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо и ми чули, ја Вас питам више, Ви сте радили у полицији, јесте чули где је био, ко га је испитивао, ко га је изводио, ко га је враћао, јесте ли чули нешто о томе?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, онолико колко сте Ви чули овде од сведока овога како се зове Среде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви то све што прича Среда знали?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама откуд сам знао, госпођо, кад ја кажем да је «Бубица» да сам мого помого бих том човеку, па мене «Бубица» возио службеним колима по терену, односно његов отац био у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко је био надређен Среди?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам ја, не знам да ли би успео да му помогнем, али би макар покушо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био Среди надређен, Вуковићу?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Био му надређен ја као командир станице, био му надређен начелник као начелник станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли то Средо скривао онда од својих надређених шта се тамо дешава?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, вјероватно да није извештаво онако како треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви знали за ту Економију, пољопривредно добро?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам, како нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се убијају тамо људи, јесте то знали?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Прво што је постојало то је постојала Економија, прво што је постојало то је постојала Економија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: И то је било 5-6 људи, међу њима је био ја мислим неки Арапин, да ли је он представио се као студент у Сарајеву нико не држи да ја кажем да је то Муцахедин, је ли он био студент или није не знам и то сам чуо и то су ти људи били па су они пребачени као што је било тотално доле на Економији, не знам који је то објекат био, него су они пребачени у средњошколски центар па су касније не знам ни ја да ли су отишли, да ли је пуштени, да ли су ликвидарани то ме немојте држати, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је одлучио да буду пребачени у Техничко – школски центар ти са Економије?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, мислим то су детаљи да ли сам одлучио ја, да ли је пито мене, да ли је то пито Милоша Пантелића, да ли је пито овога сведока "Q" који је и он тад био, то је било одма у почетку, да ли је пито Славка Ерића који је погинуо, који је био тад замјеник, помоћник, шта ли је био не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Поповић каже да он уопште до једног инцидента није ни знао да постоји та Економија, а Ви кажете и Средо каже да је ту територијална одбрана доводила људе и овај други стражар.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам ја шта господин Поповић каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја знам, ја Вам то зато и кажем.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја не знам шта он каже, ја знам шта ја кажем и шта ја знам, 99% доведених људи довела је војска, да ли се она звала територијална одбрана, да ли се звала бригада, то ја не знам, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у мају није спорно да је територијална одбрана, то и они кажу, само Вас питам да ли Ви знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: И ми ако смо и доводили за наше потребе онда смо доводили у станицу полиције, имамо унутра у станици објект - просторију за задржавање лица, ако ова господа не зна овамо онда ви то знате свакако и нема потребе да наша, ајде да се изразим буквално, пацијенти односно људи које би полиција довела да буду у тим објектима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Средо је причао да је Марко долазио да саслушава затворенике јер је он био начелник ТО, да је био главни итд, је ли Вам причао Средо о томе, је ли Вама то познато, овај Вуковић?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, ја сам то чуо од Среде на прошлом излагању, а то није ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад нисте знали то?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: То ми није никад дошо Средо, и на крају крајева и да ми је дошо да каже, нећу ја саслушавати кад их је војска довела, неко их мора саслушавати од војске, ја не знам што су доведени што би их ја саслушао, па можда би и ја пустио тог Марка Павловића да их саслушава, ако је долазио, ако је долазио можда би га и ја пустио, јер ако их неће они салушавати ја што се тиче мене пустио би их нек иду кући, ја не знам шта би тражили што се тиче мене ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај сведок Васић Драгомир из села Брњица који је повео ове људе што су се доселили после у ова села одакле су се ови људи из Ђулића и Бијелог Потока иселили, каже да су након неколико дана да је цивилна полиција чувала и обезбеђивала то село ту Ђулиће па се онда они усељавали, кад су се иселили ови људи из Ђулића итд.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Је ли обезбеђивала да се уселе или обезбеђивала да их неко не нападне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам познато нешто о томе да су се ти људи кад су се иселили шта је било са њиховом имовином, с њиховим кућама, с тракторима и тако даље, ко је то обезбеђивао да се не покраде, шта је било са имовином људи?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Госпођо, насељавање избеглих и расељених лица по некаквим, ајд да кажем, слободним територијама се бавио Црвени крст и он је одређиво и вршио попис затечених ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма ја Вас питам да ли је полиција имала задатак да обезбеђује ту имовину док не добију избеглице да се уселе, то Вас питам?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па вјероватно да јесу али не могу да Вам тврдим, док се не уселе људи вјероватно јесте, али ако хоћете детаљније онда Црвени крст неко од тих представника била је комисија за усељавање попише имовину преда овоме и потпише овај ко се усељава, али су се они бавили да ли ће се населити у Шепак, да ли ће се населити у Козлук, да ли ће се населити у Ђулиће, Бијели Поток или Тршић то ми с тим ама баш никакве везе нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли виђате сад Милоша Пантелића?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Хоћу кад умрем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли умро? Кад је умро?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јашта је, прије пар година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пар година. Кад сте сазнали да су ови људи у Техничко-школском центру кажете увече или ујутру и након тога пар дана, да ли виђате Марка Павловића и Брану Грујића на седници Владе или у граду, у штабу?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Вероватно сам их виђо, вероватно сам их виђо, 99% да сам виђо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте причали о тим људима?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не сећам се јер ја сам оно што сам добио информацију сматрао да је, ја сам то сматрао изузетно озбиљно ствари, изузетно озбиљном ствари, оде списак, како, па не могу да објасним себи, ало бре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже господин Поповић да он уопште није ни знао да су људи у том Техничко-школском центру и да тог 01. јуна штаб територијалне одбране заправо не постоји, да он не постоји као такав, да је он ту у свраћању, тако ето свратио и онда видео да се ту нешто дешава, да га је овај "Q" молио да он ту пише нешто, неко овлашћење?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја нећу да тврдим нећу ни да негирам јер заиста не знам да ли је он био тад командант штаба или није, је ли припадала, јесу ли те јединице припадале територијалној одбрани или су припадале бригади, је ли била формирана бригада, имате и друге могућности да утврдите је ли то тако или није тако, јер разрешено или није, је ли постављен неко други и тако даље, ја на крају крајева о својој некаквој путањи и узлазној и силазној сам говорио само се нисам сећо датума и говорио сам немојте ме држати за датум, а то што се нисам сјетио датума покушало ми се ставити нешто што никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је било седиште бригаде, физички?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Сједиште бригаде је било у «Стандарду» у фабрици обуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тамо нисте ишли, је ли?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам ишо, како да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, поводом ових људи.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па нисам ишо тих људи, него сам ишо уопштено са Василићем сам разговаро са њим сам разговаро с другим нисам ни разговаро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам Вас поводом људи из школе.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не, не, нисам, нисам ишо тамо на ту тему али сам разговаро са потпуковником Василићем и дабогда нисам ни са њим разговаро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте присуствовали некој седници Владе, 02., 03. јуна?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Који је јуни, је ли јуни, није јуни, а ја мислим да на једно двије седнице сам позван да присуствујем али не могу да се сјетим сад који су то датуми, о чему је била тема, теме су биле обично о безбедности линија, пуцају линије, о безбедности у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је након два дана од заробљавања људи у школи на седници Владе било говора, у присуству оптужених, о овим људима да треба да буду размењени и да још нису итд?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам, не сећам се да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Грујић прича да је Поповић дошао на седницу Владе, да је информисао да људи још нису размењени и нешто слично и он каже два дана након тога.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ако се Грујић сјећа да је то било ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не сјећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Василићу, да ли је ваша станица у периоду оптужбе написала и једну кривичну пријаву за убиство неког цивила муслиманске националности?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Претпостављам да јесте, макар за сва она кривична дјела за који је извршен увиђај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта то значи «претпостављам да јесте», или знате да је написана или не знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јер ја Вама кажем да та дјела расветљава криминалистичка служба.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, кратко ми одговарајте, рекли сте овде да сте немоћни били да то спречите што се све дешавало и то, да ли можете то мало да ми појасните ту вашу немоћ, кажете неке групе, Репић, Жућа, ови, они, можете ли то мало само да ми разјасните ту немоћ полиције у односу на те групе?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ево, пазите сад једну ствар, ја сам то нешто сликовито хтео да објасним или се ми не разумијемо или се нећемо да разумијемо или не знам о чему говорим. Да Вам кренем отпочетка?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Прво ми реците коме су они, извињавам се ако сте одговорили, коме те групе ти људи припадају?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Кома припадају? Слободним стрелцима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи не знате да су у оквиру неке регуларне формације?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Треба ли да објасним шта су слободни стрелци? Ради шта ко хоће, пљачка ко хоће, убија ко кога хоће и не интересује га је ли Србин, је ли Муслиман, је ли Хрват, је ли Ром итд, и не интересује га је ли полицајац.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Разумијете, и због тога сам ја одлазио и у бригаду код овога господина Василића потпуковника и одлазио инициро преко људи па мислим да ће да буде тај састанак у Бијељини, па разговаро са командиром станице Малог Зворника који припада Републици Србији да нам помогне да се ослободимо људи из Лознице, па на крају крајева смо отишли ја и Брано на Пале. Госпођо, ту је било такво стање да више нисте знали ко се од кога треба да чува.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, а реците ми је ли написасте неку кривичну пријаву против њих?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Сад сам ја Вама одговорио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли написали писмено неку пријаву против тих људи?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Кривичну пријаву ја колко знам станица милиције није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Што? Кажете слободни стрелци тамо што ви имате кааже нека сазнања овде ту нешто радите, што не написасте?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Треbate то прво доказати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Чекајте, пријава па ће онда.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Молим Вас, ја радим годинама, требате прво доказати, у мене никад ни једна кривична пријава ни прекршајна пријава није пала, зато требате имати државу, зато требате да имате и подршку па не мислите ваљда да некоме падне напамет да поднесе кривичну пријаву против Жуће па да се сазна, ова је чаша имала своју цијену, а глава није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То значи нисте смели ни пријаве да пишете нити да им се супротстављате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Како?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Мало пре сте нам цитирали законски текст да се у рату полиција претпочињава војсци, то сам ја тако Вас разумела, је ли то тако било тамо на терену у Зворнику, то што је у законском тексту то ми можемо и да прочитамо?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: У принципу није, јер војска није од нас тражила, у ствари јесте тражила али смо се ми отимали, тражила да идемо малтене упоредо са њима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Сад ми објасните то у принципу ви се отимали је ли то значи да начелнику полиције није надређен командант ТО или јесте био али се отимао, не разумем то отимање?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Није, није командант штаба ТО инсистиро на својој функцији, ја претпостављам да би могло да има могућност да нареди.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Је ли то било само за борбена дејства то претпочињавање или је то важило и ван борбених дејстава претпочињавање полиције војсци?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па претпостављам свугде где треба, ево Вам један пример, вечерас у 10 сати зове неко, ево конкретан случај Василић командант бригаде, негде је пукла линија и тражи од полиције 30 или 40 људи резервиста да се та линија попуни, нема ни теоретске могућности да одбијете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, и само још једно питање, више пута сте данас причали везано за ову размену тих људи што су били у Техничко-школском центру озбиљан задатак, озбиљан задатак, озбиљан задатак, па ми реците да ли је на Привременој влади у вези тог озбиљног задатка и допремања 5000 Срба ту било неки речи, јер озбиљан је задатак?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја Вам кажем да се не сећам али да је било али не тврдим да није било. Не сећам се макар да је оно било предамном у мом саставу требало би сад да има списак састав људи седнице е имали смо данас сједницу присутни су били ти и ти и расправљали су о томе, претпостављам да се о томе расправљало али се не сећам и не знам да ли сам присуствовао тој седници, ево можда јесам, али дозволите да је толико тога прошло да се не сећам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Прво предлажем, овај, суочење на околности да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После ћемо, хајде да завршимо сва питања.

НАТАША КАНДИЋ: Питање је, ми смо овде од сведока чули да је поред војне и цивилна полиција обезбеђивала транспорт заробљеника из Школско-техничког центра у Пилици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам ја питала и рекао је.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја сам на то питање ако се сећам одговорио да ли сте задовољни са њим или нисте али ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо двапут. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Па, онда само значи суочење на ову околност да нам је сведок Панић рекао да када је он стигао у Бијели Поток да су мушкарци већ били одвојени од породица и да су стајали поред пута, а Ви кажете да кад сте дошли да није било издвојених мушкараца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он је рекао да није обраћао пажњу јер му то тад није било битно.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки овако ходали, неки...

НАТАША КАНДИЋ: Није било раздвајања мушкараца када је дошао у Бијели Поток, то је рекао.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја нисам, ја сам реко да су људи стајали између аутобуса, камиона и нисам видео раздвојене, што не тврдим да нису били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није обраћао пажњу.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Што не тврдим да нису били али ако имате тамо 10 камиона или не знам ни ја колко, немојте ме држат за ријеч да у ти три или четири није већ почело са раздвајањем, ја то не тврдим, ја не негирам, ја Бога молим да се то никад није догодило али ваљда је то наш усуд наша судбина да живимо такви какви јесмо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте, Ви сте ту у хотелу, да ли се чује ту у хотелу евентуално нека велика галама из правца, да ли може да се чује из правца Школско-техничког центра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, у граду је хотел, ово је у Каракају.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Колко је то километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то, у граду.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, у граду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нема везе с Каракајом.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Шта у граду?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули нешто неку галаму, нешто?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Одакле, из ког објекта или уопштена галама?

НАТАША КАНДИЋ: Зато што нам је, овај, сведок Панић рекао да је он када се вратио и када је био са Вама да се у то време већ чула, чули јауци, вриска?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, објаснио је да је то погрешно рекао кад је причао да је био...

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па немогуће је то госпођо, то је просто немогуће, ја не знам одакле људи.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, кад је ишао кроз град, мислећи да је «Алхос».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, сачекајте, он је причао то за «Алхос», то је друга прича, ајмо даље, немојте то.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

МИЛЕНА ВАСИЋ: Извините судија, ко је Вама рекао да се они исељавају добровољно, да се мештани ових села Ђулића, Клисе исељавају добровољно?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ако је мени начелник Пантелић дао ту задатак, онда претпостављам да ми је он читаву причу и сврху задатка пренео, сврху задатка који је наш задатак и касније сам ја кроз приче чуо да је постигнут некакав договор између власти у Зворнику и мјештана села Петковаца, Ђулића, Клисе итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није ни оптужба да је то насилно исељење.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Како су се они договорили, о чему су се све договорили ја не знам детаља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Касније чујем, ево рецимо, да сам нешто касније чуо да је била нека варијанта да иду у Сапну, а не у Мемиће, што је било сасвим логично, па то је три километра, а овако треба да се направи 30, али откуд, зашто је то тако, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Ја мислим суочење на околности зато што Панић каже да је он на основу онога што му је Цвјетко Јовић рекао да је он то пренео шта се догађа у Дому културе Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чула сам тај предлог, кад се заврше питања. Изволите.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Господине Василићу, Ви сте на почетку саслушања данашњег рекли да сте 20. марта ове године били у Сарајеву у хашкој канцеларији, том приликом сте давали неку изјаву тамо, је ли тако?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесам.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми, у ком својству сте Ви били тамо?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја сам добио позив у својству осумњиченог и одмах сам господу питао зашто, шта је тема.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, немојте ширити, ако можете молим Вас конкретно кратко ми одговарајте, доста ствари смо овде покренули, реците Ви мени да ли се та питања, одговори, та саслушања односили на ово што се овде расправља пред овим судом, око догађаја код Техничко-школског центра у Каракају и око Челопека и осталих ових?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: У принципу о свему се причало.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи о свему се разговарало. Да ли Ви уопште разумете Вашу позицију тамо као окривљеног, а овде као сведока на шта нисте дужни да одговарате, на шта јесте, разумијете?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја нисам окривљени, него осумњичени.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Осумњичени, добро, то је шири један појам.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па јест у томе је проблем.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Је ли то све помешано код вас, јесте ли имали браниоца тамо?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нисам имо браниоца.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисте?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нисам имо, нити би га кад имо.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Врло важну једну ствар сте за мене рекли тамо да су вам они предочили значи неке документе су вам предочавали као што вам је судија прошли пут ту предочавала, а који се тичу значи функционисања те станице полиције зворничке. Рекосте да су на тим документима потписи Милоша Пантелића почетком јуна, па рекосте да ли 05., да ли 06. јесте то рекли? А у једном тренутку сте поменули неке депеше да је потписивао он.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: То је, то је, да ли је депеша да ли је допис.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Где те депеше иду?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја сам то покушавао објаснити раније па изгледа људи.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, не, коме је писо депеше Милош, коме?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да ли је центру Бијељина да они проследе за Сарајево.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, добро, е сад ми реците шта је у Бијељини у односу вашу ту полицијску структуру, шта у Бијељини се налази у том периоду почетком јуна месеца 1992 године?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не разумијем питање.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Шта је, каква је то организација тамо?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Центар јавне безбедности.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Центар јавне безбедности, јесте ви испод тог центра?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесмо.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Изнад Центра јавне безбедности у Бијељини шта постоји на нивоу и да ли постоји на нивоу горе?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: На Палама постоји Министарство унутрашњих послова.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ко је тамо шеф?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Био министар Мићо Станишић.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Мићо Станишић, е сад ми реците да ли сте Ви у том периоду упознати да ли је формирана војска Републике Српске?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, не знам да ли, не знам.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Почетком јуна?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам да ли је то тај датум, не знам ја кад је формирана.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви сте рекли за ову зворничку бригаду да нисте сигурни да је тад...

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја сам се лоциро на зворничку бригаду нисам тај виши ниво ни покушао да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, мене је првенствено интересовало са становишта полиције, значи постоји тај Центар и министар и то је цела та, да реците.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ми смо у Зворнику били у врло тешкој позицији, нас је својато и Центар Бијељина и Центар источно, односно како га зову горе, Српско Сарајево и ја сам, људи дајте једанпут да знамо ко смо, ђе смо, шта смо, кад затребамо једнима ми смо њихови, кад затреба други њихови смо, а систем веза је никакав чак шта из Глинице људи су ми показали у Сарајеву из хашке канцеларије да су одатле преко факса слали неке некакве депеше да ли Бијељини, да ли.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е добро, сад да не ширимо, подсетисте ме нечега што сам хтео да Вас питам, судија Вас је питала да ли сте Ви знали за неку наредбу за раздвајање да је војска у том периоду неки командант тамо потписао да се раздвајају војно способни мушкарци од цивилног становништва и да се смештају у неке прихватне центре ради размене, Ви сте рекли да нисте.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Сем овога да ли Вам је нешто од војних докумената тамо предочавано кад сте били на саслушању у Сарајеву?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Мислим да није.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли Вам је познат извештај једне јединице Источно-босанског корпуса где се тврди да на подручју општине Зворник у том периоду почетком јуна месеца има 500 заробљених Муслимана, јесте чули за такав докуменат?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не сећам се, не.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Је ли Вам неко предочавао такав документ?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, ја сам прочитао више докумената али да будем искрен не могу сад да кажем да јесам, мислим да није.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, је ли имате питања? Јесте имали Ви данас, обзиром на ова питања везана за то Ваше својство осумњиченог сада пред хашким истражитељима, јесте ли Ви данас имали разлог да ускратите одговор на неко питање, ја сам Вас на почетку упозорила.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки одговор који сте дали упркос том упозорењу?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ма нема код мене госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема. Добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нема код мене ништа, ја што знам ја то кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друга ствар, да ли сте од Центра, у то време кажете, јесте ли Ви сигурни кад је постао Центар јавне безбедности Бијељина?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нисам. Да кажем датум од тада је званично био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не, не питам датум, за време ових догађаја у школском центру? За време заробљавања ових Дивичана ко вам је тад био?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам да ли је било Српско Сарајево или је био Центар Бијељина, немојте ме држати за ријеч, али знам да сам био на једном састанку у станици полиције Бијељина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: То сам ја већ говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, али када? Кад сте били?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Е сад, је ли то мај мјесец, јун мјесец и то ме немојте држати за ријеч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сад ћу Вас нешто питати, да ли сте Ви од Центра јавне безбедности Бијељина у периоду мај – јуни добили било какву наредбу везану за обезбеђивање објеката у којима се чувају Муслимани затворени?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не тврдим да нисам, али не сећам се ни да јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што смо ми од њих добили обавештење да немају никакав такав акт, испада да Ви неовлашћено чувате те објекте зато Вас то питам, схватате питање, рекли су да не постоји никакав акт нити сазнање да се неки уопште објекти налазе, а цивилна полиција објекте чува, то је дефинитивно утврђено је ли?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: И није то спорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спорно је, они кажу то није...

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ма није спорно госпођо, није спорно оно што је факат, а друга је ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али спорно је по ком овлашћењу радите. Они кажу да везе с тим немају, а Ви кажете постоји Центар безбедности у Бијељини.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Добро, добро, то је њихова прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја Вас питам је ли та прича њихова тачна или не?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја не знам, ја не знам...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте добили од кога сте добили од њих тамо овлашћење да ви то чувате или сте добили од неког другог?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Госпођо, дајте мало, Ви имате ваљда ту моћ па притом причате, а не могу да Вас пратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево ја ћу споро да причам. Могу поново?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не морате поново али дозволите да ја, ја Вама кажем да не знам кад смо припадали једном или другом Центру и не сећам се да смо добили ни од кога нити овлаштење нити наредбу да те објекте чувамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи то је одговор.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Али, ако имамо то стање како имамо у општини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: А било је тако како је било па оно било легално или нелегално, ја другог одговора немам. Ја одговоре не измишљам, ја тако резонујем и говорим оно шта је и како је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи одговор на моје питање да ли вас је Центар безбедности Бијељина овластио да обезбеђујете затворе за Муслимане у Зворнику је, који?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Шта је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је одговор на то питање? Да ли вас је Центар Бијељина овластио било усмено, било писмено да чувате затворене Муслимане по Зворнику у суду, у Новом Извору, Економији, ТШЦ?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја се не сјећам да је тако писмено овлаштење дошло нити ми је то била пракса и да дође, разумијете, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем то задње «нит ми је била пракса да дође»?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нит би била пракса да дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, не би ни била пракса.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Нит би била пракса да дође, али ја кажем дефакто да је то било и пазите сад једну ствар, то је се све догађало кад је папиролошки нешто било покушавало се да се организује тај Центар је постојо или један или други, али ни од ког ја нисам имо никакве вајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По том њиховом извештају испада да Ви тајно ту нешто организујете, је ли схватате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама није ништа тајно кад сам ја био у Бијељини седио на састанку и кумио бога молио био између осталих онај како се зове, што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога сте били у Бијељини? Да њега позовемо.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Био сасатанак, било 20 – 30 људи, не знам људе, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је главни, начелник Центра код кога сте били, немојте ми те неке.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Е сад ко је, ко је начелник Центра, знате ли Ви ко је председник Четвртог суда тамо не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не знам.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Добро, ја не знам ко је био начелник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али врховног сигурно знате.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Био је министар Мићо Станишић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, начелник Центра Бијељина који је изнад вас, ко је био начелник у то доба кад су ти затвори?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте причали некад..

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам, нисам човека видио жива. Ја сам сад неко да са начелником Центра разговарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда је јасно да тај човек ни не зна да постоје затвори, је ли тако?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Али ја Вама хоћу да покажем да то није било тајна, да је се за то знало, односно да за постојање пара тих некаквих снага и понашања тих пара снага се знало и да сам ја изложио и да је био на том састанку господин Давидовић коме ја не знам име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мићо.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Мићо Давидовић, и мислим да је био онај Каришик, па је касније некад и уследила та Каришикова или Мићина јединица, па је покупила ове људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су знали они кад Ви знате? Од кога су они сазнали ако Ви не знате да су убијени људи, то је питање? Ви кажете Ви не знате ко је командир, како они да знају? Ко њима да каже?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ви мене, Ви мене изгледа стварно не разумете или ме хватате на неке трикове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Ви сте рекли овде данас пред судом.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја Вама кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, молим Вас, па немојте ме сад стално, Ви сте данас рекли да не знате уопште да се људи убијају у Дому, како ће да зна Мића Давидовић?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама, не говорим ја да је то знао Мићо Давидовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не говорим ја да је то знао Мићо Давидовић, али говорим Вам да су људи знали да смо ишли тражили од њих помоћ да се ријешимо свих тих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих проблема, то је питање, којих проблема?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да ухапсе мене на крају крајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, који проблеми.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па јесам Вам објаснио пет пута, ако Вам није јасно, ја Вам боље објаснити не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте конкретно објаснили, ја Вас питам за убиства Ви кажете уопште не знам.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама госпођо, ја за убиства не знам, знам за убиства ево што је, јер сте Ви помињали Србина, Хрвата и не знам ни ја, знам Фетију и било је још лица по улицама и граду али ми немојте тражити која лица јер име и презиме не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не тражим имена и презимена, на стотине људи.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Кажем Вам тамо где је год била прилика и где се знало извршио се увиђај и било би природно макар да је се поднела кривична пријава по НН извршиоцу, али то би требало да одради полиција, ја колко знам за средњошколски центар или за ту Герину кланицу у коју никад нисам био, чуо сам да је неће у гори, не знам да је било ко поднио какав документ, ја не знам, можда јесте, можда нисам у праву, али ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни да је било лешева тада?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам, то сам кад сам сазно кад сам већ напустио полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па ја сам Вам то реко пет пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је овај Ратко Јовић, где он сад ради у Зворнику?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Адвокат је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био шеф криминалистичке те?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи он би требало да је радио увиђаје, је ли?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Е па не знам ја да ли је он радио лично или је послао свог инспектора са истражним судијом односно тужиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он би требало да зна оно што зна његов инспектор кога је послао, је ли?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па ако му буде овакав као мој Средо Вуковић онда не знам да ли ће моћи шта да зна, да прима у затвор и пушта из затвора а ја не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли питања господине Грујићу? Изволите.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Господине Маринко, ја бих прво поставио ово питање да разјаснимо и последње питање председнице већа, да ли је присуство Жуће, Репића, Пиварског, Симе и Четника из Чачка, Нишког и Гогићевих људи те овога Црног и његових људи, да ли су носили хаос и били страх и трепет у целом крају у Зворнику?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, били су такви да, камо пусте среће да их моје очи никад виделе нису.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Конкретно сам Вас питао, да ли су били страх и трепет у Зворнику?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: И више од тога.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Више од тога. Друго питање, да ли је у саставу тих, морам казати јединица, ми смо мислили да је то једна јединица да Жућа командује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само молим Вас, немојте одговарати на питања која сами постављате. Сад сте прво одговорили, ајмо даље, ако може без одговора.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро. Да ли је у саставу тих јединица било изван број домаћих грађана, домаћих младих људи из Зворника?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја мислим да јесте.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте. Да ли знате да ли смо успели једанпут да све те формације протерамо из Зворника?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Тако је.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: А да ли знате да су се они после извесног времена вратили?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: И то је тачно.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: А да ли случајно знате ко им је помогао да се они врате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате, добро. Да ли су те исте формације после повратка упале у штаб ногом отварајући врата, покушавајући да побију све оне који су били у штабу, а било нас је пуно, онда нису смели?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, то сам ја већ пренио неколико пута да је нас било пет-шест и да сам и ја био ту и да су људи са хеклерима, са пушкама иза леђа стајали.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Кога сте?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: «Аждаја», «Аждаја» крвав нож лиже и онда ко смо и тако даље, и тако даље. Он је дошо некуд из вражје

матере, а ја ту живим 40 година радим и сад ја сам нелегалан, он је легалан.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли знате да су они тада, баш овако како сте описали, тражили да цело руководство са руководством штаба ТО односно војним штабом напусти, а да они преузму власт?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Тачно.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тачно је, е сад да Вас питам, да ли Ви знате кад је за команданта бригаде дошао Благојевић?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Не знам.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате, а да ли знате пре бригаде шта је било у «Стандарду»?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Није ми јасно питање.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли знате да је у Зворнику постојао капетан Обреновић?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли знате с чим је он командовао?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Где су они били смештени?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Једно време у Челопеку.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: У Дому.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Једно време преко пута и да ли је његова јединица или која кад смо ми отишли из «Алхоса» у «Стандард» војска нас је та пратила и она је дошла у «Стандард», е сад је ли то то или није.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро. Хвала, то сам чеко да ми кажете. Да ли Ви знате да постоји разлика и да је постојала разлика између војне организације ТО и војне организације која је била под командом овога Обреновића у «Стандарду»?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Није ми та подијела јасна.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није Вам јасна или не знате за то? Не знате, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас да сугеришете одговоре и да нешто закључујете.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Он је реко човек да не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна и тачка, ајмо даље.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја имам сад три примедбе председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Имам три-четири примедбе, ја нисам дошао на седницу Владе да бих информисао да размена није успела још, него сам дошао да се поздравим са људима, а успут кад су ме питали онда

сам их известио да ће размену одрадити војска, то је прво. Друга примедба, није Средо, није Средо причао да сам ја испитивао људе на Економији него Лазаревић. Четврто, ја сам као командант или као онај кога су требали да «слушају» постао 28.04., а питајте самог тадашњег командира станице полиције кад се са Економије иселила, овај затвор, и последње, овде присутни Панић није рекао да је Марко наређивао полицији, напротив рекао је да не може полицији наређивати Марко него преко Кризног штаба начелник је наређивао. Ви сте ово овде питали Василића да ли је Марко могао наређивати полицији, нисам могао и нисам наређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја сам питала, шта је ту примедба, што сам питала?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па примедба је да поставили сте тако питање као да сам ја наређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам да ли је могао да наређује, питао је и члан већа и шта је ту спорно у питању?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Видите то у записнику јер мени то делује као да је констатација да сам ја наређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не могу да се цене питања, цене се одговори.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Онда могу и ја да га питам нешто безвезе и онда на моје погрешно питање скренете пажњу што је нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви радите, Ви одговарате уместо лица коме постављате питања.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ево то је оно што сам ја имао да питам човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Средо Вуковић је рекао, шта је рекао, да сте долазили у Суд за прекршаје, да сте испитивали, да сте саслушавали.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Али не на Економију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је територијална доводила.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Али не на Економију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нећемо ценити моје питање, него ћемо ценити исказе сведока.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па веома је незгодно уколико се односи то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Василићу.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете на питање оптуженог да су ови људи били страх и трепет у Зворнику?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би то био разлог да се онда појачају страже у објектима у које они упадају или да се можда ти људи пусте раније?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: С ким, с чим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, ја само питам.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Оно што је људства било, госпођо, дозволите, ако је то тако било што ја ништа не негирам, не знам, али не негирам, али ако је то тако било у Челопеку да су људи упадали убијали итд, итд, тај објекат умјесто у смјени један, два, пет колко их је било не знам, да их је било 10 то би се догодило, да ли Ви мени вјерујете, ево ако Вам сад није ништа јасно онда ја, да је 10 полицајаца било да чувају тај објекат то би се исто догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи шта је закључак? Да се пусти да се људи побију то? Како? Шта је закључак?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, није закључак, једноставно схватите да ово, да су ово људи који су спремни да убијају, а ово су људи с друге стране који нису спремни да пуцају у живе људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта је решење, шта да се ради са тим људима да се држе ту док их све не убију или како, шта? Шта да се ради с њима?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па, ето догодило се то што је преживело то је се спасило и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И? Нико није одговоран, је ли тако?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама, не кажем Вам да нико није одговоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко је одговоран?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па нисам ја ту да кажем одговоран, него сте Ви ту да кажете ко је одговоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћете господине Панићу, да дођете.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изведе доказ СУОЧЕЊЕМ између сведока Василић Маринка и сведока Петка Панића, на околности разлике у њиховим исказима, па један другим окренути лицем у лице изјавише:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да устанете сада. Господине Панићу, Ви сте се смејали, видела сам то тамо док је господин Василић причао како он ово ништа не зна и тако даље, па Вас ја сад позивам да нам кажете да ли сте Ви данас причали истину или је истина ово што господин Василић прича? Ви сте нама рекли и раније везано за Дом културе да је Цвјетко Вама оно рекао шта је рекао, да сте Ви знали и тако даље, да је и он знао, да су сви све знали, он каже он то ништа није знао изгледа да се од њега крило или не знам како, па сад реците њему у лице да ли је тачно ово што он данас прича или је можда тачно оно што...

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Истина је и једно...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, извините молим Вас, и друга околност везано за школу да сте после причали да су ту неки лешеви, да се људи угушили и тако даље, да се то на састанцима причало, да се причало за Герину кланицу, он то ништа не зна све до свог напуштања, значи то је крај јула, ово се све дешава почетком јуна, изволите реците. Немојте самном, него с њим се суочите.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Донекле је истина ја што кажем и он, јер Цвјетко јесте мени пренео да ли једном да ли сам реко, да ли двапут, ја сам реко обавестићеш и заменика командира и командира кад ја видим Маринка ја ћу пренјети њему, е да ли сам му ја о томе, овај, да, у Челопеку у Дому да има да се људи малтретирају, да су улазили Репић и они да су секли органе, да извинете полне, да се, овај, убијају и ја сам и данас изјавио не сећам се и јесам ли Маринку тај случај пренео или сам рекао Цвјетку да пренесе, али ја мислим да сам му и ја тај случај то рекао и да је због тога, због тога отишао, ти после Цвјетка звао у Челопек у Дом, а можда ти није реко о убијању и то да су отишли на неки састанак у школи да је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте рекли да мислите, тад сте рекли лепо, али сад нешто врdate.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Не врдам, исто је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како исто?

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Па лијепо, једино ако хоћете ме натјерати...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте рекли «мислим», а онда сте рекли да сте му саопштили.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Па ја мислим да сам му саопштио, ја сам тад рекао...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обавестили сте Маринка о догађајима у ДКЧ.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Па, је ли мијења нешто и кад кажем и да сам му рекао и да је он због тога ишао у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, он каже да није, суочите се на то.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Па, рекао је човјек да ишо на тај састанак у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али није рекао због овога, иде онако због не знам, не знам ја због чега, па ником није јасно овде, вероватно овде у судници ником није јасно зашто су ишли.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам сигурно рекао Цвјетку да пренесе ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек је рекао да не зна ни за једно убиство, Ви сте рекли обавестили сте га о ономе што Вам је рекао Цвјетко, шта је тачно? Њега погледајте, немојте мене.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: О убиствима, о малтретирању, о сјечењу органа то је Цвјетко причо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам реко Цвјетку да пренесе заменику и командир у да ћу и ја командир у пренјети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и рекли сте да сте му и Ви рекли и да је он рекао Вама «нека чувају главу не могу они ту ништа».

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: То јесте ми причо и реко чувај...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Василићу, на ово суочити се са Панићем.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Господине Панићу, ми се дуго знамо, дуго смо радили, и ти врло добро знаш мој став. У мене никад није било ни по бабу ни по стричевима, према томе нити знам како је господин Цвјетко постављен за командира вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то било питање...

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Молим Вас, пустите ме да одговорим како ја знам и умијем, ако ћете ви одговор како хоћете онда га напишете без мог знања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, ја хоћу да се суочите, ово што Ви причате није суочење.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Дозволите, нити знам ово, нити ме је обавјестио господин Цвјетко о томе о чему причате, нити си ти реко о томе о чему причаш, а на крају крајева и господин Цвјетко и господин Панић и господин Маринко ако нешто сазна има обавезу да пренесе дежурној служби да се то региструје у дневник догађаја односно у извештај који се сваки дан ради. Има ли то у евиденцијама, јесам ли ја забранио да се пишу евиденције ко што Средо изјављује, јесам ли ја забранио да се пишу евиденције?

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Не, нисте, али да ли има у евиденцији ја не знам, ја знам да је Цвјетко реко мени да сам ја реко њему да обавјести ...

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја ово не бих, ја ово не бих пореко и да си ти мени реко, ја само госпођи кажем овде да је тај објекат чувало десет људи у једној смјени то би се исто догодило, то не би пореко, ја не би пореко, ја и сад кажем увијек ће ме год нађете да сам за нешто одговоран ја сам ту, али да ми неко каже да сам могло нешто учинити, а да нисам хтио, из ових стопа ја сам на располагању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за Петра Танића сведок Петко Панић каже да је Танић причао на састанцима у СУП-у за лешеве на Гериној кланици почетком јуна.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам ја реко за Маринка да је био, него да је причо на састанку, били смо могуће ја, Мико, Славко...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас питала је ли зна и Маринко, Ви сте рекли немогуће да није знао.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Ја сам реко немогуће да не зна, нисам реко да сам му пренео јер је ипак већа истанца да мора знати што је логично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам Вас и друго нешто.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Јесам Вам реко јесам пренео, нисам Вам рекао да сам пренео Маринку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја сам Вас питала и нешто друго да ли је могуће да не зна, Ви кажете немогуће.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Па, по некој логици немогуће да он не зна, то је само мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Да ли му је ко пренео то нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За те лешеве на Гериној кланици почетком јуна.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Госпођо, о лешевима у Гериној кланици било који, ја што знам за лешеве ја сам њих поменуо и поменућу их хиљаду пута, али ово о чему причамо о лешевима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта ћете Ви поменути хиљаду пута, сад не разумем.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Оно што знам, што кажем, што сам говорио, а ће су били, за те лешеве знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за које знате?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Е па ја сам одговорио десет пута за оне по граду, али Ви прелазите у адвоката а не судију, нема смисла, зато ја кажем следећи позив ће бити преко линка у Зворнику и видите пошто су трошкови, нема смисла да ме овди мрцварите, нема смисла. Ја за ове лешеве знам и кажем, за лешеве у Гериној кланици не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти други лешеве нам нису предмет оптужнице.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама ја за ове не знам, па је ли Вам довољно кад кажем не знам, да ме не питате пет пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците њему, он каже, немогуће да не знате.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ево и кажем да не знам да ми није реко ни Петко ни Танић.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Нисам реко Вама да сам ја реко, тај Перо Танић...

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ако су криви на крају крајева...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте говорити у глас, рекли сте да «немогуће да не зна».

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: То је друго што сам ја реко да је немогуће, али нисам реко ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Требо би да зна да је било нормално функционисање требо би да зна, свакако, ја то кажем.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Јесте, ја сам то реко, ја не кажем да нисам то реко, нисам рекао да он зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко то крије од овога сведока Василића?

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Шта мене брига ко крије.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Да сам ја то све знао да урадим како треба ја бих данас био у тој полицији, не би био у пензији, односно не бих је напустио 1992.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте причати у глас, не може транскрипт да се скине. Изволите.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Ако је Пера Танић био у Комисији за асанацију има коме је извештај подносио, мене се то није интересовало уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажете Пера Танић је Вама причао.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Мени је причао да је ишао у кланицу и да је било лешева и да су паковали, онај, како се зове, из Комуналног возили лешеве и да је евидентирани лешеве сахрањиван, није ми једном причо, причо ми је, али ја с тим немам више ништа, могло је мени испричати али с тим немам више ништа. То даље војска ради закопавање, ради остало, ко их је после и вадио, је ли вадио, шта ја имам, немам ја више с тим ништа. Ја своје што сам знао ја сам реко. Зовите Перу Танића па га питајте где их је закопаво и шта је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно зваћемо, сад смо звали вас, не можемо све у истом дану.

Сведок ПЕТКО ПАНИЋ: Па не могу ја рећи да сам видио Перу да пакује лешева кад нисам, него он ми је причао да у тој Комисији пакују лешеве, ја то кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сведок Цвјетко Јовић каже, господине Василићу, кад смо му предочили да сте Ви рекли да Вас он никада ништа није обавестио, он каже «зашто их је онда пребацио горе ако га нисам обавестио», што сте их пребацили у суд, зашто сте послали аутобусе «Дринатранса» да их пребаци из Дома културе Челопек у суд?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја сам Вама, ја сам Вама објаснио, прво нисам знао ни за какве злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он каже «зашто би Маринко посло по људе ако није знао»?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама, ја не знам ни да сам ја посло људе, по те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то сте рекли кад је био сведок Вуковић.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Овај, него да су ти преживели људи, то је Средо реко, ти који су преживели они су дошли ту у Суд за прекршаје, а после су отишли у Батковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говоримо, нису сами дошли у Суд, него полиција их пребацила из Дома у Суд, онакве рањене.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ја, довежени, ама ко му је реко да је с њим отишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви сте у суочењу променили исказ.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Није тачно, није тачно госпођо, него је то одрадио с господином Марићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли и то нисте знали?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, је ли и то нисте знали?

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па и то је, и то је Средо реко овде, Ви имате све папире пред собом, а ја треба све да држим у глави или да поднесем касније да припремим предмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тамо били не морате шта да држите, Ви сте били тамо, ми смо Вас суочавали са сведоком Вуковићем.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ама, госпођо, ја не знам шта сам јуче ручо, Ви мене питате од прије 20 година малтене и то питате ме детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте се присетили да сте Ви рекли Марићу да иде да узме људе.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Па значи, Марић је можда, ја сам реко можда је Марићу пренио да је разговарао самном, а не наредио Василић и на крају крајева ја не видим уопште шта је, шта је ту спорно, нити ми је нешто негирано да је од неке велике важности. Ја зиста не знам, али заиста не знам, ево заиста не знам да је се у Челопеку догађао злочин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: А да је пријетила, да су нападали, да су опсједали, да су пуцали то знам и ако је из тога произашло онда је могуће, и на крају крајева неко ко би убио моје дијете, ево сад, ако нисам могао тад, што би то сад ја крио Марка Павловића, ако је Марко Павловић имо могућности и био у позицији и имо могућност да спријечи, а није спријечио, па и он је за мене, крив си брате, како си мого то дозволити, ако си био у могућности, ако ниси онда шта сад да радим, да се убијем што је се то догодило. Ја сам одма објаснио и код истражног судије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте више молим Вас ништа да ми објашњавате.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Ма немојте, Ви разумијете неке ствари.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободни сте, можете да идете. За 08., 09. и 10. јуни, можете да идете.

Сведок МАРИНКО ВАСИЛИЋ: Само да Вам кажем, за нека евентуална будућа немојте ме позивати ја више нисам спреман на малтретирање. Хвала Вам лијепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Значи за 08. јуни предвиђено је саслушање сведока Лупића и Ђулића, Агана и Алије путем видео-линка, за 09. јуни сведок «Б 1098» и за 10. јун сведок Илић Драгутин и Готовац Драган.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДЛОЖИ за

**08., 09. и 10. јуни 2009 године
са почетком у 09,30 часова.**

Довршено.

Записничар

Председник већа-судија,